

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

—Ρούλα! φώναξε, αρπάζοντας τη μικρή από τους ώμους. Νομίζεις πως δεν υποφέρω κι' εγώ όταν σε βλέπω έτσι; Πές μου δηλαδή την αλήθεια αν και μου φαίνεται πως τη μαντεύω. Τι συμβαίνει με το Θέμο;

Πάλεψε ακόμα κάμποση ώρα η κοπελίτσα. Στο τέλος νικημένη από την πίεση της αδελφής της κι' από τον πόνο της, της τα διηγήθηκε όλα:

—Ο Θέμος είναι! χαρακτήρας ανυπόμονος. Έγώ έκανα την κουτή στους διάφορους υπαινιγμούς του, ήξελα βέβαια να μην τον χάσω, αλλά φαντάζομαι πώς μπορεί να βρεστέξει χρόνια συνηθισμένη κατάσταση. Προχθές όμως μου μίλησε φανερά και έστρεψε... —Καταλαβαίνεις πώς σ' αγαπώ, μου είπε. Γιατί κάνεις λοιπόν την κουτή; Αυτό σημαίνει η πως δεν ανταποκρίνεσαι στο αισθημα μου, η πως παίζεις μαζί μου. Θέλω να ξέρω θετικά. Δεν είμαι πιά παιδί, γιά να μ' αρέσουν τα παιχνίδια. Έχω αποφασίσει να σε κάνω γυναίκα μου. Το θέλεις κι' εσύ;

—Μπράβο! φώναξε η Άννα με συγκίνηση. Φαίνεται τιμωμένος άνθρωπος.

—Είναι αποφασισμένος να παντρευτούμε. Ός τα Χριστούγεννα, λέει, πρέπει να μαστε παντρεμένοι.

—Ωραία! Λοιπόν, γιατί κλαίς;

—Ξέρεις γιατί κλαίω. Ή μαμά δεν θέλει.

—Μα αυτό είναι έξω φρενών! Δεν μπορεί να έτεμοδαίνω έτσι στην ευτυχία σου.

—Κι' όμως... Τόχει πάρει τόσο κατάκαρδα το δικό σου το ζήτημα, που γίνεται δυστυχισμένη μονάχα στη σκέψη να παντρευτώ εγώ πρώτα.

—Τότε, τί θα γίνει;

—Δεν ξέρω. Σταματάει το μυαλό μου, ψιθύρισε η Ρούλα.

—Ρούλα! φώναξε η Άννα αποφασιστικά. Δεν θ' άκουσες τη μαμά. Θα παντρευτείς. Θα του πής πως είσαι σύμφωνη, να παντρευτείς ως τα Χριστούγεννα.

—Πορά τη θέληση της μαμάς; ρώτησε με τρόμο η Ρούλα.

—Έστω και παρά τη θέλησή της.

—Το ξέρεις πως αυτό δεν μπορώ να το κάνω, όπως δεν θα τόκανες κι' εσύ. Έξ' άλλου, έχω πεισθεί κι' εγώ πως δεν είναι σωστό να παντρευτώ πριν από σένα. Δεν το κάνω μόνο γιά χατήρι της μαμάς. Το πιστεύω κι' εγώ.

—Μά, το ξέρεις πως εγώ δεν θέλω, τ' άκους, δεν θέλω, να παντρευτώ. Δεν μπορείς να δεθής εσύ με την τύχη τη δική μου.

—Γι' αυτό θα περιμένω.

—Και τί θα πής του Θέμου;

—Την αλήθεια.

—Και θάχες την αξίωση να περιμένει κι' αυτός; αλλά εγώ γνώμη; Μα αυτά δεν γίνονται στον είκοστο αιώνα, αδελφούλα μου.

—Είμαι δυστυχισμένη! Βόγγηξε η Ρούλα, κι' οι λυγμοί της ξανάρχισαν.

—Έλα, παρακάλεσε η Άννα, με δάκρυα στα μάτια κι' αυτή. Έλα, να μιλήσουμε λογικά. Με ποιόν θέλεις να παντρευτώ εγώ;

—Με το Δημήτρη Δημητρίου.

—Η απάντησή σου ήθε τόσο γρήγορη, όσο δεν το περίμενε η Άννα. Είχε κι' η ίδια σχεδόν ξεχάσει πως υπήρχε κάποιος άντρας που θα ήταν ίσως ευτυχισμένος να την παντρευτεί.

—Και που ξέρεις πως με θέλει ο Δημητρίου; ρώτησε, γιά να πη κάτι.

—Το ξέρει όλος ο κόσμος. Δηλαδή, η συντροφιά μας. Όλοι το λένε. Ή κυρία Γεωργίου, βλέπεις, δεν είναι ικανή να κρατήσει ένα μουσικό.

—Τί λέει η κυρία Γεωργίου;

—Λέει πως ελπίζει να σε καταφέρει κι' εμένα, επειδή δεν έχεις σοβαρούς λόγους ν' αρνηθείς.

—Είναι μία φλύση και ανόητη! Έγώ την παρακάλεσα να μην γίνη λόγος γι' αυτή της την πρόταση.

—Λέει ακόμα πως ο Δημήτρης είναι πολύ στενοχωρημένος.

—Μήπως λέει και πως είναι έρωτευμένος μαζί μου;

—Φυσικά είναι έρωτευμένος. Δεν το καταλαβεις ακόμα;

—Γέλασε η μεγάλη πικρά κι' απάντησε:

—Ω, όχι, Ρούλα. Έδώ γελίσαι. Πού βρέθηκε ο έρωτας στο Δημήτρη;

—Μα δεν το διαβάζεις στα μάτια του; Είναι έρωτευμένος και πολύ μάλιστα.

—Γελίεσαι, Ρούλα. Ο Δημήτρης δεν είναι τύπος να έρωτευθώ. Είναι καλός, ήθος άνθρωπος. Άλλα δεν μπορεί να νοιώσει τον αληθινό έρωτα.

Κύτταξε η Ρούλα την αδελφή της ειρωνικά.

—Όποτε εσύ φαντάζεσαι πως ο έρωτας είναι μία μανία, μία ώραία τρέλλα; Είσαι ρωμαντική, Άννα. Δεν καταλαβαίνεις ότι δεν υπάρχουν κανόνες στην αγάπη; Άλλη ήταν η αγάπη του Φάνη. Ένα περοτέχνημα, μία έκρηξη, πές το όπως θέλεις. Άλλη, του Θέμου, κι' άλλη του Δημήτρη... Ο Δημήτρης, είναι ο αληθινά χριστιανικός τύπος, με την ευρύτητά του έννοια. Ξέρει τη θλιβερή σου ιστορία, και θέλει ωστόσο να σε παντρευτεί. Καταλαβαίνει ότι δεν έχουν αξία να πάθεις τέτοια δυστυχία, κι' η αγάπη του είναι ένα κράμα από ενδιαφέρον, συμπόνια, εκτίμηση. Έχει τον πόθο να σου χαρίσει την ευτυχία που δεν γνώρισες...

—Κι' αυτό το λες αγάπη; την έκοψε η Άννα με πίκρα.

—Είναι η πιο ευγενική αγάπη που υπάρχει.

—Πάλι καλά!

—Μην είρωνεύεσαι, Άννα. Έγώ σου λέω πως ο Δημήτρης είναι από τους τύπους που γίνονται ιδανικοί σύζυγοι.

—Κι' ο Θέμος; Είναι κι' αυτός από αυτούς τους τύπους;

—Όχι! αποκρίθηκε η Ρούλα με κάποια θλίψη στη φωνή. Ο Θέμος δεν είναι ο τύπος του ιδανικού συζύγου.

—Γιατί;

—Είναι εγωιστής. Αυτό είναι το μεγάλο του ελάττωμα. Βλέπει τον κόσμο με κέντρον τον εαυτό του. Κι' είναι πολύ επικίνδυνο γιά το συζυγικό βίο αὐὸ ε' καντάζομαι.

—Αθελά της χαμογέλασε η μεγάλη.

—Ρούλα, μίλας σαν να παντρεύτηκες πέντ' - έξη φορές ως τώρα. Έσύ δεν βγήκες ακόμα από το αυγό σου. Πού τα ξέρεις όλα αυτά;

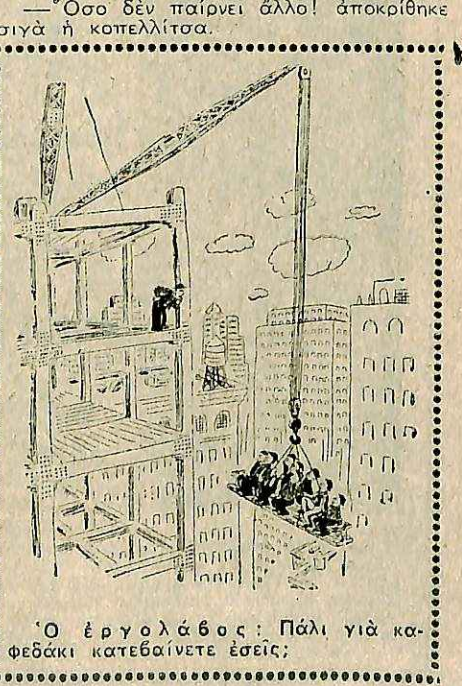
—Δεν τα βλέπω γύρω μου. Δεν ζω στην κοινωνία; Ο Θέμος δεν είναι άντρας εύκολος. Δεν σου λέω πως θα είμαι δυστυχισμένη κοντά του, βέβαια. Δεν θα τον ήθελα, αν το πίστευα αυτό. Άλλα είναι βέβαιο πως θάχω δύσκολες ημέρες κι' ίσως σκληρές στιγμές σαν γυναίκα του.

—Τότε, γιατί είσαι δυστυχισμένη στη σκέψη πως θα τον χάσεις; Είσαι τόσο νέα ακόμα, Ρούλα. Μόλις είκοσιδύο χρονών. Τί φοβάσαι; Μην μείνεις στο ρόφι;

—Όχι. Ούτε και θα μ' ένοιωζε αν δεν τον αγαπούσα.

—Τον αγαπάς αλήθεια;

—Όσο δεν παίρνει άλλο! αποκρίθηκε σιγά η κοπελίτσα.

Ο εργολάβος: Πάλι γιά καφέδάκι κατεβαίνετε ερείς;

—Ρούλα! Το λες αλήθεια; Μπορείς ν' αγαπήσεις τόσο βαθειά αυτό το στεγνό, μονοκόμματο άντρα; Τί του βρίσκεις;

—Κι' εγώ δεν ξέρω... Τον αγαπώ όπως είναι. Βλέπω καθαρά τα ελαττώματά του κι' όμως τ' αγαπώ κι' αυτά. Αν δεν τα είχε, ίσως δεν θα τον αγαπούσα.

—Δεν θα μπορούσες ν' αγαπήσεις έναν τέλειο άντρα;

—Έναν άγγελο; Όχι. Μ' αρέσει έτσι που είναι ο Θέμος. Όταν θυμώνει, και το αίμα του βάφει κόκκινα τα μάγουλά του, τον φοβάμαι, και τον αγαπώ πιο πολύ. Όταν μου λήη πως δεν μπορεί να με περιμένει, πως αν και μ' αγαπάει, θα παντρευτεί άλλη, τον μισώ εκείνη τη στιγμή γιά το απότομο ύφος του, αλλά συγχρόνως τον λατρεύω.

Εσφίξε η Άννα την αδελφούλα της στην άγκαλιά της.

—Τώρα σε νοιώθω, της ψιθύρισε, ενώ τα δάκρυα έβρεχαν τα μάγουλά της. Έσύ αγαπάς στ' αλήθεια. Το ίδιο ένιωθα κι' εγώ γιά τον Φάνη. Ακριβώς το ίδιο. Έλεγα πως πρέπει να τον μισώ, αλλά τον λατρεύα... τον λατρεύω ακόμα.

—Το Δημήτρη, δεν θα μπορέσεις να τον αγαπήσεις, Άννα;

—Ποτέ! αποκρίθηκε άδιστακτα η Άννα. Ρούλα, ο Δημήτρης είναι πολύ καλός. Δεν θα με κάνει να υποφέρω, φαντάζομαι, κι' ίσως γι' αυτό να μη τον αγαπήσω ποτέ.

Η Ρούλα φίλησε την αδελφή της.

—Άννα, της είπε σιγανά, ως μιλήσουμε άλλοτε γι' αυτό. Έγώ, σου λέω γιά τελευταία φορά, πως αν αποφασίσεις να πής το ναί στο Δημήτρη, φαντάζομαι πως θα γίνης πολύ ευτυχισμένη, και θα με κάνης κι' εμένα την πιο ευτυχισμένη γυναίκα του κόσμου.

—Αν όμως δεν μπορείς τότε, θα περιμένω. Ίσως να είναι τυχερό έτσι, και καλύτερο και γιά μένα.

Η μεγάλη απόφασις

Πέρασαν κάμποσες μέρες. Η Άννα δεν μπορούσε πιά να κοιμηθώ. Ένοιωθε δίπλα της στο άλλο κρεβάτι τη Ρούλα να στριφογυρίζει άγρυπνη κι' αυτή, και στενοχωριόταν.

Μιά νύχτα, αποφάσισε ν' αντιμετώπιση με θάρρος την κατάσταση.

—Αν πείσω τη μητέρα ν' αφήση τη Ρούλα να παντρευτεί πριν από μένα; ψιθύρισε.

Όστόσο αναγνώριζε πως αν παντρευόταν η Ρούλα πριν από αυτήν, αν έλθετε στο σπίτι της άρραβώνα, γάμο, χαρές θα μάτωνε η παλιά της πληγή...

Δεν ώφελοισε να κρύβεται από τον εαυτό της. Θα γινόταν δυστυχισμένη.

Ξαφνικά όμως μία φωνή της ψιθύρισε μέσα της:

—Κι' αν παντρευτείς όμως μ' έναν άντρα που δεν αγαπάς;

Και ανατίναξε σύγκορμη.

—Δυστυχία! βόγγηξε. Διπλή δυστυχία!

Στριφογύρισε στο κρεβάτι της. Οι σκέψεις έστησαν από μυαλό της έναν τρολλό χορό:

—Ο Δημήτρης θα είναι καλός, μονολογούσε. Και θάχω όλη την ώρα τύψεις που δεν μπορώ να τον αγαπήσω. Άλλα κι' αυτός, δεν θα μ' αγαπήσει ίσως. Με τη λογική, με το νου του θα λήη πως μ' αγαπάει. Θα λείπη όμως ανάμεσά μας η σπιθαμή της αγάπης. Και χωρίς τη σπιθαμή τη ζωή θα είναι ανούσια και γιά κείνον και γιά μένα...

Την άλλη στιγμή, συλλογιζόταν με σπαργμό:

—Αν παντρευτεί πρώτα η Ρούλα, ίσως εγώ να μη παντρευτώ ποτέ μου... Και θα μείνω σ' όλη μου τη ζωή μόνη... Ο Γιαννάκης πολύ γρήγορα θ' αποφασίσει να παντρευτεί κι' αυτός. Δυστυχώς όμως, να μείνω σ' όλη μου τη ζωή μόνη, να μεγαλώσουν κι' οι δυο αδελφές, και θα διαλέξη μία απ' τις δυο. Τότε, τί θ' απογίνω εγώ; Θα μείνω με τη μάνα μου, δυστυχισμένη... κι' η μάνα μου θα τρώγεται με τη δική μου έννοια...

Σιγά - σιγά ημερώσε. Το πρώτ, μόλις έφυγε η Ρούλα γιά τη δουλειά της, την έπιασε η μητέρα της και με δάκρυα στα μάτια, άρχισε να την εξορκίζει.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

Οι 12 γυναίκες που αγαπήσαν τον Χίτλερ

Οι σκανδαλώδεις έρωτές του με την Έλενα Ρουκοτάιν

Γιά τον Άδόλφο Χίτλερ, τον «άποτυχημένο» της Βιέννης, η ζωή συνεχίστηκε το ίδιο σκληρή και στο Μόναχο. Κανείς δεν ήθελε να του αναγνωρίση κάποια αξία. Και το χειρότερο ήταν πως κανείς δεν αποφάσιζε να του δώση μία μόνιμη και σταθερή δουλειά. Φυτοζωούσε πάντα. Και μέσα στην ψυχή του βεβαίωνε το μίσος εναντίον της κοινωνίας, της ζωής, των πάντων. Άλλοτε πάλι ο Χίτλερ βυθιζόταν σε μία μαύρη μελαγχολία κι' η απογοήτευσις θόλωνε το βλέμμα του και παραμόρφωνε τα χαρακτηριστικά του.

Στις περιόδους αυτές της άπογνωσεως και της αποθαρρύνσεως σκέφτηκε πολλές φορές ν' αυτοκτονήσει. Άλλα δεν το έκανε. Όπως δεν πραγματοποιήσε μία άλλη σκέψη του: να γίνη μοναχός!

Εκείνη που τον εμπόδιζε και στο πρώτο και στο δεύτερο ήταν μία γυναίκα: η Έλενα Ρουκοτάιν, που του έδωσε στην αρχή τα μέσα γιά να ζήσει και του ένεπνευσε ύστερα την αγάπη γιά τη ζωή και το θάρρος ν' αντιταχθώ στη σκληρή του μοίρα.

Η Έλενα Ρουκοτάιν ήταν μία πολύ όμορφη νέα, που είχε πάρει, όμως, τον κακό δρόμο. Κι' εγώ, του είπε κάποτε, καθώς έκαναν τον περίπατό τους στο Βασιλικό πάρκο του Μονάχου, σκέφθηκα πολλές φορές ν' αυτοκτονήσω, όταν είδα πως η ζωή δεν ήταν τίποτ' άλλο γιά μένα παρά ταπεινώσεις, εξευτελισμοί και δυστυχία. Μα έπειτα αποφάσισα ν' αγωνιστώ. Τί κέρδισα; Σχεδόν τίποτ' ως προχθές ακόμα. Άλλα πότε κέρδισα το πόν: έσένα! Γιάτί σ' αγαπώ μ' όλη τη δύναμη της ψυχής μου.

Εκείνο που του πρωτόδωσε η Έλενα ήταν οι μικρές οικονομίες της. Μ' αυτές το ζευγάρι νοίκιασε ένα επιπλωμένο διαμέρισμα στη Ρίγκερ Πλάτς κι' ο Χίτλερ είδε τη γκαρνταρόμπα του, που ήταν ανύπαρκτη σχεδόν ως τότε, να πλουτίζεται.

Μέσα σε λίγες μέρες, ο Χίτλερ είχε μεταμορφωθώ ολόκληρος. Είχε την εντύπωση πως ήταν ένας καινούργιος άνθρωπος. Κι' όσο γιά τις μαύρες σκέψεις του, τις είχε ξεχάσει. Η ζωή του ξαναφαινόταν ωραία

και καλή. Κι' αισθανόθηκε μεγαλύτερο ενδιαφέρον γι' αυτή από τη στιγμή που η Έλενα, χρησιμοποιώντας τις γνωριμιές της, του βρήκε μία θέση με ικανοποιητικό μισθό στο γραφείο ενός σχεδιαστή.

Ο Χίτλερ και η Έλενα είχαν τώρα κάποιο σταθερό εισόδημα, που τους επέτρεπε να ζουν με σχετική άνεση.

Άλλ' η μεταβολή είχε γίνει με τρόπο πολύ άπροσπτο. Ο Χίτλερ είχε την εντύπωση πως ζούσε μέσα σ' ένα όνειρο. Ήταν τώρα καλοντυμένος, καθαρός κι' είχε στο πλάι του μία πολύ όμορφη γυναίκα που τον λατρευε.

Άλλ' αυτή η απότομη μεταβολή τον μέθυσε. Νόμιζε πως είχε βγή από το πλαίσιο των κοινών ανθρώπων κι' ότι μπορούσε να ζή όπως αυτός ήθελε.

Μιά από τις εκκεντρικότητες του αυτής της εποχής ήταν ότι έβγαίνει σχεδόν γυμνός στον έξωστη του σπιτιού του κι' ανάγκαζε τη φίλη του να κάνει κι' αυτή το ίδιο. Οι γείτονές τους της Ρίγκερ Πλάτς τους έβλεπαν πολλές φορές τα βράδια να ξεχνιούνται στον αμοιβαίο έρωτά τους, χωρίς να σέβονται ούτε τους πιο στοιχειώδεις κανόνες της εύπρεπείας.

Στο τέλος, οι περίοικοι το πήραν άποφαςι. Κι' άμπαρώνονταν στα σπίτια τους, μόλις ο Χίτλερ και η Έλενα έβγαίνουν στο μπαλκόνι τους. Μόνο μερικοί νεαροί παραμόνευαν ολόγυρα, γιά να παρακολουθήσουν το θέαμα. Και, το συνόδευσαν με σφυρίγματα και φωνές.

Κάποτε, ένας αστυνομικός νόμιζε πως ήταν καθήκον του να επέμβη. Άλλ' ο Χίτλερ τον πέταξε έξω με βάνασσο τρόπο, απειλώντας τον ότι θα τον κατήγγελε γιά διατάραξη της οικογενειακής του γαλήνης.

Ετσι πέρασε το καλοκαίρι και το φθινόπωρο του 1913.

Άλλ' η ζωή στη Ρίγκερ Πλάτς είχε άρχισει να γίνεται πολύ δύσκολη και σχεδόν ανυπόφορη. Κανείς δεν μιλούσε πιά στο περίεργο ζευγάρι κι' οι καταστηματαρχές της γειτονιάς άρνούνταν πολλές φορές να δώσουν τα πιο στοιχειώδη πράγματα στην Έλενα, λέγοντάς της πως δεν τα είχαν.

Ετσι, μία μέρα, οι δυο έρωτευμένοι αποφάσισαν να εγκαταστήσουν άλλοι την έρωτική τους φωνή. Και διάλεξαν ένα μικρό σπιτάκι σε μία πόροδο της Πριντρεγκέντεν - πλάτς. Εκεί τουλάχιστον

Ο Χίτλερ ήταν τώρα καλοντυμένος και είχε πλάι του μία πολύ όμορφη γυναίκα που τον λατρευε...

ήταν άγνωστοι και μπορούσαν να ζήσουν ήρεμα κι' ευτυχισμένα.

Άλλ' αυτή η ήρεμη εξερεύριζε το Χίτλερ. Του χρειαζόταν ο θόρυβος γύρω απ' το όνομα του και τη ζωή του, ακόμα κι' ο θόρυβος που προκαλούσε ο ίδιος σκανδαλίζοντας τους γείτονές του της Ρίγκερ Πλάτς. Έτσι, μία μέρα, παραιτήθηκε από τη θέση του που του είχε βρή η Έλενα και δεν ξαναπάτησε στο μικρό σπιτάκι που είχαν νοικιάσει μαζί.

Πού πήγε; Τί έκανε; Πώς ζούσε;

Η περίοδος αυτή της ζωής του Χίτλερ παραμένει αρκετά σκυτεινή. Μερικοί από τους βιογράφοι του υποστηρίζουν πως είχε καταταχθώ στην περίφημη πέμπτη φάλαγγα, που είχε ιδρύσει ο στρατηγός Νόσσε και που το έργο της ήταν ν' ανακαλύπτει και να ξεπαστρέωνε μυστηριώδους τοσ οπαδούς των ανατρεπτικών ιδεών, που εργαζόνταν γιά τη σοβιετοποίηση της Γερμανίας. Άλλοι υποστηρίζουν πως ανακατεύτηκε στην κίνηση των «ελευθέρων νέων» της Γερμανίας, ζώντας μία ζωή νηβική κι' ακόλαστη. Κι' η Έλενα;

Δεν έπαψε ν' αναζητή τον αγαπημένο της. Και, μία μέρα, τον ανακάλυψε μαζί με μία νέα σ' ένα παγκάκι του πάρκου της Στάρνμπεργκερς, της περίφημης λίμνης που είδε τους έρωτες του Λουδοβίκου Β' της Βαυαρίας και της Λόλας Μοντέξ.

Είπε άγνωστο ποιες εξηγήσεις έδωσε ο Χίτλερ στη φίλη του, κι' αν η Έλενα τις πίστεψε ή προσποιήθηκε πως τις πίστεψε. Το γεγονός είναι ότι έζησαν γιά μερικές βδομάδες μία ζωή ήρεμη κι' ευτυχισμένη.

Άλλα, σε λίγο, η τρέλλα της περιπέτειας κυριέυσσε και πάλι το Χίτλερ. Κι' έφυγε γιά δεύτερη φορά γιά να ζήσει μία μπροσέικη ζωή, όπως άλλοτε, όταν ήταν στη Βιέννη. Είχε θυμηθώ την παλιά του τέχνη: γύριζε τα βράδια με χαρτί κι' ένα μολύβι κι' έφτιανε τα πορτραίτα των πελατών στα καμπαρέ του Μονάχου.

Σ' ένα γράμμα του αυτής της εποχής έγραφε στο Χίτλερ:

«Έδωσα στην Έλενα να καταλάβη πως οι σχέσεις μας έπρεπε να τελειώσουν. Έκλαψε όλη τη νύχτα. Θα σου όμολογήσω ότι δεν αισθανόθηκα την παρρηλική συγγένισις.

Σ' ένα άλλο του γράμμα έγραφε στο φίλο του με κυνισμό:

«Η Έλενα μ' άποκαλεί σωτήρη της και άποδίδει σε μένα το ότι ξαναγύρισε στην έναρετή ζωή. Δεν αισθάνομαι καμμία περηφάνια γι' αυτό. Αναρωτιέται τί θα γίνη αν την άφησω. Σε μία τελευταία συνομιλία μας της απάντησα: «Θα ξαναγυρίσεις στην προηγούμενη ζωή σου». Με κύτταξε μ' έκπληξη και άπορία. «Ποτέ! μου είπε, θα προτιμήσω να πεθάνω!». Είμαι πολύ περιέργος να μάθω αν θα έχη τη δύναμη να το κάνει...»

Κάποια φορά, τέλος, η Έλενα δεν μπόρεσε να ξαναβή τον αγαπημένο της. Ο πόλεμος είχε ξεσπάσει στο μεταξύ. Κι' ο Χίτλερ είχε πρέξει να καταταχθώ ως θελοντής στο 16ο σύνταγμα του Βαυαρικού πεζικού...

Όταν γύρισε, έμαθε πως η Έλενα Ρουκοτάιν ζούσε παντοτε. Και βιάστηκε να πληροφορηθώ γι' αυτό το Χίτλερ.

«Δεν πέθανε! του έγραψε, σαν αυτό να τον είχε δυσχεράσσει. Οι γυναίκες είναι ανίδια όντα. Ένας άντρας δεν πρέπει να άφιερώνη σ' αυτές ούτε την πιο μικρή από τις σκέψεις του...»

Αυτά ήταν τα μόνα λόγια που βρήκε να πη γιά την παλιά του φίλη...

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Γκρέντα Σμιθ, η τρυφερά νοσοκόμα του Πάσεβαλκ.

Πώς οι άστέρες καταπολεμούν ΤΗΝ ΑΫΠΝΙΑ

Πρωτότυπα μέσα και μέθοδοι

Η ζωή των ηθοποιών του κινηματογράφου, ιδίως όταν ασχολούνται με το γυρίσμα μιας ταινίας, είναι τόσο κοπιαστική, ώστε τα νύχια των ποδιών πολλών απ' αυτούς τσακίζονται στην κυριολεξία και υποφέρουν έπειτα από φοβερές αϋπνίες.

Για την καταπολέμησή τους έχουν επινοήσει ο καθένας μια δική του μέθοδο, που δεν έχει τίποτε το κοινό με κείνες που συνιστούν οι γιατροί σε παρόμοιες περιπτώσεις.

Η Γκρέτα Γκάρμπο π. χ., όταν υποφέρει από αϋπνία, φανάζει την καμαριέρα της, που της κάνει μια δυνατή έντριδη της σπονδυλικής στήλης μ' ένα τρίχινο γάντι. Αυτό το γάντι το βρέχει μέσα σε γάλα κατσίκας, προσθέτοντας και μια μικρή α-ναλογία οινόπνευματος.

Ο Γκάρι Κούπερ δεν μπορεί να κοιμηθεί αν δεν φορέσει στα πόδια του ένα ζευγάρι μάλλινες κάλτσες, που του τις πλέκει η πιστή και άφοσιωμένη του γυναίκα Σάντρα Σόου.

Ο διάσημος ηθοποιός έκμυστηρεύθηκε τελευταία σ' ένα δημοσιογράφο πως τη μια νύχτα στις τρεις βλέπει πως είναι ανε-δασμένος σ' ένα αλογο και τρέχει με ιλιγ-γιώδη ταχύτητα στην πόρτα. Στο τέλος, το αλογο τον ρίχνει κι' ο Γκάρυ Κούπερ ξυπνάει τρομαγμένος. Για να ξανακοιμηθεί, πρέπει να βγάλει τις μάλλινες κάλτσες απ' τα πόδια του.

Η Ρίτα Χαίγινουορθ — προτού παντρευτεί τον Άλη Χαν — είχε την πρόληψη να κόβει τα χαρτιά μιας τράπουλας, όταν έπεφτε στο κρεβάτι της. "Αν έβγαине κούπα αποκοιμόταν άμέσως. Σε διαφορε-τική περίπτωση, διάβαζε κάτι ένα τέταρ-το ή και περισσότερο και ύστερα ξανακό-δε τα χαρτιά. Μια νύχτα παιδεύτηκε ως τα ξημερώματα για να κατορθώσει να κόψει κούπα. Ός γνωστό, η διάσημη Βενέττα είναι εξαιρετική προληπτική.

Η Μπέττυ Γκράιμπλ φορεί στον ύπνο της νυχτικά από λευκό σατέν, στολισμένα με δαντέλλες. Όταν ξυπνάει, θουτάει μια καραμέλα ζάχαρη μέσα σε μια διάλυσι βανίλιας και τη λιώνει στο στόμα της. "Ε-πειτα από μερικά λεπτά, αποκοιμείται και πάλι.

Ο Κλάρκ Γκράιμπλ είναι ύπνοδάτης. Για το λόγο αυτό έχει εγκαταστήσει γύρω στο κρεβάτι του μια σειρά από σύρματα που τροφοδοτούνται από μια μικρή συ-σκευή. Μόλις πατήσει το πόδι του πάνω σ' ένα απ' αυτά, ένα κουδουνάκι αρχίζει να χτυπάει και ο ήχος του ξυπνάει τον ηθο-ποιό. Ο Κλάρκ Γκράιμπλ τρέχει τότε στην αίθουσα που του χρησιμεύει ως γυμναστή-ριο, δίνει μερικές γροθιές σ' ένα αούμα-το, σαν αυτά που χρησιμοποιούν οι πυγ-μάχοι για να προπονούνται και κατόπιν κοινιέται επί ένα τέταρτο της ώρας πάνω σ' ένα ψευτικό αλογο, που τα πόδια του στριφοδρούν σ' ένα ανεστραμμένο τόξο.

Η Λίνα Ντάρνελ έχει ένα μεγάλο κρεβάτι και δυο μικρότερα μέσα στην κάμαρά της. Όταν δεν μπορεί να κοιμη-θεί στο ένα πηγαίνει στο άλλο. "Αν δεν το καταφέρει, πετάει το στρώμα της στο πάτωμα και πέφτει μπρούμυτα.

Η Άνν Σέρνταν, όταν υποφέρει από αϋπνία, προσπαθεί να διαβάσει ένα βιβλίο από την ανάποδη. Στο τέλος, τα μάτια της κουράζονται κι' αποκοιμείται.

Ο Ρόμπερτ Τάιπλορ έχει βρει ένα θαυ-μάσιο φάρμακο εναντίον της αϋπνίας: βάζει το κεφάλι του κάτω απ' το μαξιλάρι. Η Πωλετ Γκοντάρ ρίχνει στο μαξιλάρι της μερικές σταγόνες από το άρωμά της και το βάζει στη μύτη της. "Επειτα πε-τάει το μαξιλάρι μακριά και τις πιά πολ-λές φορές αποκοιμείται άμέσως.

Η Ντόροθυ Λόμουν υποφέρει συχνά από αϋπνίες. Σηκώνεται τότε απ' το κρεβάτι της, πηγαίνει στην αίθουσα του λουτρού, γεμίζει το μπάνιο της με νερό και παίζει ριχνοντας μέσα σ' αυτό καρδάρια από χαρτί, που τα φτιάχνει εκείνη τη στιγμή. Αυτό το παιχνίδι την διασκεδάζει πολύ κι' όταν ξαναγυρίσει στο κρεβάτι της δεν άργει ν' αποκοιμηθεί.

Η Ζωή ΤΗΣ ΗΘΟΠΟΙΟΥ ΓΚΩΣΣΕΝ

Καλλιτεχνικοί και έρωτικοί θρίκμυθοι

Ο περίφημος ηθοποιός Μπαρόν είχε τη μανία να ζή σ' α μεγάλος άρχοντας, πράγ-μα που του επέτρεπαν, άλλωστε, τα τερά-στια κέρδη που είχε από το θέατρο. Δια-τηρούσε, λοιπόν, στο σπίτι του ένα πολυ-πληθέστατο υπηρετικό προσωπικό κι' ήταν περήφανος ιδίως για την απαράμιλλη μα-γειρική τέχνη της αρχιμαγειρίσας του Ζαν Κολλό και για τους αληθινά αριστοκρατι-κούς τρόπους του «μαίτρ» Άντουαν Γκω-σέν που σερβίριζε τα φαγητά.

Άλλ' η Ζαν δεν ήταν μόνο ύπεροχη μα-γειρίσας. Είχε ακόμα όλα τα χαρίσματα μιας όμορφης και γοητευτικής γυναίκας, μ' όλο που δεν βρισκόταν πιά στην πρώτη της νεότητά. Ο Άντουαν Γκωσέν είχε την ι-δια περίπου ηλικία μ' αυτή κι' ήταν κι' αυ-τός ένας πολύ καλοφτιαγμένος άντρας. Η υπηρεσία τους στο σπίτι του Μπαρόν τους ανάγκαζε να βλέπονται κάθε μέρα και σε λίγο ένα τρυφερό αίσθημα αναπτύχθηκε με-ταξύ τους.

Άλλ' οι σχέσεις τους δεν έμειναν πλα-τωνικές κι' οι συνέπειες φάνηκαν πολύ γρή-γορα στη χαρακτηριστική διάπλασι που άρχισε να παίρνει το σώμα της Ζαν.

Οι δυο έρωτευμένοι αποφάσισαν τότε να φανερώσουν τα πάντα στο Μπαρόν. Μια μέρα, λοιπόν, πήγαν κι' έπεσαν στα πόδια του και του εξομολογήθηκαν την αλήθεια.

Το λιγώτερο που περίμεναν απ' το Μπα-ρόν ήταν πως θα τους έδιωχνε απ' το σπίτι του. "Ηθελαν να τον θερμοπαρακαλέσουν μόνο να μη διατυμπανίσουν στους γνωστούς του τι είχε συμβεί, γιατί τότε ούτε η Ζαν, ούτε ο Άντουαν θα μπορούσαν να ξανα-δρουν δουλειά. Άλλ' ο ηθοποιός, καλόκαρ-δος όπως ήταν, πήρε το πράγμα από την καλή όψη.

— Δεν μένει τώρα παρά να παντρευτεί-τε, τους είπε. Τα έξοδα του γάμου σας θα τα πληρώσω εγώ και, όσο για το παιδί που πρόκειται να γεννηθεί, θα το πάρω υπό την προστασία μου... Άλλα, προσέθεσε γε-λώντας, προσέξτε μην επαναλαβείτε... το σφάλμα σας. Φτάνει ένα παιδί εδώ μέσα για να μάς παίρνη τ' αυτιά με τις φωνές του.

Το παιδί που γεννήθηκε ήταν κορίτσι. Το όνόμασαν Ζαν, όπως και τη μητέρα του και ο Μπαρόν στάθηκε σαν πατέρας του.

Όταν η Ζαν μεγάλωσε, ο Μπαρόν ζούσε ακόμη και, μ' όλο που ήταν πολύ γέρος πιά, της δίδασκε την τέχνη της απαγγελίας και της ηθοποιίας.

Η κόρη της Ζαν Κολλό και του Άντουαν Γκωσέν ήταν, άλλωστε, γεννημένη για η-θοποιός και, σε ηλικία δέκα έπτά χρόνων, πρωτοέκαμε την εμφάνισή της στο μικρό θέατρο που ο δούξ ντε Ζέβο είχε στον πύρ-γο του.

Άλλ' οι σχέσεις του δούκως και της προ-στατευομένης του δεν περιωρίστηκαν μόνο στο καλλιτεχνικό επίπεδο. Η μικρή Ζαν γνώρισε στην αγκαλιά του τις πρώτες χα-ρές και τις πρώτες απογοητεύσεις του έ-ρωτος.

Η δυστυχισμένη είχε πιστέψει στην α-γάπη του κι' όταν μια μέρα ο ντε Ζέβο της

είπε ότι ήθελε να της πη κάτι το πολύ σο-δαρό, η Ζαν φαντάστηκε πως θα της πρό-τεινε να την παντρευτεί. Άντι γι' αυτό, ο δούκας της πρότεινε να μείνει κοντά του σαν φίλη του, με την υπόσχεσι ότι θα της έδινε ένα ώρισμένο ποσό το μήνα. Η νέα σήκωσε τότε το χέρι της και τον χτύπησε με τόση όρμη στο πρόσωπο, ώστε ο δούκας λίγο έλειψε να σωριαστεί κάτω.

Αυτό το μικρό περιστατικό γέμισε την ψυχή της Ζαν από πικρία και απογοήτευσι. Κι' αποφάσισε να μην ζητήσει στο μέλλον τίποτ' άλλο από τον έρωτα παρά τη χαρά και την απόλαυσι.

Στο μεταξύ, η φήμη της ως ηθοποιού είχε άρχεισει ν' απλώνεται στο Παρίσι. Καί, μια μέρα, χωρίς η Ζαν να κάνει κανένα διά-δημα γι' αυτό, η διεύθυνσις της Γαλλικής Κωμωδίας την πληροφόρησε ότι την είχε περιλάβει ανάμεσα στους εταίρους της.

Η τιμή ήταν μεγάλη. Γιατί η Ζαν δεν είχε συμπληρώσει ακόμη τα δεκαοχτώ της χρόνια.

Απ' αυτή τη στιγμή, η μικρή προστα-τευομένη του Μπαρόν κατέκτησε στην κυ-ριολεξία το Παρίσι. Το κοινό την αποθέωνε κάθε βράδυ στο θέατρο κι' οι εμφανίσεις της έμοιαζαν με αληθινούς θριάμβους.

Άλλα δεν ήταν μικρότερες και οι κατα-κτήσεις της στο έρωτικό επίπεδο. Υπήρχαν άνθρωποι που κατέβηκαν ολόκληρες περιου-σίες στα πόδια της. Κι' η Ζαν, που δεν λογάριασε ποτέ το χρήμα το πέταγε και με τα δυο της χέρια από τα παράθυρα.

Ένα χαρακτηριστικό περιστατικό από τη ζωή της κατά την περίοδο αυτή είναι το εξής:

Μεταξύ των φίλων της ήταν κι' ένας Κροΐ-σος, ο γενικός ένοικιαστής των φάρων Μπουρέ. Μια μέρα, ο άνθρωπος αυτός, φεύ-γοντας από το σπίτι της, της άφησε ένα τσέκ με ανοιχτό το ποσό.

Άλλα, την άλλη μέρα, μεταμελήθηκε γι' αυτή την πράξι του. Γιατί η Ζαν, αν ήθε-λε, μπορούσε να τον καταστρέψει μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο. Ο Μπουρέ ήταν πολύ α-νήσυχος γι' αυτό και ανέθεσε σ' ένα φίλο του να επισκεφθεί τη Ζαν για να την πα-ρακαλέσει να «φανή επίεική» και να μην τον καταστρέψει γράφοντας πάνω στο τσέκ ένα πολύ μεγάλο ποσό.

Άλλα, προτού ακόμη την επισκεφθεί, ο φίλος του Μπουρέ, η Ζαν του επέστρεψε το τσέκ, γράφοντας στη θέση του ποσού τη φράσι: «Υπόσχομαι ν' αγαπάω σ' όλη μου τη ζωή τη Ζαν Γκωσέν». Μαζί μ' αυτό υ-πήρχε και ένα μικρό σημείωμά της, όπου παρακαλούσε το Μπουρέ να της ξαναγυρι-ση το τσέκ αν δεχόταν τη συμπλήρωσι.

Ο Μπουρέ αισθάνθηκε μεγάλη ντροπή γιατί είχε υποπτευθεί τη Ζαν ότι θα έπω-φελείτο από το τσέκ που της είχε αφήσει για να τον καταστρέψει και, αφού της έ-στειλε όλο το περιεχόμενο του χρηματοκι-ωτίου του μέσα σ' έναν ολόχρυσο δίσκο, αυτοκτόνησε.

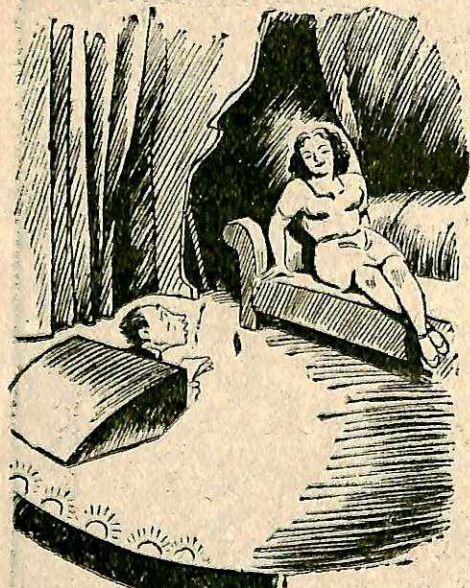
Μεγάλο πάταγο είχε κάνει επίσης η αν-τίζηλια της Ζαν με την εξ' ίσου περίφημη ηθοποιό της Γαλλικής Κωμωδίας, δεσποινί-δα Κλαιρόν. Το αντικείμενο της αντίζηλιας τους ήταν ο συγγραφέας Μαρμοντέλ. Μια μέρα, οι δυο αντίζηλες ξεμαλλιάστηκαν στα σκαλοπάτια του θεάτρου και βγήκαν απ' αυτή τη θεαματική μονομαχία με το πρό-σωπο αγνώριστο από τα γρατζουνίσματα που είχαν κάνει η μια στην άλλη.

Η Ζαν Γκωσέν παντρεύτηκε σε ηλικία σαράντα περίπου χρόνων ένα χορευτή της Όπερας, τον Φρανσουά Ταλδαίγκο. Άλλ' ο άνθρωπος αυτός, κάτω από ένα ήρεμο και έλκυστικό παρουσιαστικό, έκρυβε ψυχή τέρατος. Άρχισε άμέσως να την κακομετα-χειρίζεται και έφτασε στο σημείο να την ξυλοκοπή ακόμη και μέσα στο καμαρίνι της.

Η Ζαν τον αγαπούσε, ωστόσο και δεν σκέφτηκε ούτε στιγμή να τον χωρίσει. Άλλ' ευτυχώς γι' αυτήν, ο Ταλδαίγκο πέθανε πολύ γρήγορα από ένα πνευμονικό νόσημα.

Τα τελευταία χρόνια της ζωής της κύλη-σαν μέσα στη φτώχεια και τη δυστυχία. Η Ζαν Γκωσέν, η γυναίκα, που τ' όνομά της ήταν άλλοτε στα χείλη όλων των Παρισι-νών, πέθανε, τέλος, το 1763, σε ηλικία πενήντα τριών χρόνων, λησμονημένη και πε-ριφρονημένη απ' όλους.

Η συγκίνησή του μετέδλησε σε κρίση, όταν είδε την πρωταγωνίστρια να ξαπλώνει στο ντιβάνι...

ΕΝΑΣ ΥΠΟΒΟΛΕΥΣ και μία εϋσαρκος γόησσα...

Δημοσιογραφικές αναμνήσεις του
συνεργάτη μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Σχετικά με τα θεατρικά μπουλουκία των παλαιότερων χρόνων, για τα οποία έγραψα στο προηγούμενο, θ' αφηγηθώ δυο ακόμη περιστατικά. Του πρώτου έχω προσωπική αντίληψη. Το δεύτερο μου το αφηγήθηκε παλαιός και άγαπητος συνάδελφος:

Το καλοκαίρι του 1928 βρεθήκαμε 3 - 4 απεσταλμένοι αθηναϊκών εφημερίδων στα Γιάννενα. Είχαμε ν' ασχοληθούμε με το φλέγον τότε ζήτημα τώνωληστροικών συμμοριών που τρομοκρατούσαν τα χωριά της 'Ηπείρου και με την προεκλογική κίνηση. Εκείνες τις μέρες βρισκόταν στα Γιάννενα κι ένας θιασάκος, σουλουπωμένος κατά το δυνατόν με πλούσιο ρεπερτόριο, χάρις στο οποίο άλλαζε κάθε βράδυ έργο και με τρία-τέσσερα γυναικεία στελέχη που αν δεν ήσαν αξιόλογα καλλιτεχνικώς, ήταν αξιοπρόσεκτα από την άποψη της γοητευτικής εμφάνισης. Και αυτό είχε κάποια σημασία για την τοπική νεολαία. Η πρωταγωνίστρια, αν και κάπως εύτραφης, ήταν ένας τύπος μοιραίας, για την οποίαν μιλούσαν ήδη με συγκίνηση — τις μέρες που φτάσαμε — οι δαυδήδες των καφενείων της κεντρικής πλατείας.

Ένας απ' αυτούς, φοιτητής της Νομικής, προσκολλήθηκε στην παρέα μας. Είχε ζωηρή επιθυμία να γίνει δημοσιογράφος και κάθε φορά που μας συναντούσε δεν παρέλειπε να μας διαβάσει κι από ένα χρονογράφημά του ή άρθρο επάνω στα προβλήματα της διεθνούς πολιτικής, με την ελπίδα ότι κάποιος από μας θα τα προωθούσε μέχρι των στηλών των αθηναϊκών εφημερίδων. Είχε, όμως, μεγάλη αδυναμία και στο θέατρο. Κι όταν έβλεπε την πρωταγωνίστρια του θιάσου δεν έπαυε να εκθειάζει τα προσόντα της.

Παρακολουθούσαμε τακτικά τις παραστάσεις, μη έχοντας άλλως τε να κάνουμε και τίποτ' άλλο, πιά ενδιαφέρον. Αλλά ένα βράδυ συνέβη ένα φοβερό δυστύχημα: ο υποβόλευσ του θιάσου παράφαγε φρούτα κι έπαθε μία έντερική συμφόρα. Ήταν αδύνατο να εκτελέσει το καλλιτεχνικόν καθήκον του. Έπρεπε, να τρέξει κάθε πέντε λεπτά εκεί που τρέχει κάθε άνθρωπος μόνος του. Είχε και πόνους στο στομάχι και του συνεστήσαν να ξαπλώσει στο κρεβάτι και να ησυχάσει όσο θα του ήταν δυνατόν.

Ο θιασός δεν διέθετε πληθώρα προσωπικού, ώστε ν' αναθέσει σ' έναν άλλο ν' αντικαταστήσει πρόχειρα τον άρρωστο υποβόλεα. Οι ηθοποιοί δεν έπαρκασαν ούτε για τους ρόλους του έργου. Και ήταν κι άμελητοι. Έπρεπε να βρεθεί μία λύσις.

Ο θιασάρχης, γνωστός ενός συνάδελφου, άπετάθη μέσον αυτού στην παρέα μας και παρεκάλεσε να βοηθήσουμε την κατάσταση.

— Δεν είχε τίποτε, έλεγε στην εκκλησί του. Ένας άνθρωπος που ξέρει να διαβάσει με ευχέρεια τα χειρόγραφα, δεν θα δυσκολευτεί να τα βγάλει πέρα...

Ήλπιζε ότι κάποιος από τη δημοσιογραφική παρέα θα σκεκινείτο και θ, ανέλαμβανε το λεπτό έργο του υποβόλεως. Δεν συνεκινήθη όμως κανένας και τελικά, μεταξυ άστέιου και σοβαρού, κάναμε πρότασι στον φοιτητή της νομικής, ο οποίος δέχτηκε μ' εξαιρετική προθυμία να προσφέρει τις υπηρεσίες του στην καλλιτεχνία. Πήρε τα χειρόγραφα του έργου, έφριξε μία βιαστική ματιά και μετά μισή ώρα εγκαταστάθηκε στο κουβούκλιο του υποβόλεως κι άρχισε την έκτακτη δουλειά του.

Τα πράγματα πήγαιναν περίφημα στην άρχη, ως τη στιγμή πάντως που βγήκε η πρωταγωνίστρια στη σκηνή. Έπαιζε ένα ρόλο μοιραίας κι ήταν υποχρεωμένη να ξαπλώσει σ' ένα ντιβάνι, στην άκρη του οποίου καθόταν ο φίλος της και της ψιθύριζε γλυκά έρωτικά λόγια. Έτσι, δηλαδή, έπρεπε να συμβεί. Αλλά έγινε μία φοβερή χασμαδία. Η συριστική φωνή του υποβόλεως έπαυσε ν' ακούγεται κι οι δυο ηθοποιοί αναγκάστηκαν να λένε άφορες άσυναρτησίες που κατέβαιναν από το κεφάλι τους. Με βλέμματα γεμάτα αγωνία η πρωταγωνίστρια κύτταζε τον υποβόλεα, ο οποίος όμως εξακολουθούσε την ευγλωττή σιωπή του. Και ήταν μία από τις κρίσιμες στιγμές του έργου. Το κοινόν άρχισε να διαμαρτύρεται για την παράτασι της χασμαδίας και τελικά έτρεξε ένας ηθοποιός στο υποβόλαιο να δη τι συμβαίνει. Συνέβη λοιπόν το εξής: ο φοιτητής της Νομικής και μέγας θαυμαστής της πρωταγωνίστριας κατελήφθη από συγκίνηση μόλις είδε την εύτραφή γόησσα να μπαίνει στη σκηνή. Αλλά η συγκίνησις μετέδλησε σε κρίση όταν την είδε να ξαπλώνει στο ντιβάνι και να προβάλλει τις στρουμπουλές γάμπες της... Και ο υποβόλεας της περιτάσσεως έλασε τις υποχρεώσεις του κι άφοσιώθηκε στην έντατική μελέτη των ποδιών της γόησσης. Έτσι θαλασσωθήκε η πρώτη πράξις. Και στο διάλειμμα ο φοιτητής απηλλάγη από τις περαιτέρω υπηρεσίες...

Το δεύτερο περιστατικό μου το αφηγή-

ΤΟ ΜΑΓΙΣΤΡΟ ΤΟΥ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΥ!

Στο Μάντε - Κάρο, ο Πιέρ Μπαλιέν πανρούσιασε το ωραίο αυτό σύνολο που προορίζεται για τις λουόμενες του... μεσονυκτίου! Όσα άπίστευτο κι αν σας φαίνεται, το μοντέλο αυτό πρόκειται να φορεθί ως βραδυνο φόρεμα στο καζίνο. Μετά το παιχνίδι και το χορό, αν η κομψή κυρία θέλησι να πάει κανένα μπανιό, κάτω από το φως του φεγγαριού, δεν έχει παρά να βγάλει το εξωτερικό τουλίνο κάλυμμα και να βουτήξει στα άσπρινα νερά της Μεσο-νυκτίου.

ήθε ένας παλιός συνάδελφος που είχε και ο παθών της υποθέσεως βρεθήκε κάποτε στα Χανιά, στην άρχη του δημοσιογραφικού του σταδίου, όπου έδινε παραστάσεις ένας άρεκτα σουλουπωμένος θιασός. Σε μία άπογευματινή Κυριακή θα παιζόταν η «Τύχη της Μαρούλας», αλλά μισή ώρα προτού άρχισι η παράστασις εξαφανίσθηκε ο πρωταγωνιστής. Είχε μπλέξει με μία Κρητικπούλα και την άφηγαγε. Το θέατρο ήταν ήδη γεμάτο και δεν συνέφερε με κανένα τρόπο να μεταιωθί η παράστασις. Που να βρεθί όμως ο δυνατός καλλιτέχνης που θα έπαιζε το ρόλο του εξαφανισθέντος πρωταγωνιστού; Κανείς από τους άλλους ηθοποιούς δεν ήταν σε θέσι ν' αναλάβη αυτό το βαρύτατο φορτίο.

Ο συνάδελφος, που βρισκόταν σε άγαθότατες σχέσεις με τον θιασό, θυμήθηκε ότι στα νεατά του είχε πάρει μέρος σε πολλές έρασιτεχνικές παραστάσεις και μάλιστα είχε παίξει με μεγάλη έπιτυχία το ρόλο του πρωταγωνιστού της «Τύχης της Μαρούλας». Σκέφθηκε λοιπόν να βγάλει τον θιασό από το άδιέξοδο και προσεφέρθη να αντικαταστήσει τον εξαφανισθέντα ηθοποιό. Νόμιζε πως θα τάβαζε πέρα εύκολα, αλλά μόλις ύψώθηκε η αuliάα έλασε τα νερά του. Δεν κατώρθωσε να συγκεντρωθί στον εαυτό του, ούτε και μπορούσε ν' άρπάξει τα λόγια που του έλεγε ο υποβόλεας. Και ήταν υποχρεωμένος να πη και μερικά τραγουδάκια του ρόλου του! Μουγγάθηκε.

Το κοινόν στην άρχη παρακολουθούσε την περιπέτειά του με συμπάθεια. Ύστερα όμως εξαγριώθηκε. Και στο τέλος μερικοί φανατικοί φίλοι της εξευτελιζόμενης τέχνης έσπευσαν να προμηθευτούν από το γειτονικό μπακάλικο αυγά και σάπια φρούτα. Θα πλησίαζε να τελειώσει η πρώτη πράξις όταν άρχισαν να τα έκσφενδονίζουν εναντίον του «πρωταγωνιστού», ο οποίος αναγκάστηκε να εγκαταλείψι τη σκηνή και να τσ ακάσει από μία πεισινή πόρτα.

Και το χειρότερο είναι, έλεγε όταν έ-ξιστορούσε το πάθημά του, ότι τη στιγμή που δέχτηκα το πρώτο αυγό κατακουτέλα είχα άρχισι να άνακτώ την ψυχραιμία μου. Αν δεν μου προσέφεραν την άπροσδόκητη όμελέττα θα τάβαζα πέρα...

Η παράστασις κόπηκε βέβαια στη μέση. Αλλά κι ο συνάδελφος έκρινε σκόπιμα να φύγη επείγοντως από τα Χανιά, ύστερα από το καλλιτεχνικό στρατάτισο...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Η παλαιότερη πυρκαγιά

Σε μία άγρια περιοχή της Αυστραλίας, 200 μίλια βόρεια του Σίδνεϋ, μία πυρκαγιά καίει άδιάκοπα μέσα στα σπάχνα ενός βουνού. Είχε πληροφορηθί για πρώτη φορά την ύπαρξ της ένας Άγγλος δραπέτης των κατέρων και χρυσόβρας, που άναζητούσε την τύχη του σ' αυτή την περιφέρεια πριν από πολλές δεκαδες χρόνια. Σήμερα, συνεχίζεται η ύπόγεια αυτή πυρκαγιά, και τίποτε δεν δείχνει πως πρόκειται να σβύσει.

Φαίνεται πως είναι η άρχαιότερη του κόσμου. Πράγματι, από διάφορες έπιστημονικές παρατηρήσεις, οι γεωλόγοι ύπολογίζουν ότι είχε άρχισι πριν από 2.000 χρόνια, στα κοιτάσματα άνθρακου του βουνού. Έπειδή δεν βρίσκεται όμως άρεκτο ο έυγόνος σε τόσο βάθος, η καύσις γίνεται σιγά - σιγά και διαρκεί περισσότερο καιρό.

Η Αμερική έχει κι αυτή τις ύπόγειες πυρκαγιές της, όχι όμως τόσο παλιές. Έκείνη που έκδηλώθηκε π.χ. πρό 65 ετών στο Νιού Στρέιτςβιλ του Όχάιο κι εξακολουθεί άκόμη, έχει καταστρέψει ως τώρα άνθρακου άξίας 50.000.000 δολλαρίων. Το 1936, στήθηκαν πέτρινοι τοίχοι για να περιορίσουν την επέκτασή της, αλλά η πυρκαγιά τους κατέστρεψε και προχώρησε.

Μία άλλη, παλαιότατη φωτιά, καίει στη Βόρειο Καρολίνα. Αυτή όμως είναι διαφορετική απ' τις προηγούμενες. Την άναψε πρό 160 ετών στην καλύβα του άποικος Τόμας Ντάλτον, με τσακμακότετρα και ύσκα. Κι από τότε τη διατηρησαν άσβυστη, πρώτα ο ίδιος και κατόπιν οι πρόγονοί του — μόνο που τη μετέφεραν σ' ένα μεγάλο σπίτι, που αντικατέστησε την παλιά καλύβα.

— Περιέργο. Μάριχα μου! Ένα μήνα τώρα κάνουμε ήλιοθεραπεία και δεν μας έχει πιάσει ο ήλιος κα-βέλου!...

— Ήθελα νάξερα. Τριαντά-φυλλε, ποιός γιατρός σου σύστησε αυτό του είδους την ήλιοθεραπεία!...

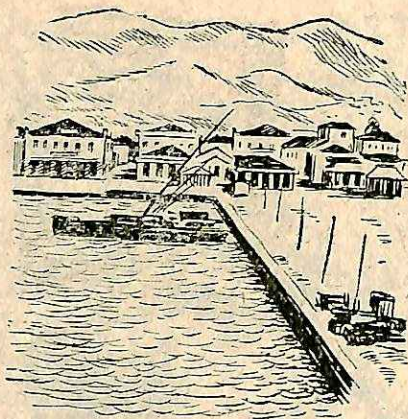
— Είδες τι έπαθα; Έκανα την κουταμάρα να ξυρίσω το μουστάκι μετά την ήλιοθεραπεία που μου σύστησε ο γιατρός!...

— Δεν σε ρώτησα, Δημοσθένη, βρισκεις καμμία καλύτερευσι, τώρα, με την ήλιοθεραπεία;

— Δεν θα μπορέσω. Βιβή μου, να κάνω έφέτος λίγη ήλιοθεραπεία της προκοπής! Κάποιος βλάκας με παρακολουθεί διαρκώς!...

— Τον καμένο τον κύρ - Δημητράκη! Άκόμα και την ώρα της ήλιοθεραπείας ή γυναίκα του τον τρώει με τη γκρίνια της!...

Μια άποψη της προκυμαίας του Βόλου.

Ο ΒΟΛΟΣ, Η ΖΩΗ ΤΟΥ και οι άρχοντιές του

Της συνεργάτιδός μας
κ. Έλλην Κ. Πολίτη

Καθώς το αεροπλάνο ραμφίζει μερικά λευκά συννεφα επάνω από τις τελευταίες κορυφές της Στερεάς αφιόνοντας δεξιά τη Βόρειο Εύβοια, ξεδιπλώνεται μπροστά στα μάτια του ταξιδιώτη μία γοητευτική ελληνική εικόνα: ο Παγασιτικός με την όλογαλην επιφάνειά του, οι δαντελωτές ακτές του που σ' όλη τους την έκταση προβάλλουν χωριουδάκια, συνοικισμοί, άπομονωμένα σπιτίδια, άγροκτηματα, το γραφικότατο Τρίκερι, πάνω σ' ένα βράχο, δεξιά στο άνοιγμα του κόλπου. Και στο βάθος ο Βόλος.

Κάθε πόλις της έπαρχιακής Έλλάδος θέλει να ονομάζεται με μία δικαιολογημένη φυλαρέσκεια «μικρή Άθήνα». Αν εξετάσουμε τους ειδικούς λόγους που στηρίζουν αυτό το χαρακτηρισμό θα δούμε πως κάθε πόλις, αν δεν είναι πραγματικά «μικρή Άθήνα», έχει όμως τις μικρές της συγγενείες με την πρωτεύουσα. Άλλη βασίζει το χαρακτηρισμό στην έντονη πνευματική ζωή της. Άλλη στην έμπορικη της δραστηριότητα. Άλλη στις μεγάλες πλατείες ή στα μικρά πάρκα της.

Ο Βόλος συνδυάζει λίγο απ' όλα. Έχει και πνευματική κίνηση ένδιαφέρουσα, και δυο καθημερινές έφημερίδες με μεγάλη ιστορία και δράση — ή μια απ' αυτές, η «Θεσσαλία» πέρασε τα πενήντα χρόνια ζωής κι' ο «Ταχυδρόμος» προβάλλει με υπερφάνεια το ρόλο που διεδραμάτισε στους πρώτους άγώνες για την άγροτική μεταρρύθμιση —, έχει και μία τρισεβδομαδιαία, το «Θάρος» και σημαίνοντες επιστήμονες και Λέσχες και την παραλία του — μοναδική στην Έλλάδα — και τους συμμετρικότερα χαραγμένους δρόμους του.

Άληθεια... Έκείνοι που προκαλεί την πιο ζωηρή έντύπωση στον άπο άερος έπισκέπτη του Βόλου είναι η ρυμοτομία του, που ή όμοιά της δεν υπάρχει σε καμιά πόλι της Έλλάδος. Ούτε στην ξαναχτισμένη — ύστερα από τη φοβερή πυρκαϊά του 1917 — Θεσσαλονίκη.

Με κάποιο άργό ίσως, αλλά σταθερό ρυθμό χάνονται το ένα μετά το άλλο από το Βόλο τα ίχνη της πολεμικής θύελλας. Ξαναχτίστηκε το λιμάνι του που το είχαν καταστρέψει οι Γερμανοί και στις προκυμαίες του είναι πάντα πλευρισμένα μεγάλα καράβια δικά μας και ξένα, ένα δίπλα τους όλο και τρέχουν τα πολυθόρυβα και ιδιόρρυθμα στην κατασκευή τους βαποράκια που κάνουν τη γραμμή με τα γειτονικά χωριουδάκια του Παγασητικού. Κι' ύστερα τα άεικίνητα βενζινόπλοια, οι βαρκες, τα γρί-γρί που πάντα γυρνάνε

από τις έκδρομές τους με λαχταριστό φορτίο. Το φρέσκο και σχετικά φτηνό ψάρι — σε σύγκριση με τις άπρόσιτες τιμές των Άθηνών — δεν λείπει ποτέ από το Βόλο.

Όπως όλες οι έπαρχιακές πόλεις της Έλλάδος, έτσι κι' ο Βόλος παρουσιάζει τις μεγάλες αντίθεσεις του. Ένας έπισκέπτης που θα περιορισθή να δει τη βραδυνη κίνηση της προκυμαίας, τις καλαίσθητες βιτρίνες της όδου Έρμού, τον κόσμο που γεμίζει την αίθουσα του Ρέξ όταν παίξει κανένας αθηναϊκός θιασος, την κίνηση των κινηματογράφων «Άχιλλειον», «Τιτάνια» και του κήπου της «Εξωραϊστικής», θα σχηματίση ίσως την έντύπωση ότι ο Βόλος ανακάλυψε το μυστικό της ευτυχίας. Αυτό δεν είναι, δυστυχώς, αλήθινο.

Κοντά στα παραπλανητικά φαινόμενα υπάρχουν οι συμμοριόπληκτοι που ζούν υπό δραματικές συνθήκες, σε παλιά έρειπώμενα εργοστάσια, ανάμεσα σε άχρηστευμένα καζάνια του φωταερίου. Υπάρχει ανεργία σε βαθμό που δεν γνώρισε άλλοτε ο Βόλος, υπάρχει ή φτώχεια που βλέπει κανείς τις χαρακτηριστικές έκδηλσεις της όταν κάνει μία βόλτα στις άπομερες συνοικίες.

Στον πνευματικό τομέα εκείνοι που δίνουν την κατεύθυνση των εκδηλώσεων είναι οι δημόσιοι υπάλληλοι και οι τραπέζιτικοι. Στην πρωτοβουλία τους όφειλονται οι διαλέξεις που έδωκαν τελευταία γνωστοί παράγοντες της ελληνικής πνευματικής ζωής, και που υπήρξαν τα σημαντικότερα φετινά πνευματικά γεγονότα του Βόλου. Στον τομέα αυτόν θα μπορούσε βέβαια να προσφέρη θετικές υπηρεσίες κι' ο τοπικός ραδιοφωνικός σταθμός. Παρ' όλον όμως το ζήλο των υπηρεσιών του δεν προχωρεί παρά με βήματα χελώνας.

Κάθε φορά που πηγαίνω στο Βόλο δεν παραλείπω να έπισκεπταίμι τις έκκλησίες του. Είναι πραγματικά καλλιτεχνικά άριστουργήματα. Στο κέντρον της πόλεως ο Άγιος Νικόλαος — δημιούργημα του Ζάχου — είναι ένα από τα χαρακτηριστικότερα δείγματα του γεμάτου ευγένεια και απλότητα βυζαντινού ρυθμού. Στην ανατολική προέκταση της προκυμαίας, πλάι στη θάλασσα ο Άγιος Κωνσταντίνος ύψώνει την επιθλητική σιλουέττα του — χτισμένος σε ρυθμό Βασιλικής, σχέδιο επίσης του Ζάχου. Οι δυο αυτές έκκλησίες είναι από τα ωραιότερα σύγχρονα μνημεία που δίνουν ανάγλυφο τόνο της βυζαντινής παραδόσεως.

Καύχημα και χαρά των Βολιωτών είναι ή προκυμαία τους. Αυτή συγκεντρώνει κάθε βράδυ τον κόσμο όλων των κοινωνικών τάξεων και όλων των... Βαλαντών, που κατεβαίνουν κατά πυκνά κύματα από το κέντρο και τις συνοικίες και γεμίζουν τις ταβέρνες, τα ζαχαροπλαστεία, τα καφενεία, τα έστιατόρια ή άπλως σουλατσάρουν δίπλα στη θάλασσα.

Τώρα που περνάει ή πολεμική αναταραχή και φεύγει ο βραχνάς της άγωνίας που πίεζε το στήθος της γήσης του Παγασητικού, άνοιγουν πάλι τις πόρτες τους οι έξοχες και τα χωριουδάκια του Πηλίου. Για την ώρα ξαναβρίσκουν τον κανονικό παλμό της καρδιάς τους, αλλά θ' άρχίσουν ν' αναχίτησουν την παλιά τους αίγλη. Κάνω αυτές τις σκέψεις, βλέποντας την Πορταριά που ήταν πρην από τον πόλεμο, το στόλισμα του Πηλίου και τώρα είναι ένας όγκος έρειπίων εκεί όπου άλλοτε ύψωναν τα μεγαλεία τους τα «Θεοξένεια» και τα θαυμαστά άρχοντικά και ιστορικά σπιτία των παλιών Πορταριωτών. Άλλά είπαμε. Ή υπόρα περνάει. Λύριο καλύτερα...

ΕΛΛΗ Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Χιούμορ

Τί θάθελε...

Τρεις φίλοι κουβεντιάζουν περί πλούτου.

— Έγώ, λέει ο πρώτος, θάθελα νάχα χιλιάρικά όλα τ' άστρα του ουρανού.

— Κι' εγώ, προσθέτει ο δεύτερος, θάθελα νάχα πεντοχίλιαρα όλες τις στάλες της βροχής.

Έπειτα ρωτάνε κι' οι δυο μαζί τον τρίτο:

— Έσύ τί θάθελες;

— Νάμαι κληρονόμος σας!

— Πόσων χρονών είναι ή Λιλίκα;

— Χμ! Τάχει τα τριάντα!

— Μά έμένα μούχει πη είκοσιέξη.

— Φυσικά! Μην ξεχνάς πως έμαθε να μετράη από τεσσάρων ετών!

Σ' ένα έμπορικό κατάστημα συζητούν περί καταργήσεως του νομίσματος και έφαρμογής του συστήματος της ανταλλαγής. Ένας πελάτης μπαίνει, άκούει τη συζήτηση και συμφωνεί άπόλυτα και μ' ένθουσιασμό.

— Ναι, λέει, ο καθένας πρέπει να ψωνίζει ό,τι του χρειάζεται, δίνοντας στους άλλους ό,τι φτάνει ο ίδιος!

— Και σεις τί φτιάνετε; τον ρωτάνε.

— Φέρετρα!

Δυο τερατολόγοι έκθειάζουν το γόνιμο έδαφος της πατρίδας τους.

— Στον τόπο μου, λέει ο ένας, φτάνει ν' αφήσης καταγής ένα σπύρο, για να δής το έπόμενο έτος ένα ολόκληρο δάσος.

— Αυτό δεν είναι τίποτε, απαντάει ο άλλος. Στο δικό μου τόπο, φτάνει να ρίξης χάμα ένα κουμπι πανταλονιού, για να φυτρώση σε μία βδομάδα ένα έτοιμο παντελόνι!

Ένας έπαρχιώτης, μόλις βγήκε στην Όμόνοια, πλησιάζει ένα πόλισμαν και του λέει:

— Με συμπαθάς, κυρ - χωροφυλάκα... Θάθελα να βρώ το γυιό μου το Μητρο.

— Πού κάθεται; τον ρωτάει ο πόλισμαν.

— Δεν ξέρω. Μά θάναι γνωστός εδώ, γιατί μένει πέντε χρόνια τώρα στην Άθινα!

Ο καθηγητής της αριθμητικής στο μαθητή:

— Πόσων ετών είναι σήμερα ένα πρόσωπο που γεννήθηκε το 1902.

— Εξαρτάται...

— Δηλαδή; Τι θέλεις να πής;

— Είναι άντρας ή γυναίκα;...

— Ο γυιός μου θα γίνει περίφημος άκροβάτης, όταν μεγαλώση. Φαντάσου πως έχει εξασκηθή να γράφη με τα πόδια...

— Μά τότε να τον κάνης... συγγραφέα!

— Πρώ 20 ετών, που γνώρισα αυτό τον άνθρωπο, ήταν πολύ φιλόδοξος. Ήθελε να γίνει μεγαλείπορος, Βομβηγανος, μεγάλος έπιχειρηματίας... Μά, από τότε, ένοι βάλει πολύ νερό στο κρασί του.

— Και τί έγινε;

— Ταβερνάρης!

Ο παπας των φυλακών έπισκέπτεται ένα λωποδύτη στο κελί του.

— Μπορώ να μεσολαβήσω, τέκνον μου, για να μη τιμωρηθής πολύ αυστηρά, του λέει. Πρέπει όμως και συ να μου τά της όλα.

Κι' ο κρατούμενος:

— Θα στα πώ όλα, παπά μου... έκτός απ' το μέρος πουχω κρύψει τα λεφτά!

Ο πελάτης. — Άπορώ, γιατρέ μου, πως δεν ντυνιάεστε με το ραδιόφωνο που στριγγλίζει διαρκώς στο διπλανό διαμέρισμα...

Ο ώτολόγος γιατρός. — Μπα! Πήρε ραδιόφωνο ο γείτονας μου.

— Αναγκάστηκε να γυρίσω απ' το συνεταίρο μου, γιατί έλεγε τους πελάτες μας δίχως να το πάρω μυρωδιά.

— Και τώρα τί κάνεις;

— Συνεχίζω μόνος μου.

Τα μεσάνυχτα άκριβώς, ή κυρία Μαίρη σκουντάει δυνατά τον άντρα της, που με πολλά βάσανα είχε καταρβώσει ν' άποκοιμηθί.

— Ξύπνα, Γιόργο, του λέει, να πάρης το φάρμακό σου κατά... της άπνειας!

Ο Τζόντυ Βαϊσμύλλερ, ο πιο διάσημος απ' όλους τους «Ταρζάν».

Ο δέκατος Ταρζάν

Ο δημοφιλέστερος τύπος της έθνης

Ποτέ δεν είχε φαντασθή ο Άλεξαντερ Μπάρκερ πως θα γινόταν ο δέκατος Ταρζάν του Χόλλυγουντ! Είχε σπουδάσει στα άριστοκρατικότερα σχολεία της Ν. Υόρκης, γιατί ο πατέρας του είναι πλούσιος και διευνύτης μιας μεγάλης εταιρείας χαλυδουρυγίων. Είχε έπιδοθή στο φούτ - μπόλ, στην ιππασία και στο κολύμπι — χωρίς να προβλέψει ότι το τελευταίο αυτό σπορ επρόκειτο να του χρησιμεύση κάποτε πολύ στο κινηματογραφικό του στάδιο.

Έλαβε μέρος στον τελευταίο πόλεμο κι' άποστρατεύθηκε ως ταγματάρχης. Ύπακουοντας στην έπιθυμία του πατέρα του, προσάθισε να έπιδοθή σε έπιχειρήσεις, αλλά βρήκε πως ήταν πολύ άνιαρή δουλειά...

Έν' απόγεμα, ταξίδευε με το «μετρό». Διπλά του καθόταν ένας άγνωστος.

— Θα θέλατε να παίξετε στον κινηματογράφο; τον ρώτησε ξαφνικά.

Ο Μπάρκερ νόμισε στην αρχή πως τον κορόιδευε. Άλλά, έξέως γνώμη, όταν ο άγνωστος του έδωσε την κάρτα του και του είπε να παρουσιασθή για ένα δοκιμαστικό φίλμ στα γραφεία της «Τουέντι Τσέντσουρ - Φόξ» της Ν. Υόρκης. Για να μην τα πολυλογούμε, σε λίγες μέρες, ο Μπάρκερ έφευγε για το Χόλλυγουντ, έχοντας στην τσέπη του ένα συμβόλαιο κι' ένα στέκ προκαταβολής.

Άφου έμεινε έπί ολόκληρους μήνες άχρησιμοποίητος στα στούντιο της «Τουέντι Τσέντσουρ - Φόξ», του ανάθεσαν έπιτελους κάποιο μικρό και άσημαντο ρόλο. Αυτό τον άπογοήτευσε, ζήτησε να φύγη απ' την έταιρεία και υπέγραψε άλλο συμβόλαιο με τη «Γουώρνερ». Μά κι' εκεί δεν ευρήκε ό,τι περίμενε: «Επαίξε σ' ένα μόνο φίλμ δευτέρας κατηγορίας.

Στο μεταξύ, ή «Μετρο — Γκόλντφριν» είχε πάψει να γυρίζει ταινίες του Ταρζάν, γιατί ο Τζόντυ Βαϊσμύλλερ, που έπαιζε αυτό το ρόλο επί 10 χρόνια, είχε πιά παραπατήσει. Ένα ανεξάρτητος λοιπόν παραγωγός, ο Σολ Λέσσερ, αγόγασε για 4 εκατομμύρια δολάρια το μονοπώλιο του γυρίσματος αυτών των φίλμ επί μία είκοσαετία. Κι' ο Μπάρκερ, με το γεροδεμένο κορμί του (ύψος

1,90, βάρος 100 κιλά), του φάνηκε ο καταλληλότερος γι' αυτό το ρόλο.

Έτσι λοιπόν, ο νεαρός Νεο-ϊορκέζος, ο συνηθισμένος στο κομψό φράκο και στον άσπρο λαιμοδέτη, έμφανίστηκε μπροστά στο φακό φορώντας μόνον ένα μικροσκοπικό κομμάτι ύφασματος...

Τον περασμένο μήνα ο Μπάρκερ έκλεισε τα 30 χρόνια του. Συνδυάζει σωματική όμορφια, δύναμη και ήθοποιά — ενώ οι προκατόχοι του διαλέγονταν συχνά μόνο και μόνο γιατί είχαν πλατύ στήθος... Είναι, όπως είπαμε και πιο πάνω, ο δέκατος που αναλαμβάνει αυτό το ρόλο, απ' το 1918 που άρχισαν να γυρίζονται οι ταινίες του Ταρζάν. Απ' τους προκατόχους του, κρατεί το ρεκόρ ο Τζόντυ Βαϊσμύλλερ, που παράστανε τον ήρωα της ζούγκλας 10 χρόνια συνεχώς.

Ο Έντγκαρ Μπρόρρου, ο δημιουργός του Ταρζάν, έχει κερδίσει ως σήμερα 10 εκατομμύρια δολάρια, απ' τα δικαιώματα που εισπράττει από βιβλία, κινηματογραφικές ταινίες, ραδιοφωνικές έκπομπές, κλπ. Τα βιβλία του Ταρζάν έχουν τυπωθή σε 50 εκατομμύρια αντίτυπα κι' έχουν μεταφρασθή σε 60 γλώσσες.

Άπό κάθε ταινία, ο Μπρόρρου κερδίζει το λιγώτερο 175.000 δολάρια. Πρέπει δε να σημειωθή ότι δεν κάνει πάντοτε τον κόπο να γράφη ο ίδιος το σενάριο.

Ποτέ δεν πουλάει μία ιστορία του. Προτιμάει να την «νοικιάση», για ένα ώριμένο χρονικό διάστημα.

Περισσότεροι από 140 εκατομμύρια θεαταί βλέπουν κάθε φίλμ του Ταρζάν. Τα φίλμ αυτά παίζονται κατά μέσον όρον 5 — 10 χρόνια.

Οι πρώτοι Ταρζάν της όθνης φορούσαν δερμάτινα λεοπαδελως. Σιγά - σιγά όμως, το ντύσιμό τους έγινε όλο και πιο λίγο, τόσο που ο Μπάρκερ έμφανίζεται σχεδόν γυμνός.

Την ίδια εξέλιξη παρουσίαζε και το ντύσιμο των συζύγων Ταρζάν, ως ότου, το 1934, έπενέθη ή λογοκρισία του Χόλλυγουντ κι' έβαλε φρένο σ' αυτό το ξεγύμνωμα...

Το φίλμ όπου έμφανίζεται ο Μπάρκερ — 25ο της σειράς — έχει τον τίτλο «Η μαγική πηγή του Ταρζάν». Ο Μπάρκερ παίζει σ' αυτό 407 λέξεις όλες — όλες (το ρεκόρ του Βαϊσμύλλερ ήταν 431 λέξεις). Δεν βγάζει όμως τη χαρακτηριστική και γνωρίμη φωνή του Ταρζάν.

Συγχρόνως, το συμβόλαιο του κανονίζει αυστηρά κάθε λεπτομέρεια της ιδιωτικής ζωής του. Του άπαγορεύει το πιστό, το ξενύχτι, το σκι, τα αεροπορικά ταξείδια, και του επιβάλλει να κάνει ήλιοθεραπεία και γυμναστική για να μην παχύνει.

Αντιζηλίες γοήτων

Η Γκέρη Γκάρσον άπασχόλησε τελευταία το κοσμοπολίτη Χόλλυγουντ. Φιθιριζεται ότι ο Έρρολ Φλύν και ο Γουώλτερ Πίτζον διεκδικούν άπο κοινό την καρδιά της και ότι ήρθαν στα χέρια εξ αίτίας της. Ο Έρρολ Φλύν μαύρισε στην κυριολεξία το άριστο μάτι του Πίτζον, που άναγκάστηκε να κλειστή αρκετές μέρες στο σπύτι του, για να κρουή το πάθιόν του.

του χαρακτήρα. Μά είχε ένα μεγάλο παραπνο μελόν του: Ήταν σιωπηλός τύπος. Οι κουβέντες του ήταν λίγες. Ήρεός και κοφτός. Έπληγαν στα ραντεβού που έδιναν, σαν έρωτευμένοι άνθρωποι, ο Άλέκος παράγγελε κάτι να φάνε και να πιουν κι' ύστερα βιδωνόταν στην καρέκλα του και παροστεινε το άγαλμα της Σιωπής. Η Κάκια στενωχωριόταν και κάθε τόσο του έλεγε:

— Μιλάει τόσο ώραία ο Κούλης! άκούς καμιά φορά κάποια κοπέλεια να λήη για κάποιο νεαρό κύριο κι' άμέσως το προσωπάκι της παίρνει μία τόσο γλυκεία γλώρα και μία τόσο έκφραστική έκφραση, που σε συγκινεί ως τα πιο θαυεία βάθη της ψυχής σου.

Και τί λέει, λοιπόν, ο κ. Κούλης, που μιλάει τόσο ώραία; Τρίχες. Άλλά τί τρίχες; Χαριτωμένες, μεταξωτές, δυνατόλαριζόμενες τρίχες, άσημαντες φλαβίες, άπο κείνες που ζαλίζουν τα γυναικεία κεφάλια και κάνουν τα μαύρα, τα καστανά και τα γαλανά ματάκια να γλωρνούν ήδονικά και τα χείλη να λένε:

— Πές μου κι' άλλα. Μίλησέ μου, άγάπη μου!

Ναι, μίλησέ της, «άγάπη της».

Μίλησέ της και είναι δική σου...

Άλλοιώς, κι' αν είσαι όμορφος και γοητευτικός, κι' αν έχης το κορμί του Άπόλλωνος, την κατοχή του Έρμη και το ύψος του Ταύρου Πάουερ, αλλά κρατάς το στόμα σφραγισμένο με βουλοκέρι και ή γλώσσα σου δεν έχει μωτέρ, μην περιμένης να δής προκοπή.

Άλλοιώς, κι' αν είσαι όμορφος και γοητευτικός, κι' αν έχης το κορμί του Άπόλλωνος, την κατοχή του Έρμη και το ύψος του Ταύρου Πάουερ, αλλά κρατάς το στόμα σφραγισμένο με βουλοκέρι και ή γλώσσα σου δεν έχει μωτέρ, μην περιμένης να δής προκοπή.

Άλλοιώς, κι' αν είσαι όμορφος και γοητευτικός, κι' αν έχης το κορμί του Άπόλλωνος, την κατοχή του Έρμη και το ύψος του Ταύρου Πάουερ, αλλά κρατάς το στόμα σφραγισμένο με βουλοκέρι και ή γλώσσα σου δεν έχει μωτέρ, μην περιμένης να δής προκοπή.

Άλλοιώς, κι' αν είσαι όμορφος και γοητευτικός, κι' αν έχης το κορμί του Άπόλλωνος, την κατοχή του Έρμη και το ύψος του Ταύρου Πάουερ, αλλά κρατάς το στόμα σφραγισμένο με βουλοκέρι και ή γλώσσα σου δεν έχει μωτέρ, μην περιμένης να δής προκοπή.

Άλλοιώς, κι' αν είσαι όμορφος και γοητευτικός, κι' αν έχης το κορμί του Άπόλλωνος, την κατοχή του Έρμη και το ύψος του Ταύρου Πάουερ, αλλά κρατάς το στόμα σφραγισμένο με βουλοκέρι και ή γλώσσα σου δεν έχει μωτέρ, μην περιμένης να δής προκοπή.

Άλλοιώς, κι' αν είσαι όμορφος και γοητευτικός, κι' αν έχης το κορμί του Άπόλλωνος, την κατοχή του Έρμη και το ύψος του Ταύρου Πάουερ, αλλά κρατάς το στόμα σφραγισμένο με βουλοκέρι και ή γλώσσα σου δεν έχει μωτέρ, μην περιμένης να δής προκοπή.

Άλλοιώς, κι' αν είσαι όμορφος και γοητευτικός, κι' αν έχης το κορμί του Άπόλλωνος, την κατοχή του Έρμη και το ύψος του Ταύρου Πάουερ, αλλά κρατάς το στόμα σφραγισμένο με βουλοκέρι και ή γλώσσα σου δεν έχει μωτέρ, μην περιμένης να δής προκοπή.

Άλλοιώς, κι' αν είσαι όμορφος και γοητευτικός, κι' αν έχης το κορμί του Άπόλλωνος, την κατοχή του Έρμη και το ύψος του Ταύρου Πάουερ, αλλά κρατάς το στόμα σφραγισμένο με βουλοκέρι και ή γλώσσα σου δεν έχει μωτέρ, μην περιμένης να δής προκοπή.

Άλλοιώς, κι' αν είσαι όμορφος και γοητευτικός, κι' αν έχης το κορμί του Άπόλλωνος, την κατοχή του Έρμη και το ύψος του Ταύρου Πάουερ, αλλά κρατάς το στόμα σφραγισμένο με βουλοκέρι και ή γλώσσα σου δεν έχει μωτέρ, μην περιμένης να δής προκοπή.

Άλλοιώς, κι' αν είσαι όμορφος και γοητευτικός, κι' αν έχης το κορμί του Άπόλλωνος, την κατοχή του Έρμη και το ύψος του Ταύρου Πάουερ, αλλά κρατάς το στόμα σφραγισμένο με βουλοκέρι και ή γλώσσα σου δεν έχει μωτέρ, μην περιμένης να δής προκοπή.

Άλλοιώς, κι' αν είσαι όμορφος και γοητευτικός, κι' αν έχης το κορμί του Άπόλλωνος, την κατοχή του Έρμη και το ύψος του Ταύρου Πάουερ, αλλά κρατάς το στόμα σφραγισμένο με βουλοκέρι και ή γλώσσα σου δεν έχει μωτέρ, μην περιμένης να δής προκοπή.

Άλλοιώς, κι' αν είσαι όμορφος και γοητευτικός, κι' αν έχης το κορμί του Άπόλλωνος, την κατοχή του Έρμη και το ύψος του Ταύρου Πάουερ, αλλά κρατάς το στόμα σφραγισμένο με βουλοκέρι και ή γλώσσα σου δεν έχει μωτέρ, μην περιμένης να δής προκοπή.

Άλλοιώς, κι' αν είσαι όμορφος και γοητευτικός, κι' αν έχης το κορμί του Άπόλλωνος, την κατοχή του Έρμη και το ύψος του Ταύρου Πάουερ, αλλά κρατάς το στόμα σφραγισμένο με βουλοκέρι και ή γλώσσα σου δεν έχει μωτέρ, μην περιμένης να δής προκοπή.

Άλλοιώς, κι' αν είσαι όμορφος και γοητευτικός, κι' αν έχης το κορμί του Άπόλλωνος, την κατοχή του Έρμη και το ύψος του Ταύρου Πάουερ, αλλά κρατάς το στόμα σφραγισμένο με βουλοκέρι και ή γλώσσα σου δεν έχει μωτέρ, μην περιμένης να δής προκοπή.

Άλλοιώς, κι' αν είσαι όμορφος και γοητευτικός, κι' αν έχης το κορμί του Άπόλλωνος, την κατοχή του Έρμη και το ύψος του Ταύρου Πάουερ, αλλά κρατάς το στόμα σφραγισμένο με βουλοκέρι και ή γλώσσα σου δεν έχει μωτέρ, μην περιμένης να δής προκοπή.

Άλλοιώς, κι' αν είσαι όμορφος και γοητευτικός, κι' αν έχης το κορμί του Άπόλλωνος, την κατοχή του Έρμη και το ύψος του Ταύρου Πάουερ, αλλά κρατάς το στόμα σφραγισμένο με βουλοκέρι και ή γλώσσα σου δεν έχει μωτέρ, μην περιμένης να δής προκοπή.

Άλλοιώς, κι' αν είσαι όμορφος και γοητευτικός, κι' αν έχης το κορμί του Άπόλλωνος, την κατοχή του Έρμη και το ύψος του Ταύρου Πάουερ, αλλά κρατάς το στόμα σφραγισμένο με βουλοκέρι και ή γλώσσα σου δεν έχει μωτέρ, μην περιμένης να δής προκοπή.

Άλλοιώς, κι' αν είσαι όμορφος και γοητευτικός, κι' αν έχης το κορμί του Άπόλλωνος, την κατοχή του Έρμη και το ύψος του Ταύρου Πάουερ, αλλά κρατάς το στόμα σφραγισμένο με βουλοκέρι και ή γλώσσα σου δεν έχει μωτέρ, μην περιμένης να δής προκοπή.

Άλλοιώς, κι' αν είσαι όμορφος και γοητευτικός, κι' αν έχης το κορμί του Άπόλλωνος, την κατοχή του Έρμη και το ύψος του Ταύρου Πάουερ, αλλά κρατάς το στόμα σφραγισμένο με βουλοκέρι και ή γλώσσα σου δεν έχει μωτέρ, μην περιμένης να δής προκοπή.

Άλλοιώς, κι' αν είσαι όμορφος και γοητευτικός, κι' αν έχης το κορμί του Άπόλλωνος, την κατοχή του Έρμη και το ύψος του Ταύρου Πάουερ, αλλά κρατάς το στόμα σφραγισμένο με βουλοκέρι και ή γλώσσα σου δεν έχει μωτέρ, μην περιμένης να δής προκοπή.

Άλλοιώς, κι' αν είσαι όμορφος και γοητευτικός, κι' αν έχης το κορμί του Άπόλλωνος, την κατοχή του Έρμη και το ύψος του Ταύρου Πάουερ, αλλά κρατάς το στόμα σφραγισμένο με βουλοκέρι και ή γλώσσα σου δεν έχει μωτέρ, μην περιμένης να δής προκοπή.

Άλλοιώς, κι' αν είσαι όμορφος και γοητευτικός, κι' αν έχης το κορμί του Άπόλλωνος, την κατοχή του Έρμη και το ύψος του Ταύρου Πάουερ, αλλά κρατάς το στόμα σφραγισμένο με βουλοκέρι και ή γλώσσα σου δεν έχει μωτέρ, μην περιμένης να δής προκοπή.

Άλλοιώς, κι' αν είσαι όμορφος και γοητευτικός, κι' αν έχης το κορμί του Άπόλλωνος, την κατοχή του Έρμη και το ύψος του Ταύρου Πάουερ, αλλά κρατάς το στόμα σφραγισμένο με βουλοκέρι και ή γλώσσα σου δεν έχει μωτέρ, μην περιμένης να δής προκοπή.

Άλλοιώς, κι' αν είσαι όμορφος και γοητευτικός, κι' αν έχης το κορμί του Άπόλλωνος, την κατοχή του Έρμη και το ύψος του Ταύρου Πάουερ, αλλά κρατάς το στόμα σφραγισμένο με βουλοκέρι και ή γλώσσα σου δεν έχει μωτέρ, μην περιμένης να δής προκοπή.

Άλλοιώς, κι' αν είσαι όμορφος και γοητευτικός, κι' αν έχης το κορμί του Άπόλλωνος, την κατοχή του Έρμη και το ύψος του Ταύρου Πάουερ, αλλά κρατάς το στόμα σφραγισμένο με βουλοκέρι και ή γλώσσα σου δεν έχει μωτέρ, μην περιμένης να δής προκοπή.

Άλλοιώς, κι' αν είσαι όμορφος και γοητευτικός, κι' αν έχης το κορμί του Άπόλλωνος, την κατοχή του Έρμη και το ύψος του Ταύρου Πάουερ, αλλά κρατάς το στόμα σφραγισμένο με βουλοκέρι και ή γλώσσα σου δεν έχει μωτέρ, μην περιμένης να δής προκοπή.

Άλλοιώς, κι' αν είσαι όμορφος και γοητευτικός, κι' αν έχης το κορμί του Άπόλλωνος, την κατοχή του Έρμη και το ύψος του Ταύρου Πάουερ, αλλά κρατάς το στόμα σφραγισμένο με βουλοκέρι και ή γλώσσα σου δεν έχει μωτέρ, μην περιμένης να δής προκοπή.

Άλλοιώς, κι' αν είσαι όμορφος και γοητευτικός, κι' αν έχης το κορμί του Άπόλλωνος, την κατοχή του Έρμη και το ύψος του Ταύρου Πάουερ, αλλά κρατάς το στόμα σφραγισμένο με βουλοκέρι και ή γλώσσα σου δεν έχει μωτέρ, μην περιμένης να δής προκοπή.

Άλλοιώς, κι' αν είσαι όμορφος και γοητευτικός, κι' αν έχης το κορμί

ρεις καλὰ πὺρ σ' ἀγαπᾷ. Καὶ σοὺ τόχῳ ἀποδείξει.

Πραγματικά της τόχε ἀποδείξει. Ἐξή μῆνες της ἦταν πιστός κι' ἀφοσιωμένος, ὅπως εἶπε σκυλὶ πού κοιτάζει, στὸν ἀφέντη του. Καὶ εἶχε κάνει καὶ θυσιᾶς γι' αὐτὴ. Καὶ εἶχε στὸ νοῦ του καὶ τὴν παντρευτὴ της τόχε δώσει μάλιστα.

—Ὡραία! Πές μου πὺρ μ' ἀγαπᾷς!

—Σ' ἀγαπᾷ! —Ὁχι ἐτοί ξερά. Νὰ μοὺ τὸ πῆς μὲ ἄλλα λόγια. Νὰ τὸ γαρνίρῃς μὲ τρυφερὲς φράσεις, μὲ καινούργιες λέξεις, μὲ ἄλλους τρόπους. Αὐτὴ ἡ λέξι θέλει περικιλιὰ!...

—Δὲν εἶναι στὸν τύπο μου! —Νὰ γίνῃ. Νὰ μοὺ πιάσης τὸ χέρι, νὰ μοὺ χαϊδέψῃ τὰ μαλλιά, νὰ μὲ κυττάξῃ στὰ μάτια καὶ νὰ μοὺ λές... Τὰ λόγια θάρρουν μόνά τους!

Ὁ Ἀλέκος δοκίμασε. Ἐπεία-νε τὸ χέρι της Κάκιας, της χαϊδεύε τὰ μαλλιά, τὴν κυττά-ζε στὰ μάτια καὶ... ἀπόμεινε βουβός. Ἦταν κατ' ἐπιμέλει γεμάτος συμπαθητικὴ ἡλιθιότητα.

★
Ξαφνικὰ ξεφύτρωσε ὁ Νίκος. Ἦ γνῶριμία ἔγινε σ' ἕνα συγγενικό σπίτι, ὅπου εἶχε πᾶσι ἡ Κάκια μόνη της. Μεγάλος κύκλος καὶ ἀπόλυτος κυρίαρχος τῆς συντροφιάς ὁ Νίκος— ἕνας νέος κύριος, μὲ χαριτωμένο παρουσιαστικό. Ὡ! βέβαια, ὑπερούσης, ἀπ' αὐτὴν ἀποψι, ἀπὸ τὸν Ἀλέκο. Ἀλλὰ ἐτούτος ἐδῶ μίλουσε. Ὅλη ἡ συντροφία κρεμόταν ἀπὸ τὴν χεὶλὴν του, πού ἀράδιζαν ἕνα σωρὸ φληναφήματα. Ἀνέκδοτα, ἱστορίες, κουτσομπολὶα, σοβαρά καὶ ἀστεία, δὲν ἄφηνε οὐτε δυὸ λεπτῶν διάλειμμα γιὰ νὰ μιλήσῃ καὶ κανένας ἄλλος.

Ἡ Κάκια ἔκανε ἀμέσως τὴ σύγκρισιν καὶ εἶδε, μὲ μεγάλη τῆς λύπη, τὴ σιλουέττα τοῦ Ἀλέκου νὰ σδύνῃ καὶ νὰ χάνεται. Θεέ μου, τί ὁμορφὰ πού μιλοῦσε ἐτούτος ἐδῶ.

Κι' ἐτούτος ἐδῶ τὴν ἔκοψε μὲ τὸ μάτι του κι' ὕστερα τὴν πῆρε νὰ χορεύουν. Ἀρχίσαν τὴν πάρλα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή.

—Ἀ! Μὰ τί ὠραία, τί ἀνόλαφρα πού χορεύετε! Ἐχὼ τὴν ἐντύπωσιν πὺρ κρατῶ στὰ χέρια μου μιά πεταλούδα. Μιά πεταλούδιτσα πού μ' ἔχει τυλίξει στὰ μεταξένια της φτερά καὶ μὲ πᾶσι μαζί της στοὺς παραδεισεῖνους κόσμους τῶν λουλουδιῶν...

Ἡ Κάκια ἔκλεισε τὰ μάτια της κι' ἀκούε.

—Κάκια! Τί σπάνιο κι' ἐ-διότροπο ὄνομα!... Καὶ πόσο σὰς πᾶσι! Πρὶν μοὺ τὸ πούν ἄκόμα, μόλις σὰς εἶδα, εἶπα μέσα μου: Αὐτὴ ἡ ὁμορφὴ, ἡ ἐξαισία κοπέλλα, δὲν μπορεῖ παρά νὰ λέγεται Κάκια...

—Ὁχι, δὲν μπορεῖ νάχ' ἕνα κοινοτύπο, συνηθισμένο ὄνομα, ὅπως τόσες ἄλλες γυναῖκες. Κάκια... Κάκια... Σοὺ βάζει στὸ μυαλό ιδέες κι' ἐπιθυμίες γιὰ ἀλλόκοτες περιπέ-τειες, γιὰ τρικυμισμένα αἰσθη-ματα, γιὰ ἰδανικές ἀγάπες, ἀπὸ κείνες πού διαβάει κανεὶς μόνον στὰ μυθιστορήματα...

Ἡ Κάκια εἶχε κλειστά τὰ μάτια της κι' ἀκούε.

—Κάκια, ἐδῶ μέσα εἶνε τό-σο θρόνος... Τί γοητευτικά σου θὰ εἶνε στὸν κῆπο!... Ἐ-κεῖ θὰ μποροῦμε νὰ ποῦμε τό-σα λόγια, μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, σὰν δυὸ ἀνθρώποι χαμένοι ἀπὸ τὸν κόσμο...

Ἀφῆκε τὸν ἑαυτὸ της νὰ

παρασυρθῇ ὡς τὸν κῆπο, τὸ μεγάλο κῆπο τοῦ σπιτιοῦ, μὲ τὰ ψηλὰ καὶ ἀπλωτὰ δέντρα. Κάθισαν σ' ἕνα παγκάκι. Ἡ Κάκια ἔκλεισε τὰ μάτια της κι' ἀκούε:

—Τί θαυμάσια καλοκαιρινὴ νύχτα. Κυττάξτε τὸ φεγγάρι, πού πλέει, σὰν ἀσημένιο καρά-βι, στὸ ἀπειρο τοῦ οὐρανοῦ... Μά... δὲν λέτε τίποτα!

—Ἀκούω... Πέστε μου κι' ἄλλα... Πές τε μου γιὰ τὸ φεγγάρι!

—Τὸ φεγγάρι! Ὅταν τὸ βλέπῃ κανεὶς, ἔτσι ἔρρημο καὶ μονάχο, γίνεται ποιητὴς, χω-ρίς νὰ θέλῃ. Ἐρρημο καὶ μονά-χο... Μοιάζει μὲ τὴν καρδιά μερικῶν ἀνθρώπων, πού εἶνε γεμάτη χρυσάφι, μὰ εἶνε κι' αὐτὲς ἔρρημες καὶ παραπονεμέ-νες!... Ἀληθεῖα, κατ' ἐτέοιες ὥρες, νοιώθω μιά παράξενη ἐ-πιθυμία: Νάχα, λέει, φερὰ καὶ νὰ ταξιδεύω ὡς τὸ φεγγά-ρι. Μὰ ὅχι μόνος... Θὰ βέλαιε νὰ μοὺ κάνετε συντροφιά σ' αὐτὸ τὸ φανταστικό ταξίδι;

Ἡ Κάκια ἔκλεισε πάλι τὰ μάτια της. Εἶχε μεθύσει.

—Λοιπὸν, ξεκινᾶμε. Σὰς παίρνω κοντά μου, σὰς κρατῶ σφιχτὰ γιὰ νὰ μὴ σὰς χάσω στὸ ταξίδι! (Τὴν ἀγκαλιάζει). Καὶ ταξιδεύουμε... Ἀ! τί ὠραῖοι κόσμοι! Βρισκόμαστε ἀνάμεσα στ' ἀστρά, πού λαμ-πούν σὰν διαμάντια... (Τὴ σφίγγει δυνατὰ). Νά... Κον-τεύουμε!... Φτάνουμε στὸ φεγ-γάρι!

Ἡ Κάκια νοιώθει δυὸ φλο-γισμένα χεῖλη στὰ δικά της. Εἶχε φτάσει στὸ φεγγάρι καὶ κατ' ἐπιμέλει ἕνα σωρὸ φληναφήματα. Ἀνέκδοτα, ἱστορίες, κουτσομπολὶα, σο-βαρά καὶ ἀστεία, δὲν ἄφηνε οὐ-τε δυὸ λεπτῶν διάλειμμα γιὰ νὰ μιλήσῃ καὶ κανένας ἄλλος.

Ἡ Κάκια ἔκανε ἀμέσως τὴ σύγκρισιν καὶ εἶδε, μὲ μεγάλη τῆς λύπη, τὴ σιλουέττα τοῦ Ἀλέκου νὰ σδύνῃ καὶ νὰ χάνεται. Θεέ μου, τί ὁμορφὰ πού μιλοῦσε ἐτούτος ἐδῶ.

Κι' ἐτούτος ἐδῶ τὴν ἔκοψε μὲ τὸ μάτι του κι' ὕστερα τὴν πῆρε νὰ χορεύουν. Ἀρχίσαν τὴν πάρλα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή.

—Ἀ! Μὰ τί ὠραία, τί ἀνόλαφρα πού χορεύετε! Ἐχὼ τὴν ἐντύπωσιν πὺρ κρατῶ στὰ χέρια μου μιά πεταλούδα. Μιά πεταλούδιτσα πού μ' ἔχει τυλίξει στὰ μεταξένια της φτερά καὶ μὲ πᾶσι μαζί της στοὺς παραδεισεῖνους κόσμους τῶν λουλουδιῶν...

Ἡ Κάκια ἔκλεισε τὰ μάτια της κι' ἀκούε.

—Κάκια! Τί σπάνιο κι' ἐ-διότροπο ὄνομα!... Καὶ πόσο σὰς πᾶσι! Πρὶν μοὺ τὸ πούν ἄκόμα, μόλις σὰς εἶδα, εἶπα μέσα μου: Αὐτὴ ἡ ὁμορφὴ, ἡ ἐξαισία κοπέλλα, δὲν μπορεῖ παρά νὰ λέγεται Κάκια...

—Ὁχι, δὲν μπορεῖ νάχ' ἕνα κοινοτύπο, συνηθισμένο ὄνομα, ὅπως τόσες ἄλλες γυναῖκες. Κάκια... Κάκια... Σοὺ βάζει στὸ μυαλό ιδέες κι' ἐπιθυμίες γιὰ ἀλλόκοτες περιπέ-τειες, γιὰ τρικυμισμένα αἰσθη-ματα, γιὰ ἰδανικές ἀγάπες, ἀπὸ κείνες πού διαβάει κανεὶς μόνον στὰ μυθιστορήματα...

Ἡ Κάκια εἶχε κλειστά τὰ μάτια της κι' ἀκούε.

—Κάκια, ἐδῶ μέσα εἶνε τό-σο θρόνος... Τί γοητευτικά σου θὰ εἶνε στὸν κῆπο!... Ἐ-κεῖ θὰ μποροῦμε νὰ ποῦμε τό-σα λόγια, μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, σὰν δυὸ ἀνθρώποι χαμένοι ἀπὸ τὸν κόσμο...

Ἀφῆκε τὸν ἑαυτὸ της νὰ

πέντε λεπτὰ τῆς φαινόντουσαν αἰῶνας.

—Μὰ πὺρ βρίσκεσαι τόσα ὠ-ραία λόγια καὶ λές; τὸν ὥρ-ησε σὲ μιά στιγμή.

—Μοὺ τὰ ἐμπνεῖς ἐσύ, Κά-κια. Ἀκόμα καὶ ἀνθρώπος μὲ σφραγισμένα χεῖλη, θὰ μπορού-σε νὰ πῇ τὰ ἴδια καὶ περισ-σότερα, ἂν κυττάζε γιὰ μιά στιγμή τὰ μάτια σου... Ὅλα αὐτὰ τὰ γαλάζια λόγια, εἶνε κρύματα στὴ θάλασσα τῶν μα-τιῶν σου...

Μὰ βέβαια ἔτσι ἔπρεπε νὰ ἦταν. Ἀρα, ὁ ἄλλος, ὁ Ἀλέ-κος, δὲν τὴν ἀγαποῦσε, ἀφοῦ δὲν μπορούσε νὰ πιάσῃ τὰ κύ-ματα τῶν ματιῶν της καὶ νὰ τὰ μετατρέψῃ σὲ γαλάζια λό-για.

★
Τὴν ἀκουστικὴ τῆς εὐτυχία δὲν τὴν κράτησε μυστική. Ὁ ἀνθρώπος ποτὲ δὲν κρατᾷ κρυφὴ τὴν εὐτυχία του.

Κι' ἐπὶ πλεόν αἰσθάνονταν καὶ κατ' ἐπιμέλει ὑπερφάνεια κι' ἐγώιστικὴ ὑπεροχὴ ἀπέναντι στὴς φίλες της, ὅταν τοὺς ἔ-λεγε:

—Σὰν τὸ Νίκο δὲν μιλοῦσε κανεὶς στὸν κόσμο!

★
Δυὸ μῆνες πέρασαν. Δυὸ μῆνες ἡ Κάκια κολυμποῦσε σ' ἕνα ὠκεανὸ ἀπὸ λόγια, περι-μένοντας τὴν ἡμέρα πού θ' ἄ-ραζαν μαζί μὲ τὸ Νίκο στὸ λι-μάνι τῆς παντοεινῆς εὐτυχίας, πού λέγεται γάμος.

Ἐτυχε, λοιπὸν, νὰ προσ-κληθῇ στὸ ἴδιο σπίτι, ὅπου εἶχε γιὰ καὶ ἡ γνῶριμία τους. Ἡ Κάκια ἦταν γεμάτη συγκί-νησι. Κόσμος πολὺς, κύριοι, κυρίες, νέοι, νέες. Τὸ ραῖο σκυρπίζε χορευτικούς σκο-πούς. Ὁ Νίκος ζήτησε στὸ χο-ρὸ μιά κοπέλλα πού ἦρε γιὰ πρώτη φορὰ στὴν παρέα. Ἡ Κάκια δὲν ἔδωσε σημασία.

Στρώθηκε στὸ πινάκι. Ὅταν ἔχασε τὸν πρώτο γύρο, ἐνοί-αζε πὺρ ζεσταίνονταν. Εἶχε ἀ-νάγκη ἀπὸ λίγο δροσερὸ ἀερά-κι. Βῆκε στὸν κῆπο. Ἡ ἀνά-μνησι τῆς πρώτης βραδυᾶς τῆς εὐτυχίας της, τὴν ὡδηγοῦ-σε στὸ μοιραῖο παγκάκι, ὅπου εἶχε ξεκινήσει γιὰ τὸ φεγγάρι. Ὅλα καθόταν ἐκεῖ καὶ θ' ἀναπο-λούσε...

Ὅταν πλησίασε ὁμοῦς διέ-κρινε πὺρ τὸ παγκάκι ἦταν ἀγκαζέ. Δυὸ σιλουέττες, σχε-δὸν ἀγκαλιασμένες. Στάθηκε πίσω ἀπὸ ἕνα δέντρο κι' ἐβλ-ε αὐτὴ:

—Ἐλενα! Τί ἀλλοιώτικο, τί γοητευτικό ὄνομα!... Μόλις σὰς εἶδα εἶπα: Αὐτὴ ἡ ἐξαι-σία κοπέλλα δὲν μπορεῖ νὰ λέ-γεται ἀλλοίως. Ἐλενα θὰ εἶνε τ' ὄνομα της. Ἐνα ὄνομα πού ἐμπνεῖ ιδέες γιὰ ἀλλόκοτες περιπέτειες, γιὰ ἰδανικές ἀ-γάπες...

—Πές τε μου κι' ἄλλα... —Ἐτοί πού εἴμαστε κοντὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον, Ἐλενα, νομίζω πὺρ ἔχουμε δραπέτευ-σει ἀπὸ τὴς πεζοποτικῆς τῆς κα-θημερινῆς ζωῆς καὶ ταξιδεύου-με σ' ἄλλους, πρωτογνώρι-στους κόσμους... Γιὰ κυττά-ξε τὸ φεγγάρι, πού ταξιδεύει ἔρρημο καὶ μονάχο στὸ ἀπειρο, σὰν τὴς καρδιᾶς μερικῶν ἀν-θρώπων, πού δὲν βρῆκαν τὸ ταίρι τους στὴ ζωῇ... Τί ὁ-μορφὸ πού θὰ ἦταν ἕνα ταξι-δάκι ὡς ἐκεῖ. Νὰ ταξιδεύουμε οἱ δυὸ μας, μὲ μόνες ἀποσκευ-ές τους πόθους μας καὶ τὰ ὀνει-ρά μας. Ἀς κλείσουμε τὰ πᾶ-τια μας, Ἐλενα, κι' ἄς ξεκι-νήσουμε. Περνάμε ἀνάμεσα στ' ἀστρά, πού λαμπρύνουν σὰν δια-μάντια. Νά! Φτάνουμε στὸ

φεγγάρι, πού μᾶς χαμογελά...

—Φτάσατε! ἀκούγεται μιά φωνὴ κι' ἀστραφτεῖ ἕνα χα-στοῦκι στὰ μαγουλά του φεγ-γαροτάσιοντι.

Ξαφνιασμά, ταραχὴ. Ἡ Ἐ-λενα κατεσάει τὸ κεφάλι της καὶ φεύγει τρεχοντας. Ὁ πιλο-τὸς τοῦ ταξιῶντος σαστίζει:

—Εἰς; πὺρ βρεθεῖς ἐσύ;

—Ἐπεσα ἀπὸ τὸ φεγγάρι!

Παληνάρωπε! Ἰάρα! Ἰάστε αὐτὴ τὴ δουλειὰ κανεῖς! Ὁ-ποῖα βρῆς τὴν ἀρχίζεις στὴ λογοδιάρροια! Κι' ἐγὼ νομίζω πὺρ μόνο σὲ μένα τολέγεις!

Ὁ Νίκος ξαναδύσει τὴν ψυχραιμία του. Ἰαίρνει ὕφος ἀναίδες:

—Νὰ σοὺ πᾶ, Κάκια. Μι-λόω τόσο ὁμορφα, ὥστε θὰ ἦ-ταν ἀσυγκώρητος ἐγώισμος νὰ ξοδεύω μόνον σὲ σένα τὸ ρη-τορικό μου ταλέντο. Ἐχουν κι' ἄλλες δικαίωμα! Κι' ἐξ ἄλλου, κάνω καὶ ψυχολογικά πειράματα. Δοκιμάζω νὰ ἰδῶ ἂν μπορῇ καμμία γυναῖκα ν' ἀντιστῇ στὰ λόγια. Λοιπὸν, ἔχω κάνει, ὡς τώρα εἰκοσι ὀ-χτὼ δοκιμὲς! Ὅλες πέφτετε!...

—Κι' ἐγὼ τί ἀριθμὸ ἔχω;

—Εἰκοσι ἑπτὰ! Γεῖά σου.

Κι' ἀργότερα θὰ καταλάβῃς τί χάνεις!...

Κι' ἔφυγε γεμάτος ἀξιοπρέ-πεια.

★
—Κάκια! Ἐσύ;

—Ναι, Ἀλέκο. Σοὺ ζητῶ συγγνώμην γιὰ τὴ στάσι μου. Ξαναρχομαι σὲ σένα. Μὲ θέ-λεις;

—Σὲ θέλω, Κάκια. Μοῦχεις λείπει πολὺ. Καὶ εἶμαι τόσο δυστυχισμένος, ἀγάπη μου. Μὰ δὲν βρίσκω λόγια νὰ σοὺ πᾶ πόσο...

—Δὲν θὰ σὲ ξανακάνω δυσ-τυχισμένο, ἀγάπη μου. Φτάνει νὰ μ' ἀγαπᾷς.

—Σ' ἀγαπᾷ. Ἀλλὰ... δὲν μπορῶ νὰ βρῶ ἄλλα λόγια νὰ σοὺ τὸ πᾶ, ὅπως θέλεις.

—Ὁχι, δὲν θέλω, χρυσὲ μου. Ἀγάπη μὲ, κι' ἂς μὲ μὸν τὸ λές. Ἐχε σφραγισμένα τὰ χεῖλη σου. Ἀς καθύστασε σὰν κοῦκοι κι' ἂς κυττάμε τὸ φεγ-γάρι, χωρὶς νὰ λέμε λέξι. Ὁ-χι, ὅχι τὸ φεγγάρι! Αὐτὸ δὲν θὰ τὸ κυττάσουμε ποτὲ...

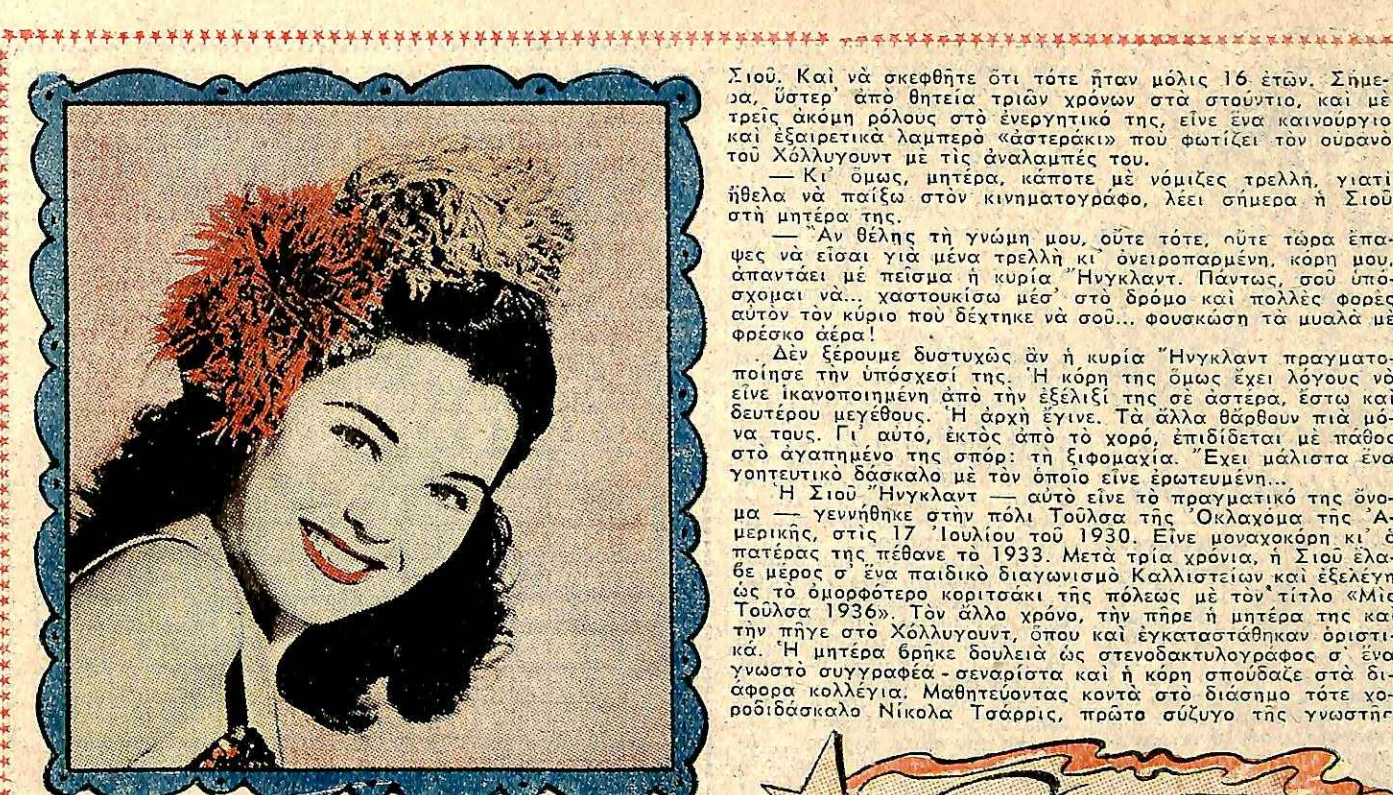
ΠΑΝ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

✽
Μία ἐξετασις νιὰ τὸν καρκίνου

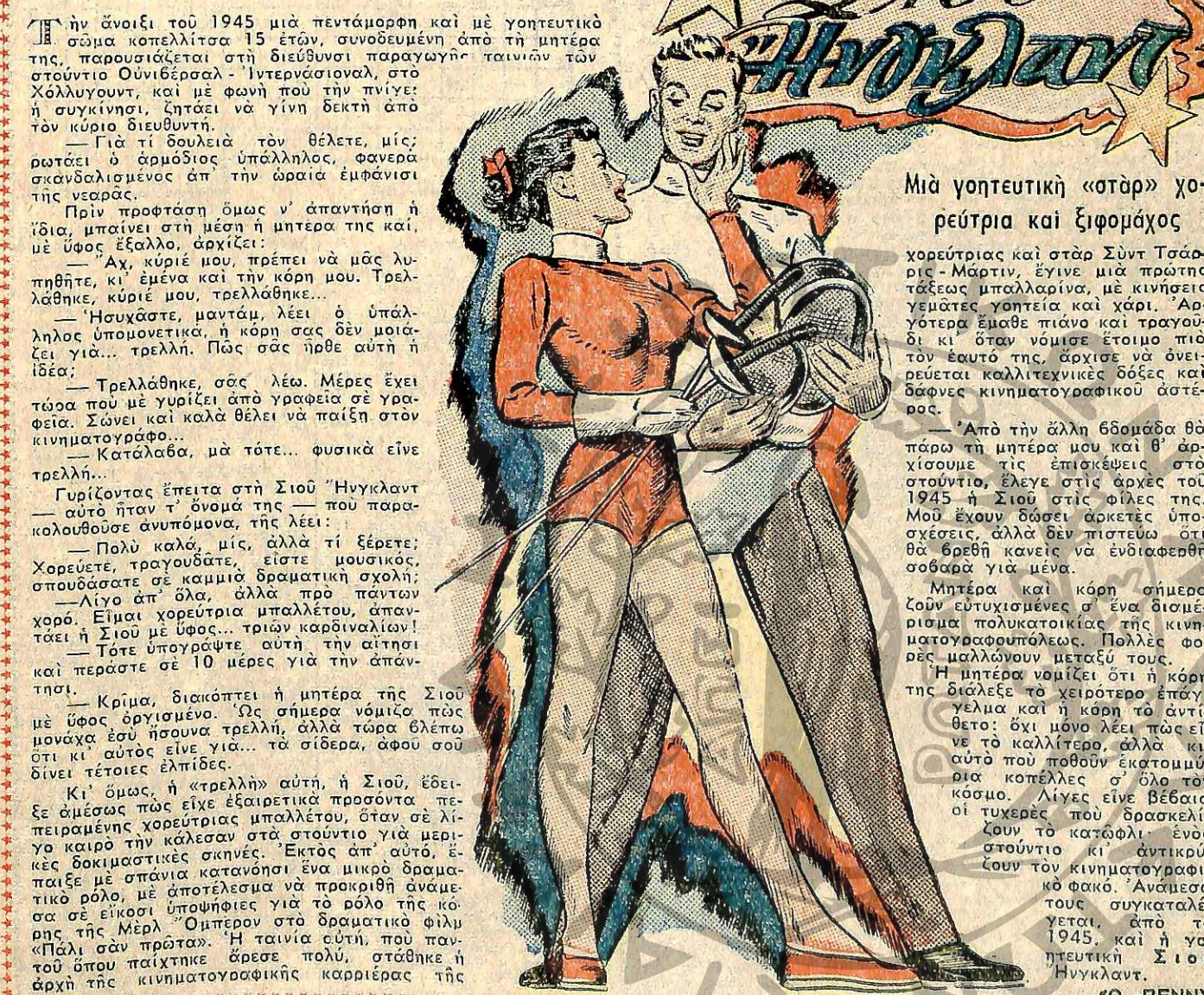
Εἶνε περὶ τὸ νὰ τὸνίσουμε, γιὰ μιά ἀκόμη φορὰ, πόση ση-μασία ἔχει ἡ ἐγκαιρὴ διαγνώ-σις τοῦ καρκίνου, πρὶν ἀκόμη ἐκδηλωθῇ πόνος ἢ ἄλλα πα-θολογικά συμπτώματα. Οἱ πι-θανότητες τῆς θεραπείας εἶνε τότε πολὺ μεγαλειότερες. Νὰ γιὰτι παρουσιάζει ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον ἡ μέθοδος πού ἐπε-νόησε ὁ δόκτωρ Τσάρλ Χούγ-κινς, τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Σικάγου.

Φαίνεται ὅτι ὁ καρκίνος, κατὰ κάποιο μυστηριώδη τρό-πο, προκαλεῖ ἀλλοιώσεις τῶν πρωτεϊνῶν τοῦ σώματος. Αὐ-τὲς λοιπὸν τὶς ἀλλοιώσεις ἐ-ξαρκεῖται ὁ δόκτωρ Χούγκινς μὲ τὴν μεθόδον του. Παίρνει ἀπὸ μιά φλέβα λίγο αἷμα, ἀπο-χωρίζει τὸν ὁρμὸν, τὸν ζεσταί-νει καὶ τὸν ἀνακατεῖ μὲ ἰω-διοξεικὸν ὀξύ. Ὁ χρόνος πού χρειαζέται ὁ ὁρμὸς αὐτὸς γιὰ νὰ πῇ, εἶνε διαφορετικὸς ὁ-ταν ὑπάρχῃ κάποιον στὸν ὁρμα-νισμό καρκίνου ἐν ἐνεργείᾳ.

Ὅταν τελειοποιήσῃ ἡ μέθοδος Χούγκινς, θ' ἀποτελέσῃ πολὺ-τιμο διαγνωστικὸ μέσον γιὰ τὴν Ἐπιστήμην.

Ἡ χαριτωμένη Σιοῦ Ἡνγκλαντ

Ἡ χαριτωμένη Σιοῦ Ἡνγκλαντ

Σιοῦ. Καὶ νὰ σκεφθῇτε ὅτι τότε ἦταν μόλις 16 ἐτῶν. Σήμε-ρα, ὕστερ' ἀπὸ θητεία τριῶν χρόνων στὰ στούντιο, καὶ μὲ τρεῖς ἀκόμους ρόλους στὸ ἐνεργητικὸ της, εἶνε ἕνα καινούργιο καὶ ἐξαιρετικὰ λαμπρὸ «αστεράκι» πού φωτίζει τὸν οὐρανὸ τοῦ Χόλλυγουντ μὲ τὴς ἀναλαμπές του.

—Κι' ὁμοῦ, μητέρα, κάποτε μὲ νομίζεις τρελλή, γιὰτι ἤθελα νὰ παίξω στὸν κινηματογράφον, λέει σήμε-ρα ἡ Σιοῦ στὴ μητέρα της.

—Ἀν θέλῃς τὴ γνώμην μου, οὔτε τότε, οὔτε τώρα ἐπα-φες νὰ εἶσαι γιὰ μὲνα τρελλή κι' ὀνειροπαρμένη, κόρη μου, ἀπαντᾷ μὲ πείσμα ἡ κυρία Ἡνγκλαντ. Πάντως, σοὺ ὑπο-σχομαι νὰ... χαστουκίσω μέσ' στὸ δρόμο καὶ πολλές φορές αὐτὸν τὸν κύριο πού δέχτηκε νὰ σοῦ... φουσκώσῃ τὰ μυαλά μὲ φρέσκο αέρα!

Δὲν ξέρουμε δυστυχῶς ἂν ἡ κυρία Ἡνγκλαντ πραγματο-ποίησε τὴν ὑπόσχεσί της. Ἡ κόρη της ὁμοῦς ἔχει λόγους νὰ εἶνε ἱκανοποιημένη ἀπὸ τὴν ἐξέλιξι τῆς σὲ ἀστέρη, ἔστω καὶ δευτέρου μεγέθους. Ἡ ἀρχὴ ἔγινε. Τὰ ἄλλα θάρρουν πιά μό-να τους. Γι' αὐτὸ, ἐκτός ἀπὸ τὸ χορὸ, ἐπιδίδεται μὲ πάθος στὸ ἀγαπημένο της σπορ: τὴ ζιφομαχίαν. Ἐχει μάλιστα ἕνα γοητευτικὸ δάσκαλον μὲ τὸν ὅποιον εἶνε ἐρωτευμένη...

Ἡ Σιοῦ Ἡνγκλαντ — αὐτὸ εἶνε τὸ πραγματικὸ της ὄνο-μα — γεννήθηκε στὴν πόλιν Τούλας τῆς Ὀκλαχόμας τῆς Ἀ-μερικῆς, στὴς 17 Ἰουλίου τοῦ 1930. Εἶνε μοναχοκόρη κι' ὁ πατέρας της πέθανε τὸ 1933. Μετὰ τρία χρόνια, ἡ Σιοῦ ἔλα-βε μέρος σ' ἕνα παιδικὸ διαγωνισμό Καλλιτεχνικῆς καὶ ἐξελέγη ὡς τὸ ὁμορφότερο κοριτσάκι τῆς πόλεως μὲ τὸν τίτλον «Μις Τούλας 1936». Τὸν ἄλλο χρόνον, τὴν πῆρε ἡ μητέρα της καὶ τὴν πῆγε στὸ Χόλλυγουντ, ὅπου καὶ ἐγκαταστάθηκαν ὀριστι-κά. Ἡ μητέρα θρῆκε δουλειὰ ὡς στενοδακτυλογράφος σ' ἕνα γνωστὸ συγγραφεῖα—σεναριστὰ καὶ ἡ κόρη σπούδαζε στὰ δι-αφορα καλλιτεχνία. Μαθητεύοντας κοντὰ στὸ διάσημον τότε χο-ροδιδάσκαλον Νικόλα Τσάρρις, πρώτον σύζυγον τῆς γνωστῆς

Μία γοητευτικὴ «στὰρ» χο-ρεύτρια καὶ ξιφομάχος

χορεύτριας καὶ στὰρ Σὺντ Τσάρ-ρις—Μάρτιν, ἔγινε μιά πρώτης τάξεως μπαλέτινα, μὲ κινήσεις γεμάτες γοητεία καὶ χάρι. Ἀρ-γότερα ἔμαθε πιάνο καὶ τραγοῦ-δι κι' ὅταν νόμιζε ἑτοιμὸν πιά τὸν ἑαυτὸ της, ἀρχισε νὰ ὀνει-ρευετὰ καλλιτεχνικὰ δόξας καὶ δάφνες κινηματογραφικοῦ ἀστε-ρος.

—Ἀπὸ τὴν ἄλλη δωδεκάδα θὰ πάρω τὴν μητέρα μου καὶ θ' ἀρ-χίσουμε τὴς ἐπισκέψεις στὰ στούντιο, ἔλεγε στὴς ἀρχὲς τοῦ 1945 ἡ Σιοῦ στὴς φίλες της. Μοῦ ἔχουν δώσει ἀρκετὲς ὑπο-σχέσεις, ἀλλὰ δὲν πιστεύω ὅτι θὰ βρεθῇ κανεὶς νὰ ἐνδιαφερθῇ σοβαρὰ γιὰ μένα.

Μητέρα καὶ κόρη σήμε-ρα ζοῦν εὐτυχισμένες σ' ἕνα διαμέ-ρισμα πολυκατοικίας τῆς κινη-ματογραφουπόλεως. Πολλὲς φο-ρές μαλλώνουν μεταξύ τους.

Ἡ μητέρα νομίζει ὅτι ἡ κόρη της διαλέξε τὸ χειρότερον ἐπάγ-γελμα καὶ ἡ κόρη τὸ ἀντι-θετό: ὅχι μόνον λέει πὺρ εἶ-νε τὸ καλλίτερον, ἀλλὰ κι' αὐτὸ πού ποδοῦν ἑκατομμύ-ρια κοπελλές σ' ὅλο τὸν κόσμο. Λίγες εἶνε βέβαια οἱ τυχερές πού δρασκελί-ζουν τὸ κατόφλι ἑνὸς στούντιο κι' ἀντικρύ-ζουν τὸν κινηματογραφι-κὸ φακὸ. Ἀνάμεσα τοὺς συγκαταλέ-γεται, ἀπὸ τὸ 1945, καὶ ἡ γο-ητευτικὴ Σιοῦ Ἡνγκλαντ.

✽

✽

✽

✽

✽

✽

✽

✽

✽

✽

✽

✽

✽

✽

✽

✽

✽

✽

✽

✽

✽

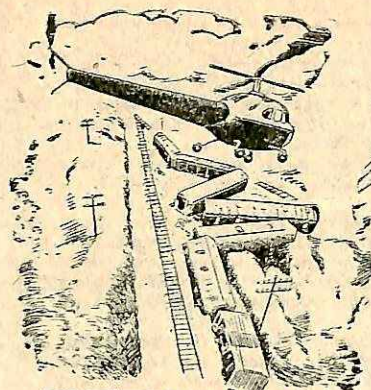
✽

✽

✽

✽

✽

ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΜΕ ΤΟ ΕΛΙΚΟΠΤΕΡΟ

Αμερικανικοί δημοσιογραφικοί νεωτερισμοί

Η «Εφημερίς του Όρεγκον», στο Πόρτλαντ των Ηνωμ. Πολιτειών, είναι η πρώτη που άρχισε να μεταχειρίζεται ένα ιδιόκτητο ελικόπτερο για τα ρεπορτάζ της. Το μηχανικό αυτό πουλί χρησιμοποιείται για την προσγείωσή του τα 10 τετραγωνικά μέτρα της στέγης του ούρανοξύστου που στεγάζει τα γραφεία της εφημερίδας. Το πλήρωμά του αποτελείται απ' το ρεπόρτερ — που εκτελεί χρέη πιλότου — κι' από ένα φωτογράφο. Οι δύο τους προσφέρουν στους αναγνώστες της εφημερίδας, μέσα σ' ελάχιστο χρονικό διάστημα, πληροφορίες και φωτογραφίες απ' τα διάφορα συνταρακτικά γεγονόματα, πυρκαγιές, αθλητικούς αγώνες, υπαίθριες γιορτές, κλπ. Η απόστασι δεν παίζει ρόλο, έφ' όσον μπορούν να πετάξουν με ταχύτητα 100 μιλίων την ώρα.

Κάποτε, φωτογραφίσθηκαν απ' τον αέρα οι ωραιότερες σκηνές μιας «γιόρτης των ανθέων» που έγινε στο Πόρτλαντ. Οι φωτογραφίες είχαν φτάσει μετά 75 δευτερόλεπτα στα γραφεία της εφημερίδας, ενώ ένα αυτοκίνητο θα χρειαζόταν για τη μεταφορά τους το λιγότερο 17 λεπτά της ώρας. Τυπώθηκαν άμεσα στην εφημερίδα, και τα φύλλα της κυκλοφόρησαν πριν ακόμη τελειώσει η παρέλασι της γιορτής.

Έξ' άλλου, χάρις στο ελικόπτερο, η εφημερίδα μπορεί να δημοσιεύσει φωτογραφίες παρμένες από άσυνθηβιστες γωνίες, έτσι που τα ψηλά μνημεία και κτίρια φαίνονται τελείως αλλοιωτικά παρά απ' το έδαφος. Αυτό έχει ιδιαίτερα σπουδαιότητα προκειμένου για φωτογραφίες πλοίων.

Οι παλμικές όμως δονήσεις του ελικοπτέρου, καθώς πετάει, αποτελούν μια σημαντική δυσχέρεια για τη λήψη καθαρών φωτογραφιών. Η φωτογράφιση πρέπει να γίνεται με ταχύτητα 1.400 έως 1.800 του δευτερολέπτου, για να είναι ευκρινείς όλες οι λεπτομέρειες. Στην ανάγκη όμως — όταν δεν υπάρχει αρκετά δυνατός φως — μπορεί ο φωτογράφος να τροχέψει έντονα την διαφράγμα, 1/50 του δευτερολέπτου. Αυτό επιτυγχάνεται με τη στενή συνεργασία του με τον πιλότο, έτσι ώστε ν' ανοίξει το φακό σε μία στιγμή που θα υπάρχουν οι λιγότεροι κραδασμοί του σκάφους.

Έξ' άλλου, ο φωτογράφος φροντίζει να μην ακουμπήσει καθόλου ή μηχανή του στα τοιχώματα του ελικοπτέρου. Την κρατάει στα χέρια του, κι' έτσι το σώμα του απορροφά τις περισσότερες δονήσεις.

Χάρις στο ελικόπτερο της, η «Εφημερίς του Όρεγκον» μπορεί κάποτε να προσφέρει στους αναγνώστες της μία σειρά φωτογραφιών μιας μεγάλης πλημμύρας, παρμένη πάνω από ένα μισογκρεμισμένο κτίριο, όπου είχε προσγειωθεί το ελικόπτερο. Λίγα λεπτά μετά την απογείωσή του, το κτίριο αυτό γκρεμίστηκε ολότελα.

Προκειμένου για γεγονότα που συμβαίνουν σε μέρη μακρινά, συνεργάζεται με το ελικόπτερο κι' ένα ιδιόκτητο αεροπλάνο της εφημερίδας. Οι φωτογραφίες παίρνουν τότε πάνω απ' το ελικόπτερο και στέλνονται στα γραφεία της εφημερίδας με το αεροπλάνο, που είναι πολύ ταχύτερο.

Το ελικόπτερο μπορεί ν' αναπτύξει ταχύτητα από 1 ως 100 μίλια την ώρα, σε ύψος από 1 ως 3.000 μέτρα. Κινείται προς τα εμπρός, προς τα πίσω, προς τα πλάγια, ή μπορεί να μείνει ακίνητο στον αέρα.

Στην αρχή, η διεύθυνσις της εφημερίδας δυσκολεύθηκε να επιτύχει την άδεια να προσγειώνεται το ελικόπτερο πάνω στη σκεπή του κτιρίου της. Γιατί οι αρχές του Πόρτλαντ φοβόταν ότι, σε περίπτωση βλάβης, θα γκρεμιζόταν πάνω στα σπιτία και στους διαβάτες των δρόμων και θα προκαλούσε τραγικά δυστυχήματα. Πείσθηκαν όμως στο τέλος, με μία σειρά δοκιμών, ότι, αν τύχαι να χαλάσει και να σταματήσει το μωτό, ο μεγάλος όριζόντιος έλικας του ελικοπτέρου εκτελεί χρέη αλεξίπτωτου και του επιτρέπει να κατεβή σιγά - σιγά, έτσι ώστε να το προσγειώσει ο πιλότος σ' ένα πάρκο ή σ' ένα αθλητικό γήπεδο.

Εκτός όμως απ' το ελικόπτερο, κι' οι εσωτερικές εγκαταστάσεις της «Εφημερίδας του Όρεγκον», ιδίως δε οι τυπογραφικές, αποτελούν υπόδειγμα συγχρονισμένης δημοσιογραφικής εργασίας. Το καινούργιο πιεστήριο της είναι το πιο μοντέρνο και το καλύτερο του είδους του. Μπορεί να εκτυπώσει 135.000 τεύσα ανά ώρα. Ζυγίζει 700 τόννους και στήριζεται σε μία βάση από μπετόν, πλάτους 4 μέτρων, μήκους 50 και πάχους 6. Η βάση αυτή είναι ξεχωριστή απ' το κυρίως κτίριο.

Για την κίνησή του πιεστήριου χρειάζονται 102 μοτέρ και 35 μίλια ηλεκτρικών συρμάτων, καταναλώνονται δε 6.000.000 κιλοβάτ το χρόνο — δηλαδή ηλεκτρικό ρεύμα αρκετό για τον ηλεκτροφωτισμό 1482 κοινών σπιτιών.

Τριανταπέντε φρένα μπορούν να σταματήσουν το πιεστήριο έπειτα από 4 μόνο στράφες, ακόμη κι' όταν λειτουργεί ολόκληρο. Τα φρένα αυτά λειτουργούν αυτόματα, μόλις συμβεί η παραμικρή ανωμαλία στην εκτύπωση.

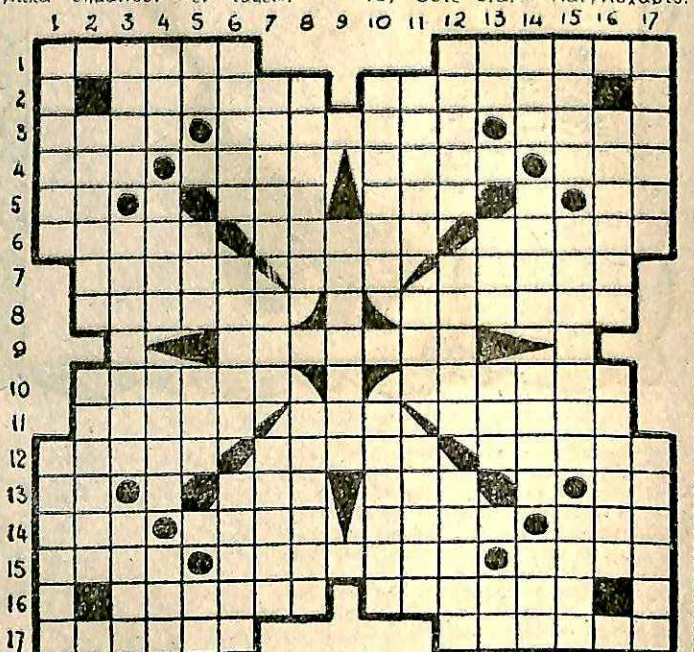
Οι δημόσιες υπάλληλοι στις Ηνωμένες Πολιτείες

Σύμφωνα με μία τελευταία στατιστική, το σύνολο των δημοσίων υπαλλήλων στις Ηνωμένες Πολιτείες ανέρχεται σε 6.083.000. Ο αριθμός αυτός φροντίζει να μην ακουμπήσει καθόλου ή μηχανή του στα τοιχώματα του ελικοπτέρου. Την κρατάει στα χέρια του, κι' έτσι το σώμα του απορροφά τις περισσότερες δονήσεις.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 235

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Λαϊκό μουσικό όργανο. — Φρούτο θειοειδικό.
- 2) Χαραπός. — Στην αριθμητική υπάρχουν τέσσερις, έδω μόνο μία.
- 3) Τριανταφυλλιά. — Περιπατῶ σύρνοντας τη κοιλιά του παιδιού στο έδαφος. — Επαναλαμβανόμενο, αποτελούσε την υπογραφή αποθανόντος γιοιού δημοσιογράφου.
- 4) Πρόθεσις. — Τμήμα. — Γνώμη. — Η διάταξις των μορίων ουσδοήποτε πράγματος.
- 5) Δύο γρόμματα που στα αγγλικά σημαίνουν «εν τάξει».

- Ανθος. — ... Τσάνε. — Υποθετικός.
- 6) Μέρος του προσώπου. — Αρωματισμός. — Κατοικία ζώων.
 - 7) Μελοδράμα (ξεν.). — Χρονικός σύνδεσμος. — Ασθενής, αδύναμος.
 - 8) Καταστρέφει τα ξύλα. — Βασίλειο άλλοτε σε μεγάλη χώρα.
 - 9) Παταμάς της Γαλλίας.
 - 10) Βρίσκεται πάνω σ' ένα πλοίο, κοντά στην άγκυρα (καθ.). — Ανωμαλία στη λειτουργία του οργανισμού μας.
 - 11) Αργαίος. Αθηναίος συγγραφέας, έπιλεγμένος Συλλογάρχης. — Μάρκα συσσωρευτών. — Μισέλ...
 - 12) Σπουδαία, μεγάλη. — Ναυτική Ιταλική βάση. — Κιότιον (γεν.).
 - 13) Προσωπική αντίκρισις (β' προσ.). — Νότα. — Πατρισία... γνωστή σταθ του αγγλικού κινηματογράφου. — Νότα.
 - 14) Εύγενικό ζω. — Αριθμός. — «Είς τον... εις τον... της θαλάσσης». Έτσι αρχίζει μία παλιά καντάδα. — Χάρρυ... Παλιά δόξα του γεωμετρικού κινηματογράφου.
 - 15) Ρήμα που οι έρωτευμένοι κλίνουν συχνά εις βάρος μιας παραγορίδας. — Ολιγαρκής από απόψεως τροφής. — Συνήθως εινε χρηματική.
 - 16) Νήσος ελληνικού πελάγους. — Μετρικός ποός των αρχαίων.
 - 17) Το άπειρον διάστημα. — Αδιάστατος.

Η λύσις του 234ου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) ΑΔΑΜΑΣ — ΠΑΘΗΣΙΣ — ΑΠ. 2) ΦΕΝΕΡ — ΕΠΟΣ — ΠΑ. 3) ΤΡΙΟ — ΜΙΣ — ΝΟΡ. 4) ΑΔΥΝΑΜΙΑ — ΠΑΝΙ. 5) ΛΕ — ΑΧΑΡΕΣ — ΣΙΝΑΣ. 6) ΑΝΗ — ΜΑΣ — ΟΠΑΙ. 7) ΣΤΟΚ — ΑΣΟΩΣΑΝ. 8) ΤΑΚΗΣ — ΗΓΕΜΟΝΙΣ. 9) ΠΑΡΑΜΕΛΗΣΙΣ. 10) ΠΑΝΩΡΑΙΑ — ΑΤΜΟΣ. 11) ΡΙΤΑ — ΑΤΕ — ΑΝΤΙ. 12) ΔΙΔΩ — ΚΙΝΩ — ΑΕΚ. 13) ΕΝΙΟΙ — ΣΟΝΑΤΑ — ΑΑ. 14) ΝΤΑΝ — ΚΑΝΟΝΙΚΑ. 15) ΤΑΣ — ΑΑΡ — ΣΟΔΑ. 16) ΩΜ — ΣΙΝΑ — ΜΗΚΟΣ. 17) ΡΑ — ΑΙΝΕΙΑΣ — ΘΗΣΣΥΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) ΑΦ — ΠΛΑΣΤΟΣ — ΜΕΝΤΩΡ. 2) ΔΕ — ΕΝΤΑ — ΝΤΑΜΑ. 3) ΑΝΤ — ΝΟΚ — ΔΙΑΣ. 4) ΜΕΡΑ — ΚΗΠΑΡΙΟΝ. 5) ΑΡΙΔΙΑ — ΣΑΝΙΔΙ — ΣΙ. 6) ΟΥΧΙ — ΡΩΤΩ — ΑΙΝ. 7) ΠΑΜΑ — ΑΡΑ — ΚΑΝΕ. 8) ΠΑΡΑΣΧΟΝ — ΣΑΡΑΙ. 9) ΜΕΣΟΓΕΙΑΚΟΝ. 10) ΘΕΜΙΣ — ΕΛΑΤΙΝΟΣ. 11) ΗΠΙΑ — ΩΜΗ — ΕΝΑΝ. 12) ΣΟΣ — ΟΣΟΣ — ΩΤΙΣ. 13) ΙΣ — ΣΠΑΝΙΑ — ΑΚΟΜΗ. 14) ΠΙΑΝΙΣΤΑ — ΑΛΗΣ. 15) ΝΑΜΙ — ΜΠΑ — ΑΚΕ. 16) ΑΠΟΝΑ — ΟΤΕΛ — ΟΥ. 17) ΠΑΡΙΣΙ — ΒΑΣΙΚΑΙ — ΣΣ.

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ

Με το φακό του ματιού

ΚΑΙ ΠΑΛΙ περίοδος «μεγάλων εκπτώσεων» στα γυναικεία είδη. Τα καταστήματα διαφημίζουν τα δεκάμερα των «ευκαιριών». Εύλογος δε η συγκίνησις στο γυναικείο κόσμο, ο οποίος εκστρατεύει για να επωφεληθῇ όλια χρήσιμα, αλλά περισσότερα άχρηστα πράγματα.

Εύλογος όμως και δικαιολογημένος και ο πανικός των συζύγων, που καταλαβαίνουν τι σημαίνουν οι «εκπτώσεις». Έχει αποδειχθῇ ότι αυτές οι «εκπτώσεις» είναι οι μεγάλες... ευκαιρίες που ξετινάζουν τα ανδρικά πορτοφόλια. Και ύστερα αρχίζουν οι εκπτώσεις στην κατανάλωσι των τσιγάρων, των καφέων, του φαγητού και άλλων περιττών εξόδων!

ΔΡΑΜΑ το πρόβλημα της στέγης. Και ηρώκο κατορθώμα να δώσῃ ένα σπίτι. Για σπίτι έψαχνε καιρό Αθηναίος οικογενειάρχης και, τέλος, κατόρθωσε να δρῇ, αλλά υπήρχε μία δυσκολία. Στο σπίτι καθόταν άλλος, ο οποίος το άφηνε, αν έπαιρνε σαράντα λίρες «άερα». Ο υποψήφιος ένοικιαστής τις έδωσε κι' εγκαταστάθηκε. Άλλα το σπίτι ήταν φοβερά πληκτικό. Χωμένο στο βάθος του ίσγειου, άνηλος, σκοτεινό, αποτυκτικό. Καπιεστές φίλος του τον έπεισκέφθηκε, λοιπόν και είπε:

— Πώς κάθεται σ' αυτό το σπίτι. βρε Κώστα και δε σκάς; — «Ας τα, απάντησε ο άλλος. Και να σκέπτομαι ότι πλήρωσα σαράντα λίρες ά έ έρα...»

ΕΧΟΥΜΕ άσφαλείς πληροφορίες ότι οι ζαχαροπλάσται διεφάνησαν προς τα συμπεράσματα της έπιτροπής, η οποία, αφού έκανε σχετικά πείραματα με τ' άγνυ άλικα διεπίστωσε ότι το παγωτό κοστίζει 1.100 δραχμές και η πάστα χίλιες. Κατόπιν τούτου, η έπιτροπή πρόκειται να επαναλάβῃ τη δοκιμή, πάλι με άγνυ άλικα. Και αν υπάρξῃ άλλη αντίρρησης, θα γίνῃ επανάληψις του πειράματος.

Με άλλα λόγια, την έψησε η έπιτροπή. Με μερικά τέτοια πείραματα, τα μέλη της θα παίρνουν το παγωτό τους και θα τρώνε την πάστα τους, τζάμπα, χάριν του λαού και συμφέρουσιν! Νομίζουμε όμως ότι κάθε φορά, πρέπει ν' αλλάζουν τα μέλη της έπιτροπής. Γιατί, δηλαδή, να μην τρώνε κι' άλλοι;

ΩΣΤΕ, λοιπόν, η ιδέα για την ίδρυσι Καζίνο στη Ρόδο, ναυαγεί! Έπεκράτησε τελικώς η γνώμη ότι η ίδρυσι αυτού του Καζίνο, δεν συμφέρει από ήθικης άπόψεως.

Κρίμα! Και υπάρχουν τόσοι έξυπνοι που περιμέναν την ευκαιρία να χάσουν τα λεφτά τους! Τώρα, να... χάσουν την ευκαιρία, αλλά κέρδισαν τον παρά. Ποιος θα τους παρηγορήσῃ;

ΜΙΑ ΧΑΡΑ τα περνούν οι λίγοι Έλληνες δουλευταί που έγιναν στο Λονδίνο, για να λάβουν μέρος στη διεθνῇ κοινωνοβουλευτική συγκέντρωσι που έγινε αυτές τις μέρες. Το πρόγραμμα των εργασιών, περιλαμβάνει κυρίως γεύματα. Γεύματα το πρωί, γεύματα το μεσημέρι, γεύματα το απόγευμα.

γεύματα το βράδυ. Γεύμα ο Άγγλος βασιλεύς, γεύμα η Βουλῇ των Κοινοτήτων, γεύμα ο λόρδος δήμαρχος, γεύμα η αγγλική Κυβέρνησις, γεύματα παντού.

Δεν μπορούν νάχουν παράνομο οι τυχεροί δουλευταί που πήγαν στο Λονδίνο. Ένώ οι συνάδελφοί τους έδω τρώνονται, εκείνοι... τρώνε!

ΚΟΜΨΟΙ, καλοτυπωμένοι και καλοδεμένοι, εκκυλοφόρησαν οι νέοι κατάλογοι της τηλεφωνικής εταιρείας. Και μεγάλη ευκολία για όποιον θέλει να τηλεφωνήσῃ: Θέλεις π. χ. να τηλεφωνήσῃ στον κ. Παπαδόπουλο. Βλέπεις τον αριθμό του στον κατάλογο, γυρίζεις το δίσκο και παίρνεις τον αριθμό του κ. Βλαχοδημαρχόπουλου!

ΕΓΙΝΑΝ, λοιπόν, τα έγκαινια της σπράγγος Κιούρκων. Με τη σπράγγα αυτή — όταν με το καλό τελειώσῃ — θα πλουτισθῇ η ταλαίπωρος λίμνη του Μαραθώνος και θα λυθῇ όριστικώς το πρόβλημα της ύδρευσώς. Υπομονή καμιά δεκαπενταριά χρόνια, λοιπόν και θα χορτάσουμε νερό!

Αν και πολύ φοβόμαστε πως, όταν τελειώσῃ η σπράγγῃ των Κιούρκων, θα πάψῃ να δρέχῃ και... στα Κιούρκα!

ΑΘΗΝΑΙΟΣ οικογενειάρχης πήγαινε σπίτι του κρατώντας ένα δέμα. — Τί φωνίσεις; τον ρώτησε ένας φίλος του. — Κρέας. — Τί κρέας δηλαδή; — Κατεψυγμένο. — Τί λες, αδερφέ; Κατεψυγμένο πήρες; Γιατί; — Μ' αυτή τη ζέστη, τί ήθελες να πάρω; Κατεψυγμένο, για να... δροσιτώ!

ΟΙ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑΡΧΑΙ πάγου, παρεμπέμφθησαν στο Άγορανομικό δικαστήριο, γιατί διεπίστωθῇ ότι οι κολώνες που δίνουν στην κατανάλωσι, εινε ελαφρότερες από το κανονικό τους βάρος κατά ένα κιλό. Τις πληρώνει κανείς για ένήλικες και δγαίνουν ανήλικες!

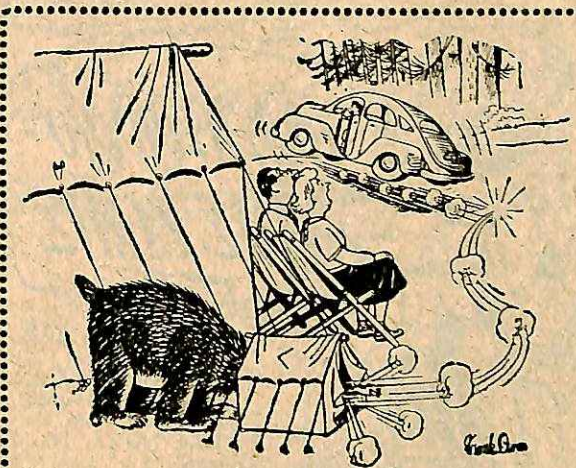
Κατά τη γνώμη μας, άδίκως κατηγορούνται οι εργοστασιάρχαι. Αιτία εινε η ζέστη. Έδω, με τις φοβερές ζέστες του Ιουλίου, υπάρχουν άνθρωποι που χάνουν τρία και τέσσερα κιλά και εινε έγκλημα, δηλαδή, να χάσῃ ένα κιλό μία κολόνα πάγου; Όλιγη λογική παρακαλούμε. Ο πάγος εξατμίζεται και γίνεται αέρας. Γιατί τάχα να πληρώνουμε αέρα μόνο στην Ούλεν;

ΜΕΣΑ στη φλεγόμενη πρωτεύουσα, υπάρχουν νεκρές νησίδες εξαιρετικής δροσιάς, τις οποίες μόνο λίγοι μεμνημένοι τις χρησιμοποιούν. Εινε οι στοές. Μπορεί να μην πνέῃ ίχνος άνεμου στην πόλι, μπορεί να μην κουνιέται φύλλο. Στις στοές όμως πάντα δημιουργούνται ρεύματα και μάλιστα δροσερώτατα.

Έδω την άράω και περνάω την ημέρα μου! Έλεγε ένας Αθηναίος, σεβάστων διαστάσεων, που είχε στήσει την καρέκλα του σε μία στοά. Τύφλα νάχουν πενήντα Έλβετιές, μπροστά στη δροσιά που απολαμβάνω.

Έπωφεληθῇτε, λοιπόν, όσοι θέλετε δροσά. Μπορείτε μάλιστα, να πάρετε και την οικογένειά σας μαζί, για να γλυτώσετε τα έξοδα του παραθερισμού!

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

ΑΙΤΙΑ Η ΑΡΚΟΥΔΑ! — Δεν ήξερα ότι ο γυιός μας ξέρε να σφαίρη!...

— Έτσι τα πιάτα καθαρίζονται πιο γρήγορα και καλύτερα!... (Από την «France-Hebdo»)

ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΕ ΑΛΛΟΝ! — Τί άστεία είναι αυτά που κάνεις, βρε Μαρικάκι... Βάλθηκες να με τρελλάνης!...

ΑΧ, ΑΥΤΕΣ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ! — Δεν μπορώ να καταλάβω, γρυσή μου. Πέρυσι κολυμπούσες σαν ψάρι!... — Μά ξεχάσα από τότε, αντρούλη μου!... (Από το «Point de Vue»)

(Νύχτα. Στην έξοχική κομψή βιλλίτσα φαίνουν τα διπλάνα ζωηρά χαχανητά της γλεντζέδικης νεολαίας. Ξαπλωμένο σέ δυό «σαιζ-λόγκ» κάθεται σιωπηλό κι άπορροφημένο άπ' τις σκέψεις του τὸ δικό μας «ντουέττο»):

ΕΚΕΙΝΗ: Εἶνε ὁλη μάτια κι' ὁλη κορμί. Καθὼς τὴ φω-
τίζουν οἱ δυνατόι προβολεῖς
τοῦ ὁλογίσιμου πεγγαρίου
μοιάζει σὰν πρωταγωνίστρια
τῆς ἀγάπης. Μ' ἓνα κομφὸ
διαφανὸ «νεγκλις» ποὺ ἀφ-
νεί νὰ «μαντεύεται» ὁ γλυ-
πτικός σωματικός της πλού-
τος ἄκομα καὶ γιὰ ἕνα ἑ-
ρωτικό πρεσβύωπα, θυμίζει
«ντεκολάτ» σκηνές μὲ τὴ
Χέντυ Λαϊρά.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἡ πανσέληνος πειθαρχώντας σὲ καπιον ἀγνωστο δεξιότητη σκηνοθετῆ, φωτίζει μὲ τὶς ἀσημένιες δέσμες τῆς τῆς σοφῆ του φαλάρικα καὶ τὶς σεβάσμιες ρυτίδες του... Τὸ κόντο πουκαμισάκι καὶ τὸ νεανικό ὕψος τῶν κινήσεων καθὼς πίνει τὸ παγωμένο ἀλκόλ ποῦ περιέχει, τοῦ κρυσταλλο ποῦ κρατᾷ, τοῦ δίνοντάς μιὰ συμπληθητική κωμικοτραγική ἐμφάνισι.

ΕΚΕΙΝΟΣ : Ὁμορφὴ
βραδυὰ (τελεῖα εἴκοσι δευ-
τερολέπτων). Ἔ;
ΕΚΕΙΝΗ: Δὲν εἶπα τί-
ποτε

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Όχι, ἐγὼ
εἶπα. Εἶπα «ὁμορφὴ βρα-
δυά»...

ΕΚΕΙΝΗ (ἀφηρημένα) :
Ναι... (Σιγή πενήντα δευ-
τερολόγιπων μαρτυρική γιὰ
τὸ θεατῆ. Κάποιοι νευρικός
ξερόβηχας θ' ἀκουγότανε
στὴν πλατεῖα... ἂν ἡ σκη-
νὴ δὲν παιζότανε στὸ θέατρο
τῆς ζωῆς).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἑλλη...
ΕΚΕΙΝΗ: Τί;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Θέλω κάτι
νὰ σοῦ πῶ. Ἐχεις τὴ δια-
θεσὶ νὰ με βοηθήσεις;
ΕΚΕΙΝΗ: Δὲν τὸ κατα-
λαβαίνω αὐτό. Νὰ σὲ βο-
ηθῶ γιὰ αὐτὸ μαὺ πῆς κάτι;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι. Ὅταν
ὁ ἕνας μιλάει, ὁ ἄλλος ἀπε-

Θά χωρίσουμε, γλυκερά μου
Ἑλλά. Δέ γίνεται ἀλλοίως.
Ἐδῶ θελω νά με βοηθήσεις.
Τὴν ἀπόφασί τὴν πῆρα.
Βοηθήσε με νὰ τὴν πραγμα-
τοποιήσω. (Κατατίνει μιὰ
υποψία λυγροῦ). Ἀποψε,
εἶνε τὸ τελευταῖο μας βράδυ.
Διόρι θὰ φύγω... (σιγά).
Ἐχῶ τακτοποιήσει τὰ πάντα,
ώστε ἡ ζωὴ ποὺ εἶνε χυ-
δαία κι' ἄγρια νὰ μὴν τολ-
μήσῃ νὰ σοῦ χτυπήσῃ ποτέ
με βάρβαρο τρόπο τὴν
πύρρα...

ΕΚΕΙΝΗ (σ' απότομη
ἐκρηξι): Δὲ θὰ τὸ δεχθῶ
ποτέ νὰ σὲ χωρισθῶ. Τί νὰ
τοὺς κάνω τοὺς νεαροὺς χα-
ριτωμένους κυρίως πού μὲ
φιλετάρουν καὶ μὲ τριγυρί-
ζουν; Κανεὶς δὲν εἶπε σάν
κι' ἐσένα!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἀπαλά): Εὐχαριστῶ! (σιγὰ καὶ ἰσχυρὰ). Ἀλλὰ δὲ γίνεται ἀλλοίως. Ἐγὼ ἀποφασίζω. Δὲν εἶνε θυσία. Ἐλλή! Βρίσκω καὶ τὴ δική μου ἐλευθερίαν. Θὰ πάψω αὐτὸ τὸ σκληρὸ πνεῦμα.

γνωσμένο αγώνα να φαίνομαι νέος! Θα παραδεχτώ τα γηρατειά μου! Και θα βρώ τη γαληνη μου!... Είναι μαρτύριο κι η δική μου ζωή!... (Για να μην τον δῇ να κλαίει).

Θέλεις... να πᾶς να μου
φέρης μιὰ σόδα; Δὲ θάπρε-
πε νὰ φωνάξω τὴν καμα-
ριέρα...

ΕΚΕΙΝΗ (πού καταλα-
βαίνει την αιτία με τη γυ-
ναικεία της διαίσθησι): Ναι,
πάω... (Καταπίνει τον ό-
χληρο «κόμπο» του λαιμού).
Προτιμώ να συνεχίσουμε το
παιγ.

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ προσπά-

(Ἐκείνη φεύγει με ἀργὰ βήματα κι ἄφηνε τὰ δάκρυά της νὰ τρέξουν. Ποταμιάκια πικρά γεμίζουν καὶ τὶς βαθιές ρυτίδες τοῦ ἀνθρώπου ποὺ εἶχε ἀπόψε τὴν κύκνεια ἐρωτική σκηνή...)

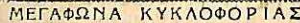
Αὐλαί(α).
Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ
❖❖
Μιὰ «φύρα»

Ἡ Ἀμερικανικὴ Πρε-
σεία τὸν Βελιγραδίου δια-
τρεφεί μιαν Ὑπέρσεια Πλη-
ροφορίαν. Στὸ ἀναγνωστή-
ριό της λοιπὸν εἶχε ἐκτεθῇ
ἕνας εἰκονογραφημένος κα-
τάλογος μεγάλου ἀμερικανι-
κοῦ καταστήματος, τοῦ
πουλαίει ὅλα τὰ εἶδη. Μέσα
στὴν μιά βδομάδα, ἀρχίσει νὰ
σχηματίζεται οὐρὰ ἀπ' τοὺς
περιερίους, ποὺ περιμένουν
τὴ σειρά τους γιὰ νὰ ρίξουν
μιά ματιά σ' αὐτά... τὰ ἐ-
λεῖ τοῦ Θεοῦ, ἔστω καὶ στὸ
χαρτί! Κι ἡ οὐρὰ αὐτὴ ἀ-
πείκτεται τόσο μῆκος, ὥστε
ἔκανε τὸ γύρο ἕως ὁλόκλη-
ρου οἰκονομικοῦ τετραγώ-
νου!

'Ανήλικοι γονεῖς

Οἱ μικρότεροι γονεῖς τοῦ
κόσμου ἦσαν ἀσφαλῶς δυὸ
παιδιὰ Κινέζων χωρικῶν τῆς

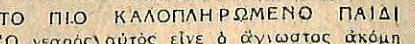
περιφέρειας του Φουκέν. «Ο
«άντρας» ήταν 9 έτων κι' η
«γυναίκα» 8. Κι' όμως παν-
τρεύθηκαν καί, στις 8 'Ια-
νουαρίου 1910, απέκτησαν
ένα άρσενικό παιδί, τελείως
φυσιολογικό!

Στην Ἀγγλία, σέ ὥρισμένες διασταυρώσεις, ὅπου ἡ κυκλοφορία εἶνε πολὺ ζωντανή, μὴ γυναικὰ ἀστυνόμος τῆς τροχαίας κινήσεως ρυθμίζει μ' ἓνα μεγάλωτο τὸν κυκλοφορία τῶν πεζῶν καὶ τῶν ὀχημάτων.

Στὸ Πέκ τῆς Γαλλίας ἔγινε διαγωνισμὸς γιὰ τὸ πιὸ πρωτότυπο καὶ ὠραῖο μαγιώ. Ἐνῷ ἡ ὁπ' ἀριθ. 11 κολυμβήτρια παρουσιάζει ἓνα μαγιώ τύπου «Ταρχάν», μιὰ παιδοῦλα δὲν διατάζει νὰ κἀνὴ τὴν ἐμφάνισις τῆς μὲ τὸ κοστούμι τῆς Εὐᾶς.

...συνεπώς, Μπέμπου Χένρου, το νέο παιδί - βασιλιάς - που θα αγγίχουν κινηματογράφου. Ο μεγάλος παραγωγός Αλέξανδρος Κωνσταντίνου προέλασε τελευταίος το νεαρό κορίτσι. Η κόρη η κνη η Ένα συνδυάζει 37 γιλιδίσων λιρών υπερπληθύνει. Έπαιξε κιόλας στο φίλμ απώτερη απογοητευμένη μαζί με τη Μισέλ Μοργκάν και το Ραλφ Ρίτσαρτσον. Ο Μπέμπου έκανε τελευταίως μία ένδειξη να σκληροκοιτοίσει και υπέβλησε για μία περική μέρες σε μία αυστηρή διαίτα. Στη φωτογραφία μας, ύστερα από τη διαίτα, πέφτει πάνω σ' ένα πιστό σάντουιτς.

(Φωτογραφίες Keystone)

Αδυνατικά Έδικαιρε

Ἡ ὥρα τοῦ ψησίματος τοῦ θερινοῦ ἐπέστη.
 Μὰς ἐσφίξε, μὰς τάρανε, μὰς ἔβρασε ἡ ζέστη.
 Ὁ ἥλιος ἀναιδέστατα μὲ πῦρ μὰς κατακαίει
 Κι' οὐτε ὑποφία ρεύματος εἰς τὰς Ἀθήνας πνέει.
 Φοῦρας εἶνε το σπῆτι μας, τὸ στρώμα, το καζάνι.
 Φωτίες βγάξει το πάτωμα, ὁ τοίχος, το ταβάνι.
 Ὁ δρόμος εἶναι κόλασις κι' ἡ ἀσφαλτος τὴν γῆνι
 κι' οἱ Ἀθηναῖοι γίνονται ὀλίγον ἀφρικάνοι.
 Ὅπου κι' ἂν πᾶς, ὅπου σταθῆς
 θὰ βράσης, θὰ ψήσης.
 Καὶ λὲς σὲν σιγοψήνησαι σὲ τούτο το καμίνι:
 —Βρὲ στὴν Ἀθίνα βρίσκομαι, ἡ μῆπως στὸ Μπικίني:

"Ηρωες !

"Ὁ! τὰ γκαρσόνια, κύριοι, τὰ δόλια τὰ γκαρσόνια!
 Χρειάζεται θαρρῶ γι' αὐτὰ ὀλίγη τις συμπονοία.
 Μέσα στὴ ζέστη τρώουν καὶ κουβαλοῦν νερά.
 Ἔνα καὶ δύο καὶ δέσδεκα κι' εἴκοσι στὴ σειρά.
 Ὅλο πηγαίνουν κι' ἔρχονται κι' ἔρχονται καὶ πη-
 γαίνουν.

Οἱ Ἀθηναῖοι τὸ νερό ποτέ τους δὲν χορταίνουν.
Καὶ λιώνουνε στὰ πόδια τους καὶ ὅλο τους τρῶν οἱ (δρόμοι)
Κι' ὅλο: Γκασσὸν ἔνα νερό... καὶ δυὸ νερά ἀκούει!
Καὶ τρέχουν καὶ ὅλο τρέχονε, δὲν κάθονται στιγμή!
Ἀδιακόπως κουβαλᾶν ποτηρία στὴ γραιμιά.
Γι' αὐτὸ λοιπὸν καὶ λογικό καὶ δίκαιον τὸ βρίσκω
ὡς πρέπει ν' ἀναγκρυχθοῦν πρωταθληταὶ στὸ δὶ -
(σκόλο)

“Όλο καὶ κάπως προχωροῦν τὰ ὑπαλληλικά,
γιὰ νὰ ἰκανοποιηθῶν τὸν δημοσίον τὸ θύματα.
Κι’ ὅπως ἀνακαταβῇ, ἀπ’ τὰ πολλὰ αἰτήματα.
Λίαν προθύμως ἔγιναν δεκτὰ τ’ ἡ θ ι κ ά .
Ἄνευ πολλῶν χρονοτριβῶν καὶ ἀνευ αὐξήσεων,
τὸ κράτος τὰ ἐδέχθηκε. Καὶ πόσο εὐχαριστήθηκα!
Κι’ ὅλο γιὰ τὰ αἰτήματα, τὰ περὶ τῶν αὐξήσεων
αὐτὰ ὅλα ἀναβάλλονται κριθέντα ὡς... ἀ ν ῆ θ ι κ ά !

Αὐτὲς τὶς μέρες ἔγιναν τὰ ἀποκαλυπτῆρια
γιαὶ κατὶ, λέει, ὕποπτα πλάστα ἀπολυτῆρια.
Ἀπολυτῆρια σχολικά καὶ διὰ τοῦ Γυμνασίου
ποὺ ἐξεδίδαντο γραμμὴ ὑπὸ... ἐργαστασίου!
Γιατὶ ὦ! νῆε μου, νὰ πᾶς νὰ κάτσης στὰ θρανία
καὶ νὰ σὲ πρᾶνε διαρκῶς οἱ κόποί κι' ἡ ἀγωνία;
Γιατὶ νὰ τρῶς τίς ὥρες σου, σκυμένως σὴ μελέτη
καὶ νὰ ζοδεύης ἀδικὰ τὰ πόδια καλὰ σου ἔτη;
Μὲ κάμψουν χιλιάρικα ποὺ ἔδωρες εὐχάριστα,
πῆρες τ' ἀπολυτῆριο καὶ μάλιστα με' ἄριστα.
Μόνον ποὺ τώρα σοῦτῃς αὐτὸ τὸ ἑσπνικό!
Μόνον ποὺ ἀπὸ μαστακαλὴς εἰς τὸ... Δημοτικό!

Ἐνὼ πὼς δὲν θὰ ἤρχετο μᾶς ἐπροειδοποίησε, ἦρθε ὁ κύριος Στάνιτον, σκεφθεὶς κάπως ὀρίμως. Τὸ ἀναδελθὲν ταξίδι του τὸ ἐπράγματοποιήσε. Κι' ὅλοι του υποδεχθήσαν θερμὸς καὶ ἐπισήμως. Συζητήσε λεπτομερῶς καὶ διανοητικὰ. ὅλα μας τὰ ζητήματα τὸ οἰκονομικὰ. Κι' ἀφού του μίσησε εὖμεινε μὲς εἶπε τὸ «ἀντίο». Καὶ τώρα περιμένουμε τὸ τί θὰ πῇ στὸν... θεο!

* Ήρθε τοῦ Ἀμερικανικοῦ τοῦ στόλου μίᾱ μοῖρα!
 Καὶ τὰ ψηλά, μακρόστενα, τὰ Ἀμερικανικά,
 στὰ κέντρα τῆς Ἀθήνας μας ξεχυθήκαν πλημμύρα
 με τ' ἄσπρα καπελλάκια
 παρέα νὰ τραβήξουνε καμπόσα ποτηράκια.
 Μὲ τί καμάρι, πράγματι, ἐμπαίνανε στὰ κέντρα!
 * Ἀδειάζαν τὰ ποτήρια τους ὁρᾷ ἡ καθιστοί.
 Καὶ ὕστερα, γυρίζοντας, ἀγκάλιαζαν τὰ δέντρα
 καὶ εἶδαμε πὼς τρικλίζουνε ἀμερικανιστοί.
 * ὦ! ὅλοι οἱ ναῦτες τόχουνε αὐτὸ τὸ...καλαμπούρι
 Κί' εἶνε μεσὰ στὸ αἷμα τους αὐτὴ ἡ ἀντινομία.
 Στὴς θάλασσας τὰ κόμματα στέκουνται ὁρῶν κα
 καὶ μόλις βγοῦνε στὴ στεριά τοὺς πιάνει ἡ... τοῦ
 (κυρία)

Κλείστηκ' ἡ Βουλὴ καὶ πάλι
—σὲ πολιτικὴ... κραιπάλη—
ἀλλὰ πᾶσι καλὰ ἡ Ἑλλάδα κι' ὁ Θεὸς τῆς τῆ λα- (τρεῦει,
(Ἄλλη μὲν... Βουλὴ ἀνθρώπων... ἄλλα δὲ
(Θεὸς κελεύει!)

Αἶ, πῶς σὰς φαίνεται κι' αὐτό;
Μιά εἰδική ἀποστολή γιὰ τὸ ὀθίβει πηγάινει,
ν' ἀνακαλύψῃ τὴν παλὰ τοῦ Νῆε κιβωτό,
ποῦ κάπου, λένε, κατὰ κεί θὰ εἴσκειται χωμένη.
Τὴν κιβωτὸ ποὺ κάποτε — εἶνε αἰῶνες τόσοι! —
σαν ἥρθε ὁ κατακλυσμὸς κι' ἐσόκτισε τὸν ἥλιον,
χιλιάδες ζῶα ἔκρυψε δια τὴν διασώση
τὸ ζωϊκὸν βασιλεῖον.
Καὶ τί θαρροῦν οἱ ἔρευνηταί; Πῶς θὰ δρεθοῦν καμ-
(μιά φορὰ)
βόες, ἄμνοι, ἐλέφαντες, περιστερὰ ἄθωα;
Καὶ δὲν μάλα ἔρχονται ἐξῶ δια δοῦν στὴν ἀγορά
κάτι βοῦδῶλια καὶ τραγιά τῆς ἐποχῆς τοῦ... Νῆε.

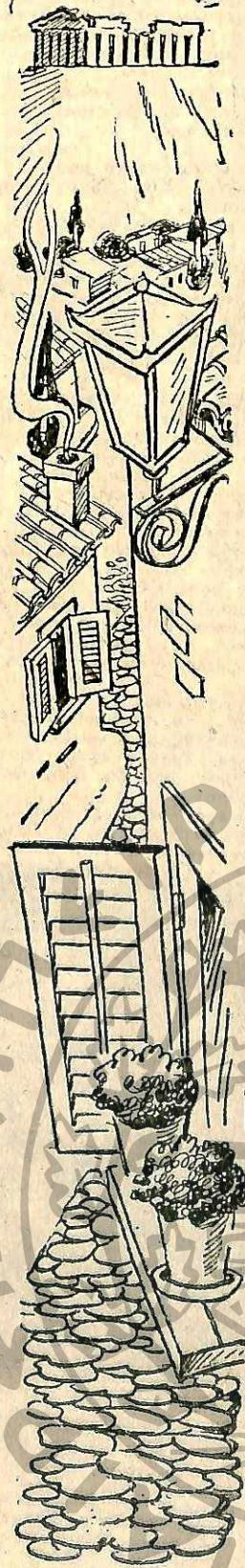
Τί είν' αυτό, μωρέ παιδιά!
Κάτω έκει στην άμμουδιά,
τί σκανδαλώδης έκθεσις προκλητικών κομμάτων
εις έβλεπον εύθελγητων τών κυνικών καυμάτων!
Τίς βλάπτει και Ξαπλάνουθεν στην άμμο με νωχέλεια
την ήλιοθεραπεία τους να κάνουν με άφέλεια,
κι' ενώ τας διαβάσεις σου σισθάνεσαι άγρίας
λες από μέσα σου: «Πώ! πώ! και νάμουν... καρχα-
(ρία!»

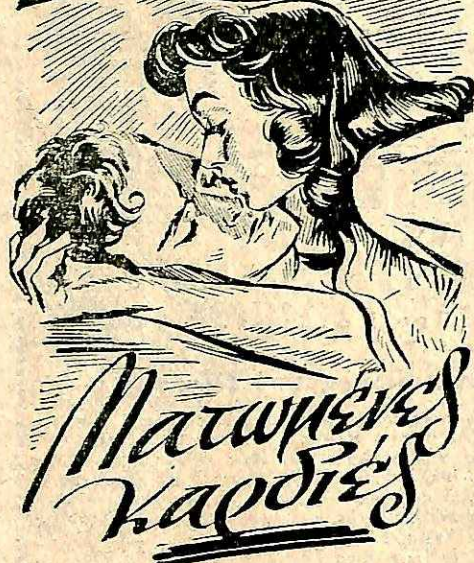
Στο σινεμά πηγαίνουμε, κι' αρχίζει η άνια
και δέν αρχίζει δυστυχώς... ποτέ της η ταινία!
Ρεκλάμες επί ρεκλαμών γι' άντρα και γιά γυναίκα
και πάει η ώρα έντεκα... μά κι' έντεκα και δέκα

Μάζες κοσμάκης, πληθυσμός, όλοι κατά ηπουλούκια
τρέχουνε και μαζεύονται τις νύχτες στὰ «Μπουζού
Είν' τὰ καπρίτσια τὰ τρελλὰ τῆς παλαθῆς τῆς Μό
ποῦ όλοι τὴν ἀκολουθοῦν... σὰ χάρες κατὰ πόδας

Προέβη — όπως έγραψαν — σ' άλλες ἀποκαλύψει
 πού — εἰν' ἀλήθεια — θάπρεπε, τὰ μάτια σου να τὴν
 (ψη
 καὶ σὴν Κοινοβουλευτικὴ ἐπῆγε Ἐπιτροπὴ
 πράγμα πού εἶνε, κύριοι... ἀπολύτως ντροπὴ!
 Γιατί αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις πούχει ἄρκετὰ παλῶσει
 θάπρεπε να τελειώσῃ,
 καὶ δὲν διαφάνει σ' αὐτό, μού φαίνεται, κανεὶς μαζὶ
 ἴσως εἶνε κατὰ χροῖσιν... καὶ τῆς ὑπομονῆς
 (μας

"Ο! καινούργια μας λαχτάρα!
 'Ακριβαίνουν και πάλι, ακριβαίνουν τα τσιγάρα
 Ακριβαίνουν τα τσιγάρα,
 και εις τὸ ἔξῃς μονάχα θὰ καπνίζουν τὰ...φουγάρα
 Χ

Ένας παρεξηγημένος ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Βραδυά γεμάτη πληγή.

Ο Δημήτρης της είχε τηλεφωνήσει πώς μια επείγουσα δουλειά του θα τον κρατούσε κι' αυτό το βράδυ άργα, έξω από το σπίτι. Θαρρόχταν κατά τα μεσάνυχτα.

Μά μήπως ήταν η μόνη βραδυά; Οχτώ χρόνια παντρεμένη η Ντιάνα, σκεπτόταν συχνά αν είχε άντρα. Όχι πώς δεν ήταν καλός μαζί της. Μά ήταν τόσο λίγες οι ώρες που τον έβλεπε. Η δουλειά του του άπασχολούσε όλη την ημέρα και αρκετές ώρες το βράδυ. Είχε δική του επιχείρηση, μια έμπορική εταιρεία. Κέρδιζε πολλά, της έδινε όσα ήθελε. Φορέματα, μπίζου, δεν της έλειπε ποτέ τίποτα. Της έλειπε όμως η συζυγική συντροφιά, αυτή η ανάλαφρη κουδεντα που κάνει τις ώρες να κυλούν ευχάριστα, το ενδιαφέρον για τη ζωή της, για το φόρεμα που έραψε, για τόσα άλλα μικροπράγματα που έχουν όμως τόση σημασία για μια γυναίκα. Φορούσε καινούργια τουαλέττα, αλλάζε χτένισμα, μά ο Δημήτρης δεν τα προσέχε, για να πη μια κολακευτική κουδεντα, να εκδηλώσει έναν επιπόλαιο ένθουςιασμό, ως ήταν και ψεύτικος.

Πόσες φορές είχαν συμφωνήσει να βγούν έξω μαζί, να πάνε σ' ένα θέατρο, σ' ένα κέντρο, με άλλη συντροφιά. Κι' ενώ περίμενε, έπαιρνε ένα τηλεφώνημα πώς κάποια ξαφνική δουλειά...

Έτσι κι' απόψε. Κι' η Ντιάνα δάκρυσε. Κυττάχτηκε στον καθρέφτη. Ήταν νέα, ήταν όμορφη, η καρδιά της διψούσε για τρυφερότητα, για γλυκά λόγια, για συντροφιά, για ζωή...

Και δρέθηκε αυτός που, με το έμπειρο μάτι του, κατάλαβε την ψυχική κατάστασή της Ντιάνας και είδε την ευκαιρία. Ο Πέτρος. Λίγα χρόνια πιο νέος από τον άντρα της, ήταν στην επιχείρησή του. Τον χρησιμοποιούσε ο Δημήτρης σαν αντιπροσωπεύον του. Τον έστελνε στο εξωτερικό για παραγγελίες, τον έστελνε στις επαρχίες για να διαθέτει τα εμπορεύματά του. Και ήταν πολύ ευχαριστημένος από την απόδοσή του. Ο Πέτρος ήταν δραστήριος. Κι' ακόμα ήταν ένας κύριος συμπαθητικός, ντυμένος με γούστο, που ήξερε να φλυαρή χαριτωμένα.

Ένα βράδυ τον κάλεσε στο σπίτι. Θα έτρωγαν κι' ύστερα θα μιλούσαν για υποθέσεις, για κάτι νέα σχέδια που είχε ο Δημήτρης για να επεκτείνει την επιχείρησή του. Η πρόσκληση ήταν για τις εννιά. Ακριβώς στην ώρα του ο Πέτρος πήγε στο σπίτι. Ένα από τα συνηθισμένα τηλεφωνήματα: Ο Δημήτρης θ' άργουσε καμιά ώρα, ζητούσε συγγνώμη. Αργήσε ενόμιση. Κι' αυτή τη μιάμιση

ώρα, ο Πέτρος κι' η Ντιάνα κάθισαν στη βεράντα για να κουβεντιάσουν. Όταν ήρθε ο Δημήτρης, ο Πέτρος και η Ντιάνα, είχαν γίνει σχεδόν φίλοι. Η Ντιάνα ήταν κατενθουσιασμένη. Επιτέλους δρέθηκε έναν άνθρωπο να μιλήσει μαζί του, ένας άνθρωπος που ήξερε πολλά και κουδεντιάσε για χίλια δυο ενδιαφέροντα πράγματα.

Την άλλη μέρα της έστειλε λουλούδια. Κάτι που είχε από καιρό ξεχάσει ο άντρας της. Συγκινήθηκε. Τα λουλούδια πάντα συγκινούν τις γυναίκες. Έγινε δεύτερη πρόσκληση. Αυτό το βράδυ η Ντιάνα είχε λίγο πονοκέφαλο. Πρωί-πρωί την πήρε ο Πέτρος στο τηλέφωνο, να τη ρωτήσει για την υγεία της. Της είχε περάσει ο πονοκέφαλος.

—Ναί... Δεν ήταν τίποτα!

—Φοβούμαι μήπως είμαι εγώ η αιτία του πονοκέφαλου.

—Πώς;

—Με την πολυλογία μου!

—Τί λέτε! Είναι τόσο ευχάριστη η κουδεντα σας...

Σχεδόν μισή ώρα φλυαρήσαν στο τηλέφωνο.

Έπληγαν κι' οι τρεις σ' ένα κέντρο. Χόρεψαν οι δυο τους. Μια συμπάθεια κι' ένα αμοιβαίο ενδιαφέρον γεννήθηκε στην ψυχή τους. Με ένα βλέμμα συνεννοήθηκαν. Και γρήγορα δρέθηκαν ο ένας στην αγκαλιά του άλλου.

Η Ντιάνα ένοιωσε τύψεις γι' αυτή την περιπέτεια. Έπειτα από οχτώ χρόνων ζωή, ήταν η πρώτη φορά που ξεχνούσε την πίστι που ώφειλε στον άντρα της. Μά δρική ένα σωρό δικαιολογίες γι' αυτό. Ο Δημήτρης την παραμελούσε. Κυττάζε μόνο τις δουλειές του. Ενώ ο Πέτρος... Πάντα είχε ένα κομπλιμέντο για το φόρεμά της, για τα ματιά της. Προσέχε και το παραμικρό. Από την έκφραση του προσώπου της καταλάβαινε αν ήταν χαρούμενη ή δυστυχισμένη, αν είχε κοιμηθεί καλά ή όχι, αν είχε καμιά σκέψη που την άπασχολούσε. Κι' επιτέλους, τι άλλη δικαιολογία ήθελε, από την αγάπη; Τον αγαπούσε!...

Και την αγαπούσε κι' εκείνος. Στην ανύποπτη σκιά του Δημήτρη, γεννήθηκε ένα δυνατό αίσθημα ανάμεσα στους δυο, δημιουργήθηκε ένας δυνατός δεσμός. Ήταν παράνομος, ναί. Μά γρήγορα θα τον νομιμοποιούσαν.

—Δεν μπορώ να ζήσω πια με το Δημήτρη! είπε στον Πέτρο η Ντιάνα. Κι'...

Η ΕΝΗΛΙΚΙΩΣΙΣ ΤΗΣ ΣΙΡΛΕΥ

Τα 21 αυτά κερά αντιπροσωπεύουν τα ισόβια χρόνια της Σιρλεϋ Τέμπλ και ένα σημαντικό φάσμα εκατομμυρίων δολαρίων που περιέχονται σ' αυτή με την ενήλικισή της. Το ζεύγος Σιρλεϋ-Τζην Άνγκαρ πανηγύρισε την επέτειο αυτή στην καλαμά του Σάν Φερνάντο. Στο έθνος οι ρόλοι της Σιρλεϋ που θα την παρουσιάζουν ανήλικη, θα είναι φυσικά ψεύτικο. Το παιδί-θαύμα είναι πια σωστή γυναίκα.

ούτε θέλω να τον κοροϊδεύω. Το ψέμμα κι' η υποκρισία δεν μ' άρεσουν.

—Ούτε έμένα, Ντιάνα. Θέλω κι' εγώ να ολοκληρώσουμε την ευτυχία μας! Μόνο που πρέπει να τακτοποιήσω τις δουλειές μου. Σε λίγες μέρες όλα θα έχουν τελειώσει. Θα σε πάρω και θα φύγουμε μακριά. Κι' όταν πια θα έχει περάσει η πρώτη έντυπασή θα γυρίσουμε, να πάρης το διαζύγιό σου!

Οι μέρες περνούσαν κι' οι δυο έρωτευμένοι κανόνιζαν τις λεπτομέρειες της δραπέτευσής. Όλα ήταν έτοιμα. Το τελευταίο βράδυ, ο Πέτρος είπε στη Ντιάνα:

—Αύριο το πρωί θα πάω στο Δημήτρη και θα του δηλώσω πως φεύγω από τη δουλειά του. Θα περιμένεις τηλεφώνημά μου. Να είσαι έτοιμη. Το μεσημέρι θα φύγουμε.

Έγραψαν μαζί το γράμμα που θα του άφηνε η Ντιάνα.

Το πρωί, ο Πέτρος χτύπησε την πόρτα του γραφείου του Δημήτρη.

—Ήθελα να σου μιλήσω για κάποιο σοβαρό ζήτημα, είπε.

Ο Δημήτρης ήταν γελαστός εκείνο το πρωί, σαν κάποια ευχάριστη ιδέα ν' απασχολούσε το μυαλό του.

—Κάθισε, Πέτρο, του είπε. Γιατί έχω κι' εγώ να σου αναγγείλω κάτι. Και μάλιστα θα σε προλάβω! Λοιπόν, αγαπητή μου Πέτρο, άκουσε να ιδής τι σκέφτηκα. Είσαι πέντε χρόνια στην επιχείρησή μου. Είσαι ικανός, έξυπνος, δραστήριος, έχεις σπάνια προσόντα. Μπορώ να πω μάλιστα ότι αν η δουλειά μου έχει πάρει τέτοια ανάπτυξη, αυτή οφείλεται κατά μεγάλο μέρος σε σένα. Αποφάσισα λοιπόν να σου δώσω καλύτερη θέση. Τη θέση του συνταξιού!

—Του συνταξιού; ψιθύρισε ο Πέτρος. —Ναί, αγαπητή μου. Θα σου παραχωρήσω τα σαράντα τοις εκατό από τα κέρδη. Μόνο που θα πρέπει ν' αναλάβης εσύ τη διεύθυνση της επιχείρησής. Έτσι θα με ξεκουράσης κι' έμένα. Όχι μόνο γιατί έχω κουρασθή, αλλά και γιατί θέλω ν' αφιερώσω και λίγον καιρό στη γυναίκα μου. Η καυμένη η Ντιάνα, έχει δική να παραποιείται πώς την παραμελώ. Άλλα μήπως εγώ για τον εαυτό μου δουλεύω; Για κείνην... Για να της εξασφαλίσω μια άνετη ζωή. Όμως δεν στάνει αυτό σε μια νέα γυναίκα... Τη βλέπω την καυμένη τη Ντιάνα δουρκαμένη τότε-τότε και τη νιώθω. Δεν μου κάνει παράπονα, βέβαια, αλλά αυτό είναι ακόμα χειρότερο. Λοιπόν, από σήμερα αναλαμβάνεις εσύ τη διεύθυνση του γραφείου. Κι' εγώ τη διεύθυνση της Ντιάνας. Λέω, μάλιστα, απόψε να πάμε κάπου έξω και οι τρεις να εορτάσουμε το γεγονός! Πόσο θα χαρή η φτωχή μου Ντιάνα!... Λοιπόν; Έσύ τι έχεις να μου πής;

—Τίποτα! ψιθύρισε ο Πέτρος. Ήταν κάτι χωρίς σημασία... Σ' ευχαριστώ.

—Υστερ' από λίγο ο Πέτρος πήρε στο τηλέφωνο τη Ντιάνα: Ή αναχώρησι τους ματαιωνόταν. Νάσιζε το γράμμα, νάδαζε τα πράγματα στη θέση τους. Θα της έξηγουσε αργότερα.

Το βράδυ πήγαν κι' οι τρεις σ' ένα κέντρο, κοντά στη θάλασσα. Όταν έφαγαν, σηκώθηκε ο Πέτρος κι' η Ντιάνα να χορέψουν.

—Είμαι τόσο συγκινημένη! του είπε η Ντιάνα, ενώ χόρευαν. Και τόσο ντροπισμένη. Πώς θα φύγει αυτό το βάρος από τη συνείδησή μου; Δεν θα το συγχωρήσω ποτέ στον εαυτό μου.

—Κι' εγώ το ίδιο αισθάνομαι, Ντιάνα. Είναι σπουδαίος άνθρωπος ο Δημήτρης. Και τον είχαμε παρεξηγήσει κι' οι δυο. Ας ξεχάσουμε κάθε τι που έγινε μεταξύ μας. Κι' ας προσέχουμε να μη το υποπτευθούμε ποτέ. Αυτό θα ήταν ικανό να τον σκοτώσει ψυχικά.

Στο δεύτερο χορό, σηκώθηκε ο Δημήτρης.

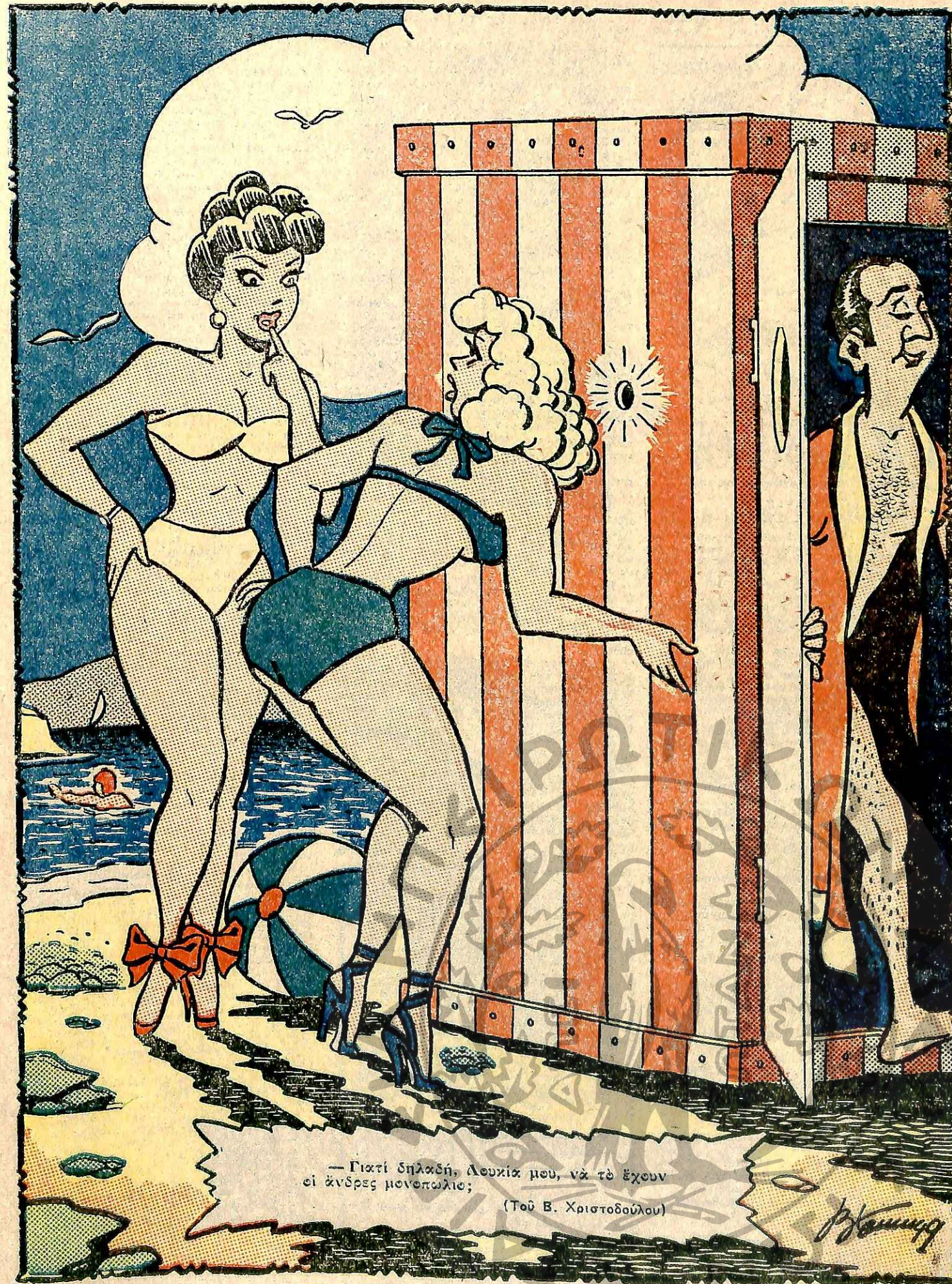
—Ντιάνα, από τώρα θα είμαι εγώ ο καβαλλιέρους σου!... είπε.

Η Ντιάνα έκλαιγε καθώς χόρευαν.

—Κλαίς; Γιατί, αγάπη μου; ρώτησε ο Δημήτρης.

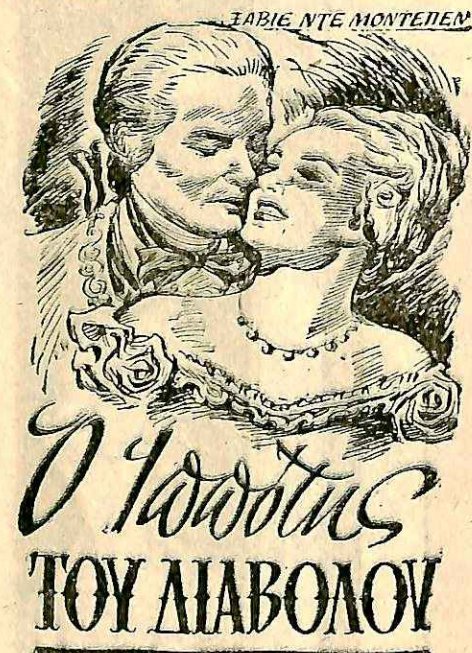
—Είμαι από χαρά... Γιατί μου φαίνεται πως απόψε σε γνωρίζω για πρώτη φορά...

ΖΕΡΘΕΡΟΣ

—Γιατί δηλαδή, Λουκία μου, να το έχουν οι άνδρες μονοπώλιο;

(Του Β. Χριστοδούλου)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Οι κακοποιοί λένε στο Ραούλ πως για ν' α-
γοράσει το βαθμό του υπολοχαγού πρέπει να
πληρώσει τουλάχιστον πενήντα χιλιάδες φράγκα.
Ο Ραούλ δέχεται, γιατί στο μεταξύ έχει κυ-
μπηθεί για την διορφή Σμαράγδα, και η
νέα νύμφη συμπάσκει γι' αυτόν.
Απ' το μεθύσι του, ο Ραούλ αποκοιμείται.
Όταν ξυπνάει δε βρίσκει γύρω του παρὰ τὸ
Μπενεντίκτ. Σὲ λίγο φεύγει καὶ ξαναγυρνᾷ
στὸ ξενοδοχεῖο του.
Τὴν ἄλλη μέρα συναντιέται πάλι μετὰ τὸ Μπε-
νεντίκτ πού του ἀναγγέλλει ὅτι ὁ Ἀντισσώλεως
ὁπότερὰ τὸ διάταγμα καὶ ὅτι πιά ὁ βαθμὸς
τοῦ υπολοχαγού εἶνε δικός του. Ὁ Ραούλ ἑα-
ναγυρίζει ἀργὰ στὸ ξενοδοχεῖο του, ἐχοντας
τὸ διαρμίστιο πού καὶ τὴν ἀποδείξει πὺν πενήντα χι-
λιάδων φράγκων τοῦ Ντὲ Καρντιλάκ.
Τὸ ἄλλο πρωὶ, ὁ Ραούλ ξανασημαίνει στὴν
δόδ Γκρενετά γιὰ νὰ συναντήσῃ τὴν διορφή
Σμαράγδα.

15ον Ἄλλ' ὅταν ἔφτασε στὴν δόδ
Γκρενετά, βρῆκε τὸ «κατάστημα»
κλειστὸ.
— Λέιπουν ὅλοι, ψιθύρισε. Κι'
ὥστόσο σήμερα εἶναι καθημερινή... Ἄς
ἔρθω ἀργότερα.
Ἐκανε μιὰ μεγάλη βόλτα, καὶ ξαναγύ-
ρισε σὲ μιὰ ὥρα.

Καὶ πάλι ὅμως βρῆκε τὸ «κατάστημα»
κλειστὸ.
— Ἐὰς καταστηματοῦρχος, δίπλα, πού
τὸν εἶδε νὰ χτυπᾷ στὴν κλεισμένη πόρτα,
ἄρχισε νὰ γελάει.
Βλέποντας ὅμως τὸ Ραούλ νὰ πλησιάζει
πρὸς τὸ μέρος του, σταμάτησε ἀμέ-
σως.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, τοῦ εἶπε εὐγε-
νικά ὁ νέος, ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ
πῆτε γιὰτὶ τὸ κατάστημα εἶνε κλειστὸ τέ-
τοια ὥρα;
Κι' ἔδειξε τὸ κατάστημα τοῦ Μπενεν-
τίκτ.

— Ὁ ἄλλος ξανάρχισε νὰ γελάει.
— Γιατὶ γελάτε; τὸν ρώτησε ὁ Ραούλ.
— Γιατὶ μετὰ τὴν, κύριε, γιὰ ἕνα
πράγμα πού δὲν μπορῶ νὰ τὸ ξέρω.
— Ἰσως νὰχετε λίγο διάστημα σ' αὐτὸ
τὸ δρόμο...

— Εἶμαι τριάντα χρόνια ἐγκατεστημέ-
νος ἐδῶ.

— Πῶς τότε λοιπὸν δὲν ξέρετε;
— Γιατὶ ἀπλοῦστατα, τὸ μαγαζὶ αὐτὸ
εἶναι καινούργιο στὴ συνοικία μας.

— Ἀστεῖα, κύριε; ρώτησε παραξε-
νεμένος ὁ Ραούλ.

— Καθόλου.

— Πῶς; ξανάει ὁ Ραούλ, ἀρχίζοντας νὰ
τρομάζει. Δὲν ξέρετε καθόλου τὸν κ. Νι-
πολά Μπενεντίκτ;

— Εἶναι, τρεῖς μέρες μόνο πού πρωτο-
φθά τὸ ὄνομά του σ' αὐτὴ τὴν ταμπέλα.

— Καὶ ποῖος εἶχε τὸ κατάστημα πρὶν
ἀπ' αὐτόν;
— Κανείς. Αὐτὸ τὸ μαγαζὶ εἶναι τρεῖς
μέρες πού ἔγινε.

Ὁ Ραούλ ἔμεινε γιὰ λίγες στιγμὲς πα-
ραξάλισμένος, σὰ νὰ τὸν εἶχε χτυπήσει
κεραυνός.

— Γιατ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! κύριε, φώ-
ναξε ἔπειτα. Ἐξηγήστε μου τί θέλετε νὰ
πῆτε, γιὰτὶ, ἂν εἶναι ἐκεῖνο πού φοβάμαι,
ἔπεσε στὰ χέρια ἐνὸς παληοῦ ἄνθρωπου, καὶ
τότε εἶμαι χαμένος...

— Δυστυχῶς, κύριε μου, δὲν ξέρω καὶ
πολλὰ πράγματα νὰ σὰς πῶ.

Καὶ τοῦ διηγήθηκε πῶς εἶχε ἰδρῦθῇ τὸ
«κατάστημα» πρὶν ἀπὸ τρεῖς μέρες.

— Δὲν θὰ κάνετε ἀσχημά, κατέληξε, νὰ
ζητήσετε πληροφορίες ἀπὸ τὸν ἰδιοκτήτη
τοῦ καταστήματος.

Καὶ τοῦ ἔδωσε τὴ διεύθυνσι.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε, ψιθύρισε ὁ
Ραούλ.

Κι' ἔσπευσε νὰ πάη στὴ διεύθυνσι πού
τοῦ εἶχε δώσει ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος.

Ἀλλὰ ὁ ἰδιοκτήτης δὲν ἤξερε περισσό-
τερα. Ὁ Μπενεντίκτ, πού εἶχε νοικιάσει
τὸ κατάστημα, τοῦ ἦταν ἐντελῶς ἀγνω-
στος.

★

Τώρα πιά, ὁ Ραούλ ἦταν βέβαιος πῶς
εἶχε πέσει θύμα ἀπατεώνας.

Μιὰ ἐλπίδα μόνο τοῦ ἔμεινε γιὰ ν' ἀνα-
καλύψῃ τὰ ἴχνη τους: Ἐτρεξε στὴν ἀστυ-
νομία.

Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας τοῦ Πα-
ρισοῦ ἀκούσε προσεκτικὰ τὴ διήγησί του,
κι' ἔπειτα τοῦ εἶπε:

— Κύριε ἱππότη, πῆσατε στὰ χέρια ἀ-
πατεῶνων πρώτης γραμμῆς. Πρέπει νὰ εἰ-
στε εὐχαριστήμενος ὅμως γιὰτὶ χάσατε
τὰ χρήματά σας μόνο κι' ὄχι τὴν ὑπόληψί
σας... Ὡστόσο, θὰ κάνουμε ὅ,τι μπορού-
με γιὰ νὰ τοὺς ἀνακαλύψουμε.

Καὶ τὸν ἔστειλε σ' ἕνα ἀστυνομικὸ, πού
θ' ἀνελάμβανε τὴν ὑπόθεσί του.

Ὁ ἀστυνομικός αὐτὸς ἀκούσε μ' ἐνδια-
φέρον τὴ διήγησί τοῦ Ραούλ.

— Διάβολε, ψιθύρισε, αὐτὸ εἶναι πολὺ
σοβαρὸ.

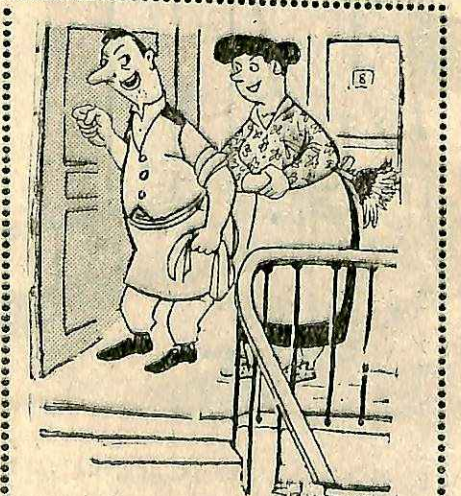
Κι' ἔπειτα ζήτησε ἀπὸ τὸ νέο νὰ τοῦ
περιγράψῃ τὸν ὑποκείμενο, τὸν Μπενεν-
τίκτ, τὸν ταγματάρχη καὶ τὴ Σμαράγδα.
Τοῦ ὑποσχέθηκε πῶς θὰ βρεθεῖ ἀμέσως
τοὺς ἀνθρώπους του νὰ ψάξουν, καὶ πρόσ-
θεσε:

— Πολὺ φοβοῦμαι ὅμως, ὅτι δὲν θὰ πε-
τύχουμε τίποτε. Ἀφελῶς αὐτοὶ οἱ ἄν-
θρωποι θὰ μεταμφιεσθῶν, ἔτσι πού καὶ
σεῖς ὁ ἴδιος νὰ μὴ μπηρῇτε νὰ τοὺς ἀνα-
γνωρίσετε. Ἐκτός ἀπ' αὐτὸ, θὰχουν καὶ
διάφορα κρησφύγετα, ὅπου καταφεύγουν,
ὅταν καταλαβαίνουν ὅτι τοὺς κυνηγᾶμε.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, θὰ κάνουμε ὅ,τι
μπορούμε...

Ὅταν ὁ Ραούλ βγῆκε ἀπὸ τὸ μέγαρο

.....

— Ἐσεῖς, κύριε, εἶπατε νὰ σὰς συ-
πνήσουν στὶς ἐξ;

— Ναι.

— Σηκωθῆτε τότε, εἶνε ἑπτὰ καὶ
μισή!...

(Ἀπὸ τὸ «Marius»)

τῆς Ἀστυνομίας, δὲν εἶχε πιά καμμὶν
ἐλπίδα...

Ἡ πείνα

Δυστυχῶς, ὁ Ραούλ δὲν ἔπεσε ἔξω στὶς
προβλῆψεις του.

Ὅταν, ὥστερα ἀπὸ ὀκτὼ μέρες, ξανα-
γύρισε στὸ Μέγαρο τῆς Ἀστυνομίας, ὁ
ἀστυνομός, πού εἶχε ἀναλάβει τὴν ὑπόθε-
σι, τοῦ εἶπε ὅτι δὲν βρέθηκαν οὔτε τὰ χρή-
ματα καὶ τὰ κοσμητικά του, οὔτε ἐκεῖνο
πού του τὰ εἶχαν κλέψει.

— Αὐτὴ τὴ ζημιά, ἐξακολούθησε ὁ ἀστυ-
νόμος, σὰς συμβουλεύω νὰ τὴν ξεχάσετε
πιά, γιὰτὶ, κι' ἂν ἀκόμα πιάνουμε τώρα
τοὺς κλέφτες, τὰ λεφτά σας θὰχουν κάνει
φτερά. Αὐτὸ τὸ καταλαβαίνετε καὶ σεῖς...

— Ἐκεῖνο πού καταλαβαίνω, εἶναι ὅτι
μ' ἐγκατέλειψε κι' ὁ Θεὸς ἀκόμα, σκε-
φτόταν ὁ Ραούλ καθὼς γύριζε ἀπογοητευ-
μένος στὸ ξενοδοχεῖο του.

Πραγματικὰ, ἡ θέσι τοῦ ἦταν ἀξιολύπη-
τη. Βρισκόταν μόνος στὸ Παρίσι, ὅπου
δὲν ἤξερε κανένα, καὶ, σὲ λίγες μέρες, δὲν
θὰ εἶχε καθόλου χρήματα.

Τὴ θάκανε γιὰ νὰ ζήσει, ὅταν τελείωναν
τὰ λίγα ἐκεῖνα λοβδοῖκια, πού εἶχε;

Ὅσο κι' ἂν βροσάνιζε τὸ μυαλό του, δὲν
εὕρισκε καμμιά διέξοδο.

★

Πέρασαν δυὸ μῆνες.

Ὁ Ραούλ πούλησε τὰ δυὸ ἄλογα, τὸ
δικό του καὶ τοῦ Ζακ, καὶ, μετὰ τὰ λίγα
χρήματα πού πήρε, ἀντιμετώπισε τὶς ἀ-
νάγκες, τὶς δικές του καὶ τοῦ νεαροῦ ὑπη-
ρέτη του. Γιατὶ, μ' ὅλη τὴν τὴ φτώχεια,
δὲν βέλησε νὰ δώξῃ τὸ Ζακ, ὅσο μπορού-
σε ἀκόμα νὰ τοῦ δῖνῃ ἕνα κομμάτι ψωμί.

Ἐνα πρωὶ, χάλασε καὶ τὸ τελευταῖο
τοῦ λοβδοῖκιου, πού, σὲ τρεῖς μέρες, εἶχε
ξοδεύῃ.

Τότε, ὁ Ραούλ κι' ὁ ὑπηρετῆς τοῦ ἔ-
νοισαν, γιὰ πρώτη φορά, τὴν πείνα.

Ὅταν νύχτισε, ὁ Ζακ ἔκλειψε ἕνα ψωμί
καὶ τόφερε τὸν κυρίου του, πού ἦταν κά-
τωχρος.

— Εὐχαριστῶ, παιδί μου, τοῦ εἶπε ὁ
Ραούλ, δὲν θέλω νὰ φάω.

— Γιατὶ;

— Γιατὶ εἶναι περιττὸ νὰ παρατείνω
γιὰ λίγες ὥρες ἀκόμα μιὰ ζωή, πού μοῦ
ἔγινε βάρος κι' ἀπὸ τὴν ὁποία θέλω ν' ἀ-
παλλαγῶ...

— Πῶς; Θέλετε νὰ πεθάνετε; φώναξε
τρομαγμένος ὁ Ζακ.

— Τὸ θέλω, γιὰτὶ πρέπει.

— Θεέ μου... Θάρρος, κύριε ἱππότη...

— Ὡς τώρα εἶχα θάρρος, ἀλλὰ κι' αὐτὸ
μ' ἐγκατέλειψε.

— Περιμένετε λίγο...

Ὁ Ραούλ ἀνασκήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Τί νὰ περιμένω; εἶπε. Τί νὰ ἐλπίσω;

Δὲν σκέφτεται ὅτι αὐριο, ἂν δὲν μπορέ-
σης νὰ κλέψῃς τίποτα, θὰ πεθάνουμε ἀπὸ
τὴν πείνα; Ὁχι... Καλύτερα νὰ τελειώ-
νῳ ἀμέσως...

Ὁ Ζακ ἄρχισε νὰ κλαίει.

— Μ' ἀφινετὲ λοιπὸν; ψιθύρισε.

— Σὲ λυτᾶμαι, παιδί μου, ἀπάντησε ὁ
Ραούλ, ἀλλ' ἴσως πετύχῃς κατὶ καλύτερο.

Ἀμα ἀπαλλαγῇς ἀπὸ μένα, θὰ βρῇς εὐ-
κολὰ μιὰ θέσι, ὅπου, τουλάχιστον, θὰ
μπορῇς νὰ τρᾷς κάθε μέρα...

Ὁ Ζακ, πού ἐνοιώθη πραγματικὴ λα-
τρεία γιὰ τὸν κύριό του, ἐξακολούθησε νὰ
κλαίει με λυγμούς.

Ὁ Ραούλ σηκώθηκε, φόρεσε τὸ καπέλλο
του, κι' ἄπλωσε τὸ χερί του στὸ Ζακ γιὰ
νὰ τὸν ἀποχαιρετήσῃ.

— Γεῖά σου, παιδί μου, τοῦ εἶπε.

Ὁ Ζακ ἄρπασε τὸ χερί τοῦ κυρίου του
κι' ἄρχισε νὰ τὸ φιλά.

— Γεῖά σου, ξανάει ὁ ἱππότης.

— Φεύγετε; φώναξε ἀπελπισμένος ὁ
Ζακ.

— Ναι, φεύγω.

— Πού πηγαίνετε;

— Δὲν ξέρω...

— Θάρρω κι' ἐγώ.

— Ὁχι.

— Ναι, θάρρω...

— Ὁχι, σοῦ λέω... Δὲν θέλω...

— Σὰς ἱκετεύω, κύριε ἱππότη... Ἄ.

φῆστε με νάρθω μαζί σας...

— Γιατὶ τελευταῖα φορά σοῦ λέω ὄχι...

— Μαὶ γιὰτὶ, κύριε ἱππότη;

— Γιατὶ δὲν θέλω... Κατάλαβε; Φτά-
νει πιά...

— Τότε θάρρω χωρὶς τὴν ἄδειά σας.

— Πῶς θάρρης χωρὶς τὴν ἄδειά μου;
Δὲν εἶμαι κύριός σου;

— Ὁχι, ὅταν πηγαίνετε νὰ σκοτωθῇτε
καὶ με διατάξετε νὰ μείνω ἐδῶ...

— Ζακ, φώναξε θυμωμένος ὁ Ραούλ.

— Θυμώστε, ἂν θέλετε, ἐξακολούθησε ὁ
πιστὸς ὑπηρετῆς. Χτυπήστε με κιόλας...

Τὸ ἴδιο μοῦ κάνει... Ἐγὼ θὰ σὰς ἀκο-
λουθῶ, ναι, θάρρω μαζί σας, ἐκτός ἂν
μὲ σκοτώσετε...

— Ὡστε ἔτσι λοιπὸν;

— Μάλιστα, ἀπάντησε ἀποφασιστικὰ ὁ
Ζακ.

— Τώρα θὰ δοῦμε, φώναξε ὁ Ραούλ.

Κι' ἄρπάζοντας τὸ Ζακ ἀπὸ τοὺς ὤ-
μους, τὸν στριφογύρισε, προσέχοντας ὁ-
μως νὰ μὴν τοῦ κάνῃ κανένα κακό, καὶ
τὸν πέταξε πάνω στὸ κρεβάτι.

Ἐπειτα, καθὼς ἐκεῖνος, ζαλισμένος
ἀπὸ τὸ στριφογύρισμα, προσπαθοῦσε ν'
ἀνασηκωθῇ, ὁ Ραούλ βγῆκε γρήγορα ἀπὸ
τὸ δωμάτιο, τὸ κλείδωσε ἀπ' ἔξω, κατέ-
θηκε τέσσερα - τέσσερα τὰ σκαλοπάτια
καὶ βγῆκε στὸ δρόμο.

Μέσα στὸ ποτάμι

Τὴν ἐποχή, πού συνέβαιναν τὰ δραματι-
κά αὐτὰ γεγονότα, τὸ Παρίσι δὲν ἦταν ὅ-
πως τώρα μιὰ μεγάλη πολιτεία, πλημμυ-
ρισμένη στὰ φώτα, τὰ δρόμα.

Οἱ ἄνθρωποι, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, κλεί-
νονταν ὡρὶς στὰ σπίτια τους, καὶ στοὺς
σκοτεινοὺς γεμάτοι λάσπη δρόμους δὲν ἀ-
κούγονταν παρὰ πολὺ σπάνια τὸ δῆμα κα-
νενὸς διαβάτη.

Δὲν ὑπῆρχε πιά ἰδεώδης ἐποχὴ γιὰ τοὺς
κλέφτες καὶ τοὺς ἐρωτευμένους...

Ὁ Ραούλ δὲν ἤξερε, πραγματικὰ, ὅπως
τὸ εἶχε πῇ καὶ στὸ Ζακ πού θὰ πῆγαίνε.

Ἦθελε ν' αὐτοκτονῇ, ἀλλὰ δὲν ἤξερε
ποῖο μέσον νὰ χρησιμοποίησῃ.

Προχωρῶντας μηχανικά, ἔφτασε στὰ
κεντρικὰ μπουλβάρ.

Ἡ δρομὴν ἦταν διορφή, ὁ οὐρανὸς κα-
θαρὸς κι' ἡ ἀτμόσφαιρα γλυκεῖα. Πολλοὺς
κόσμος τριγυρνοῦσε στὰ μπουλβάρ. Στὶς
ταβέρνες τραγουδοῦσαν καὶ χόρευαν.

Στοὺς δρόμους περνοῦσαν ἀμάξια με εὐ-
θυμίες παρές. Αὐτὴ ἡ γενικὴ εὐθυμία δὲν
ἄρεσε στὸ Ραούλ. Στὴν ψυχικὴ κατάστα-
σί, πού βρισκόταν, ἔκανε πῖο ὀδυνηρὴ τὴν
πληγὴ τῆς καρδίας του.

Νομίζε πᾶς ὅλοι ἐκεῖνοι, πού περνοῦ-
σαν πλάι του, ἦσαν εὐτυχισμένοι καὶ πλου-
σιοι, καὶ πᾶς τὸν περιφοροῦσαν, γιὰτὶ
ἦταν φτωχὸς καὶ δυστυχισμένος.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ, σκέφτηκε νὰ σπρώξῃ
τὸν πρώτο τυχερὸ διαβάτη, νὰ τὴν προ-
καλέσῃ σὲ μονομαχία, νὰ τὴν τὸν σπαθί
του, καὶ νὰ βρῇ ἔτσι τὸ θάνατο. πού ἀπο-
ζητοῦσε.

Ἀλλὰ μιὰ σκέψι τὸν συγκράτησε: Ἄν
ὁ τυχερὸς ἐκεῖνος ἀντίπαλος ἦταν πολὺ
πῖο ἐπιδέξιος ἀπ' αὐτόν καὶ τὸν πληγώνε
μόνο, ἀποφεύγοντας νὰ τὸν σκοτώσῃ, ἡ
θέσι τοῦ δὲν θὰ γινόταν πῖο δύσκολη;

Ἐγκατέλειψε λοιπὸν αὐτὸ τὸ σχέδιο.

Ἐγκατέλειψε, γιὰ μιὰ στιγμὴ, εἶχε γκεφτῇ νὰ θέσῃ
σ' ἐφαρμογή.

Ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὰ μπουλβάρ καὶ
διέσχισε, σ' ὅλο τῆς τὸ μήκος, τὴν δόδ
Μονμάρτρ. Ἐφτασε ἔτσι στὴ Νέα Γέφυ-
ρα, ἀκούμπησε πάνω στὸ πέτρινο κιγκλί-
σμα, καὶ κύτταξε τὸ ποτάμι, ὅπου κα-
βρεφτίζονταν τ' ἄστρα.

Οἱ ραγδαῖες βροχές, πού εἶχαν πέσει
τὶς προηγούμενες μέρες, εἶχαν φουσκώσει
τὸ ποτάμι, πού τὰ νερά του ἔφταναν σχε-
δὸν ὡς τὸ κιγκλίδωμα.

Ἡ τύχη μετὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τοῦ πετρωμέ-
νο Ραούλ, ἡ μάλλον αὐτὸ εἶνε τὸ πετρωμέ-
νο μου. Ἐδῶ εἶνε ἡ λήθη... ἡ ἀνάπαυσι...

Ἄγαπημένε μου πατέρα, θὰ σε συναντήσω
ἀπὸ λίγο καὶ θὰ μπορέσω τότε νὰ σοῦ πῶ
τὰ ὅσα ὑπέρερα ἀπὸ τότε πού πέθανες...

Τὰ ὅσα ὑπέρερα ἀπὸ τότε πού πέθανες...
καὶ ὅσα ὑπέρερα ἀπὸ τότε πού πέθανες...

Κι' ὁ Ραούλ κύτταξε γύρω του γιὰ νὰ
δῇ ἡμῶς περνοῦσε κανείς.

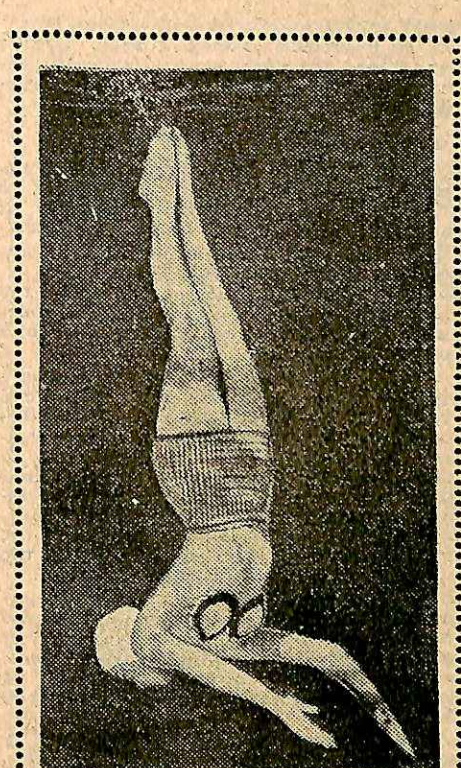
Πραγματικὰ, κατὶ στρατιῶτες ἔρχονταν
πρὸς τὸ μέρος του τραγουδώντας.

Ὁ Ραούλ στάθηκε, ὡς πού ἀπομακρύν-
θηκαν.

Ἐπειτα ὅμως πέρασαν κατὶ μοδιτροῦ-
λες, στριγμένες στὰ μπράτσια τὸν φίλων
τους, ἀλλάζοντας φιλιὰ μαζί τους καὶ γε-
λῶντας δυνατὰ.

Τέλος ὁ Ραούλ ἔμεινε μόνος πάνω στὴ
γέφυρα.

Ἐβγαλε τὸ καπέλο του καὶ τ' ἄφισε
καταγῆς, κι' ἔπειτα ἀνέθηκε στὸ κιγκλί-
σμα τῆς γέφυρας καὶ πῆδησε στὸ Ση-

(Φωτογραφία Keystone)

ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΙ ΧΩΡΙΣ ΜΠΡΕΤΕΛΕΣ

Οἱ νέοι σπηθόδεσμοι γιὰ τὰ λουτρά καὶ
τ' ἄλλα «σπόδα», πού εἶνε χωρὶς μπρετέ-
λες, ἀρχίσαν νὰ φοροῦνται τελευταῖως
πολὺ στὴν Ἀμερική. Οἱ σπηθόδεσμοι αὐ-
τοὶ ἐφαρμόζονται γάρ σὲ μιὰ κολλώδη
οὐσία πού ἀπλώνεται σ' ὅλη τὴν ἐπιφάνεια
τοῦ γυναικείου στήθους.

ΜΙΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΣΤΗ ΜΟΔΑ

Κουρασμένοι ἀπὸ τὶ

σει στο ποτάμι γιά ν' αυτοκτονήση, οι δυο τυχοδιώκτες υπακούσαν να δώσουν γιά μια από τις συνηθισμένες τους επιδρομές.

Είχαν ετοιμάσει μια μεγάλη σιδερένια άρπαγή, κι είχαν σκησεί την άγκυρα της δάρκας τους, όταν άκουσαν το θόρυβο, που έκανε ένα σώμα, που έπεσε στο νερό.

— Άκουσες; είπε η Γερτρούδη.
— Ναι, απάντησε ο Λεονάρ, κάποιος θά βούτηξε.

— Πάμε να δούμε; Τό ρεύμα από την καμάρα βγαίνει εδώ. Άν περιμένουμε, θά φέρη τόν πνιγμένο ίσως στα πόδια μας.
— Έμπα όμως μέσα στη δάρκα.
— Θα μπόη Πετάξου έσύ και φέρε έναν πυρσό.

Η Γερτρούδη πήγε άμέσως στην παράγκα και γύρισε σέ λίγο μ' έναν πυρσό, που τόν άναψαν και τόν έσθισαν στην πύμνη της δάρκας.

Επειτα, ενώ η γυναίκα του περνούσε τὰ κουπία στους σκαρμούς, ο Λεονάρ πήρε την άρπαγή και στάθηκε δρόμος στην πύμνη.

Κι' οι δυο έμεναν σιωπηλοί, άκίνητοι, περιμένοντας.

Ξαφνικά, άκουσαν τή δύσκολη ανάσα του Ραούλ, που άγκομαχούχε, καθώς χτυπούσε μ' όση δύναμη του άπόμεινε, τὰ νερά με τὰ χέρια του.

— Τράβα, είπε ο Λεονάρ.
— Η Γερτρούδη άρχισε να κληπιατή, κι' η δάρκα ξεμάκρυνε από τήν όχη.

Εκείνη τή στιγμή, καί δυθίστηκε στο νερό. Πνιγμένη κραυγή, καί δυθίστηκε στο νερό. Τράβα, επανέλαβε ο Λεονάρ. Στρίψε άριστερά.

Η δάρκα διέσχισε με ταχύτητα τὰ νερά, κι' όταν έφτασε στο μέρος όπου είχε φανή γιά τελευταία φορά ο Ραούλ, ο Λεονάρ βούτηξε την άρπαγή του.

Άμέσως κιάλας βρήκε τὸ νεό και τόν «καμάκωσε». Η άρπαγή πέρασε τὰ ρούχα του, καί του έθραβε λίγο τόν ώμο. Γι' αυτό είχε αισθανθῇ τόν πόνο εκείνο ο Ραούλ, τήν ώρα που έχανε τις αισθήσεις του.

Ο Λεονάρ τόν τράβηξε με τήν άρπαγή του επάνω και τόν ξάπλωσε μέσα στη δάρκα.

Η Γερτρούδη έστριψε τότε τήν πλώρη τής δάρκας προς τήν όχη.
Όταν άραξαν, πήρε τόν πυρσό και τράβηξε μπροστά.

Ο Λεονάρ σήκωσε τὸ λιποθυμισμένο Ραούλ στα στίβαρά του μπράτσα και τήν άκολούθησε.

Μπήκαν στην παράγκα τους κι' έκλεισαν τήν πόρτα.

Τό έσωτερικό τής παράγκας είχε μια πένθιμη όψη. Όλα εκεί μέσα φανέρωναν τή μεγάλη φτώχεια, τήν άσωτεία, τήν κακία, τὸ έγκλημα.

Η παράγκα, καθώς είπαμε, ήταν φτιαγμένη από σαπισμένες σανίδες βγαλμένες από ναυαγισμένες παλιόβαρκες, που τις είχαν καρφώσει πρόχειρα.

Οι σανιδένιοι εκείνοι τοίχοι κι' η όροφή σκεπαζόταν από άράχνες.

Σ' ένα σχολινί, που ήταν τεγτωμένο από τή μιάν άκρη τής παράγκας ως τήν άλλη, κρέμονταν κατι κουρελιασμένα και δρώμικα παλιόρουχα.

Μέσα στη μέση του μοναδικού εκείνου δωματίου, υπήρχε ένα βαρέλι, που χρησίμευε γιά τραπέζι. Πάνω στο βαρέλι ήταν ένα τσουκάλι άδειανό, μια μπότηλλα, μισογεμάτη με ρακή, και δύο ποτήρια τενεκεδένια.

Αντί γιά κρεβάτι, υπήρχε, σέ μια γωνιά, ένα στρώμα από άχυρα, δρώμικο και κουρελιασμένο, χωρίς σεντόνια και κουβέρτες.

Πάνω στο πάτωμα, που ήταν από χώμα, ήταν πεταμένα διάφορα αποβάρια, και, σέ μια γωνία, ένας σωρός από κόκκαλα και κεφάλια ψαριών.

Κοντά στο στρώμα, υπήρχε ένα παλιό τουφέκι, και, πλάι, ένα κέρατο βοειδινό, γεμάτο με μπαρούτι, μερικές σφαίρες, και κατι μαχαίρια, σέ διάφορα σχήματα.

Ήταν άπερίγραπτη η δρώμα που βασιλευε μέσα σ' εκείνη τήν παράγκα. Κι' ο πιο δυνατός, άνθρωπος θά μπορούσε να πάθῃ άσφυξία, άν έμενε λίγη ώρα εκεί μέσα.

Η Γερτρούδη, καθώς είπαμε, έκλεισε τήν πόρτα της παράγκας, κι' ο Λεονάρ πέταξε τὸν Ραούλ πάνω στη δρώμικη άχυροστρωμή.

Οι κακούργοι

Η Γερτρούδη, που κρατούσε ακόμα τόν πυρσό, πλησίασε τὸ Ραούλ και φώτισε τὸ πρόσωπό του, κι' ο Λεονάρ έσκυψε γιά να κυττάξῃ από κοντά εκείνον που είχε σώσει.

Ο Ραούλ, ξαπλωμένος καθώς ήταν πάνω στη δρώμικη εκείνη άχυροστρωμή, έμοιαζε με πτώμα, τόσο τὸ πρόσωπό του ήταν άχρο. Τὰ μακριά του μαλλιά, δρεγμένα καθώς ήταν κολλούσαν πάνω στα μάγουλά του.

Η Γερτρούδη έμοιαζε σάν τις μεγάιρες εκείνες, που τόσο πιστά αποθανάτιζε στα μυθιστορημάτα του ο Ουόλτερ Σκότ. Φορούσε ένα μάλλινο μεσοφόρι, κουρελιασμένο, και γεμάτο κηλίδες. Τὸ κεφάλι της τὸ είχε τυλιγμένο μ' ένα κόκκινο μαντήλι, από όπου ξέφευγαν τὰ κοκκινωτά της μαλλιά, που μπερδεμένα καθώς ήταν, έμοιαζαν με φίδια. Τὸ τριχωτό πρόσωπό της ήταν γεμάτο ρυτίδες, και τὰ μικρά της μάτια της έδιναν μιάν έκφρασι όρνιου.

Ο Λεονάρ, ψηλός και καλοδεμένος, έμοιαζε με άθλητή. Είχε τὰ μανίκια τὸν ποικαμίσου του άνασκυμμένα κι' οι φλέβες τὸν χεριών του έμοιαζαν σάν σχοινιά. Ήταν ένας πραγματικός γίγας, με μικρό κεφάλι, που η έκφρασι του ήταν άγρια.

— Κύτταξε, είπε στή γυναίκα του. Ο πνιγμένος μου είνε πολύ νέος...

— Κι' όμορφο παλληκαρι, ψιθύρισε με θαυμασμό η Γερτρούδη.

— Έτσι λές;
— Δεν τὸν βλέπεις;
— Μήπως τὸν έρωτεύτηκες, βρέ γυναίκα; ρώτησε σαρκαστικά ο γίγας.

— Δεν θάταν καθάλου παράξενος...

— Τότε, κάνε ό,τι θὰ κάνης τώρα που είνε καιρός.

— Γιατί;
— Έχω τήν ιδέα μου.

— Μήπως δεν πρόκειται να ζήση;
— Αυτό εξαρτάται από μὰς...

— Πώς δηλαδή;
— Νά... Ο νέος δεν έχει πάθει μεγάλη πράγματα, κι' άν βάλουμε, σέ πέντε λεπτά, τόν κάνουμε καλά... Άν δεν θέλουμε πάλι, τόν αφήνουμε και πάει κατ' ευθείαν στον άλλο κόσμο...

— Άν έχουμε τίποτα να κερδίσουμε...

— Φυσικά...

— Λές να βγῇ τίποτα;
— Θα δούμε, απάντησε ο Λεονάρ.

— Ναι, άς δοῦμε γρήγορα, είπε η Γερτρούδη.

Ο Λεονάρ άρχισε να γελάει σαρκαστικά.

— Ά, παλιόγρια, τής είπε, σου καλά-ρεσε, βλέπω, αυτός ο άριστοκράτης...

— Άνοησίες, είπε η Γερτρούδη, χωρίς να θυμώνῃ με τὰ πειράγματα του άντρός της. Πές μου τή γνώμη σου, ι' εγώ τόν πετάω μόνη μου στο ποτάμι, φτάνει να τὸ θελήσης...

— Δόξα σοι ο Θεός, γυναικούλα μου...

— Άκουσε λοιπόν τήν ιδέα μου: Αυτός ο άνθρωπος δεν έπεσε μόνος του στο ποτάμι, γιατί τόν είδες πὸς πάλευε γιά να μην πνιγῇ, και πὸς φώναζε... Ζητώντας βοήθεια. Ίσως να τάχε φτιάσει με καμμία παντρεμένη, κι' ο άντρας να τόν έρριξε στο ποτάμι, γιά να τόν βγάλῃ από τή μέση... Τώρα άς ψάξουμε τις τσέπες του, κι' άν έχῃ τίποτα, τὰ βουτάμε και τόν αφήνουμε να πεθάνῃ, γιά να μην έχουμε μπελάδες. Άν πάλι είνε άδειανός, τότε τόν περιποιούμαστε, κι' όταν γίνῃ καλά, ίσως να μὰς ανταμείψῃ...

Να λοιπόν σέ ποιόν άλλοκοτο συλλογισμό κρεμόταν η ζωή του Ραούλ; Ένώ, συνήθως, τὰ χρήματα σώζουν τόν άνθρωπο από τις δυσκολίες, ο Ραούλ θά χρωστάσε τή ζωή του στη φτώχεια του.

Ο Λεονάρ άρχισε τότε να ψάχνῃ τις τσέπες του νέου. Δεν βρήκε όμως τίποτα.

— Διάβολε, ψιθύρισε. Τήν πάθαμε...

— Πώς; είπε η Γερτρούδη. Δεν έχει πεντάρα;

— Ούτε τσακιστή... Τὰ έδωσε, φαίνεται, όλα, προτού πέσῃ στο ποτάμι... Ο παλιάνθρωπος...

— Μήπως τόν γύμνωσαν τίποτε άλλοι στη Νέα Γεφύρα;

— Μπορεί ναίνε κι' αυτό... Άς είνε...

Έγώ θά κυττάζω να τόν συνεφέρω, γιά να μὰς πῇ ο ίδιος τί τὸν συνέβῃ.

Κι' ο Λεονάρ, γύρισε άνάσκελα τὸ Ραούλ, που, ως εκείνη τήν ώρα, ήταν πλαγιασμένος στο πλευρό.

— Άλλά, με τή μετακίνησι, φάνηκε τὸ άριστέρό του χέρι.

— Γιά κύτταξε, είπε ζωηρά η Γερτρούδη.

— Τι τρέχει; ρώτησε ο Λεονάρ.

— Ένα διαμάντι...

— Πού είνε;

— Νά, εδώ, απάντησε η Γερτρούδη, δείχνοντας τὸ χέρι τὸν Ραούλ.

— Γιά κύτταξε... είπε ο Λεονάρ. Και να μὴ τὸ δῷ.

Πραγματικά, ο νέος είχε στο μικρό του δάχτυλο ένα διαμαντένιο δαχτυλίδι, που άξίζει τρία-τέσσερα λουδοβέικια, και που δεν είχε σκεφτῇ να τὸ πουλήσῃ, γιάτί ἡ-

— Αιμίλιε, μήπως είδες τὸν βοηθό μου;...

(Από τὸ «Id Paris»)

ταν τὸ μόνο που του άπόμεινε, άπ' όσα κοσμήματα του είχε χάρισει ο μαρκήσιος ντε Τραμπλέρ, και τὸ φύλαγε γιά ανάμνησι.

— Όσο κι' άν ήταν μικρῆς αξίας όμως τὸ δαχτυλίδι εκείνο, ήταν αρκετό γιά να έξεγείρῃ τήν πλεονεξία του Λεονάρ.

Επίσης τὸ χέρι του Ραούλ και δοκίμασε να βγάλῃ τὸ δαχτυλίδι, χωρίς όμως, να τὸ κατορθώνῃ, γιάτί τὰ δάχτυλα του νέου είχαν πρηστή.

— Νά πάρῃ ο διάβολος, μουμούρισε ο κακούργος. Δεν θά μπορούσω λοιπόν να τὸ βγάλω αυτό τὸ κατараμένο...

— Κουτέ... τὸ φώναζε η Γερτρούδη. Νά μουν εγώ στη θέση σου, θάδλεπες τί θάκανα.

— Ιί θάκανες λοιπόν;

— Θακόδα τὸ δάχτυλό του.

— Μά τήν πίστι μου, έχεις δίκιο... Στη φούρια μου άπάνω, δεν τὸ σκέφτηκα. Γιά ρίξε μου ένα μαχαίρι...

Η Γερτρούδη πήρε ένα μαχαίρι και τάδωσε στὸν άντρα της.

Εκείνος τὸ κύτταξε πρώτα άν είνε καλά άκονισμένο, κι' έπειτα άρχισε να κόβῃ τὸ δάχτυλό του Ραούλ.

Άλλά τότε έγινε κάτι, που δεν τὸ είχε υπολογίσει ο κακούργος. Ο πόνος τής πληγῆς έκάμε τὸν Ραούλ να συνέλθῃ και να τιναχτῇ άπάνω.

Η Γερτρούδη άπισθοχώρησε μερικά δέματα τρομαγμένη, κι' ο Λεονάρ σήκωσε τὸ μαχαίρι του παίρνοντας στάσι άμυντική.

Ο Ραούλ κύτταξε τότε γύρω του κι' είδε τήν τρώγλη, όπου βρισκόταν, τὰ άπείσια πρόσωπα τὸν δυο κακούργων, τὸ ματωμένο χέρι του, τὰ μουσκεμένα του ρούχα, και κατάλαβε τί είχε συμβῇ.

— Ποιοι είστε σεις; ρώτησε τους δυο κακούργους.

— Είμαστε ψαράδες και σέ βγάλαμε από τὸ νερό, απάντησε ο Λεονάρ.

— Και τί θέλετε από μένα;

— Αυτό τὸ δαχτυλίδι.

— Και γιά να τὸ πάρετε μου κόβετε τὸ δάχτυλο.

— Ναι, άμολόγησε ο Λεονάρ.

— Πώς δάσταζε η καρδιά σας; ρώτησε ο Ραούλ.

— Νομίζαμε πὸς είστε πεθαμένος.

— Λές ψέμματα...

— Πάρτε τὸ όπως θέλετε...

— Και τώρα που με βλέπετε ζωντανόν άπαιτείς ακόμη αυτό τὸ δαχτυλίδι;

— Φυσικά, μια που σὰς σώσαμε...

— Άβηλοι...

— Σιγά, άφεντικά, λιγώτερα τὰ λόγια σου... είτε άπειλητικά, ο Λεονάρ. Δώσε μας τὸ δαχτυλίδι με τὸ καλό.

— Δεν σὰς τὸ δίνω.

— Εμείς όμως θά τὸ πάρουμε...

— Πώς;

— Ξέρουμε τὸν τρόπο...

— Χωρίς να σὰς τὸ δώσω εγώ;

— Άμ τί νόμιζες;

— Κακούργοι...

— Μάζεψε τή γλώσσα σου άφεντικό, και δώσε μας τὸ δαχτυλίδι, αλλιώς θά χουμε κακά ξεμπερδέματα...

— Με άπειλεις λοιπόν;

— Και ποίος θά μ' έμποδίζε;

— Και δε σκέφτεσαι πὸς, άμα βγῷ άπὸ τὸ δῶ, θά πάω να σὰς καταγγείλω στην άστυνομία;

— Θα τὸ κάνης, άλλ' άν μπορέσης να βγῇς έξω...

— Τι θέλεις να πῇς;

— Θέλω να πῶ ότι δεν θά βγῇς από δῶ μέσα, άφεντικό...

— Και ποίος θά μ' έμποδίσῃ;

— Εγώ, είτε άπειλητικά ο Λεονάρ. Είνε τὸ μόνο εύκολο.

Και προχώρησε με τὸ μαχαίρι ύψωμένο, έτοιμος να τὸ δυθίσῃ στην καρδιά του νέου.

Ο Ραούλ, με μιάν άστραπιαία κίνησι, γύμνωσε τὸ σπαθί του, που, εύτυχώς, πέφτοντας στο ποτάμι, δεν τὸ είχε άφίσει στην όχη.

Ο κακούργος, που δεν είχε προσέξει τήν κίνησι αυτή του νέου, ώρμησε πάνω του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Από τή ζωή του Σοφούλη

ΟΣΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΝΟΣΤΑ

Τὸ κίνημα του 35, η άφηρημάδα του Προέδρου και η βασιλεία της... Ειρήνης

Ο θυμώσφορος μεγάλος Σμίος έχει τέτοιο πλήθος άνεκδότων που μπορούν άραιότατα να δώσουν σέ άγκώδη τόμο. Η καθημερινή του κουβέντα ήταν πάντοτε διανθισμένη με άφθονο άττικό άλάτι, και με άυθόρμητη σατυρική διάθεση.

Όταν έγινε τὸ κίνημα του «35», ο Σοφούλης — μαζί με τόν Κασσανάρη και τόν Παπαναστασίου — συνελήφθησαν και δικάστηκαν από έκτακτο στρατοδικείο του όποιου ήταν πρόεδρος ο ναύαρχος Σακελλαρίου.

Όταν λοιπόν ο κ. Σακελλαρίου ήταν ύπουργός τὸν Ναυτικών τής Κυβερνήσεως Σοφούλη — κι' αυτά τὰ παραδοξα έχει η πολιτική! — σ' ένα ύπουργικό συμβούλιο δίκειψε τόν Πρόεδρο επάνω σέ μια συζήτησι και τὸν είπε:

— Στάθῃτε να σὰς πῶ εγώ πὸς έχει τὸ ζήτημα...

Ο Σοφούλης έβγαλε πὸς στιγμήν τὰ μαύρα γυαλιά του και χαμογελώντας, τὸν άπάντησε:

— Άκου να σου πῶ, ναύαρχε! Έδώ δεν είνε... στρατοδικείο να μου άφαιρῇς τὸ λόγο!

Κι' έσκασαν στα γέλια και οι δυο.

Τις μαύρες εκείνες ήμέρες που οι Γερμανοί έμπαιναν στην Έλλάδα, — είχε πέσει πια η Θεσσαλονίκη — ο άείμνητος βασιλεὺς Γεώργιος ο Β', μετά τὸ θάνατό του μακαρίτη Άλεξάνδρου Κοριζῆ, κάλεσε τὸ Σοφούλη γιά να τόν κάνῃ πρωθυπουργό.

Μεγαλειότατε, τὸν είπε ο Σοφούλης, σεις θέλετε πρωθυπουργό νέον γιά να τόν πάρετε μαζί στο έξωτερικό. Εγώ είμαι γέρον...

Γέρον, άλλά έχετε μυαλό, παρετήρησε ο Βασιλεὺς. Άν όμως όπωσάδηπote άνείσθε, θά ήθελα τή γνώμη σας: Νά άναβῶς τήν πρωθυπουργίαν στον κ. Κοτζιά;

Μεγαλειότατε, είπεν ο Σοφούλης, εὐν ήτο δυνατόν να παρέτε μαζί σας τήν νεότητά και τήν ράμην του κυρίου Κοτζιά και... τὸ μυαλό τὸ δικό μου θά ήτο η καλύτερα λύσις!

Στην πρώτη μεταπελευθερωτική Κυβέρνησι Σοφούλη, ύπουργός τής Δημοσίας Τάξεως ήταν ο κ. Σταμάτης Μερκούρης. Άργότερα όμως έγινε κάποια μεταβολή και ο Σοφούλης έκάλεσε τόν κ. Μερκούρη και τὸν έπρότεινε να τὸν άναθέσῃ τὸ Υπουργείον τὸν Δημοσίαν Έργων.

Ο κ. Μερκούρης, που ήξερε ότι τότε τὰ οικονομικά του Κράτους ήσαν πολύ άσχημα, διέτύπωσε μιάν άπορία:

— Ο κ. Χατζηναγύρης τὸν τὸ είπε.

Και ο Σοφούλης χαμογέλασε πικρά:

— Ξέρεις, Κωστάκη; Ός τώρα έκανα πὸς δε θυμάμαι. Τώρα όμως άρχισα να μη θυμάμαι στ' αλήθεια!...

ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΟΣ

— Μά... υπάρχουν Δημοσία Έργα; είπε.

Και ο Σοφούλης:

— Ε, μήπως υπάρχει... Δημοσία Τάξις, Σταμάτη μου;

Στην ίδια κυβέρνησι οι ύπουργοί... ήσαν σαράντα! Και μιὰ μέρα που οι πολιτικοί συντάκτες μπήκαν στο πρωθυπουργικό γραφείο, ο Σοφούλης σκηώθηκε και είπε:

— Καθῃστε, κύριοι, να συνεδριάσουμε. Σας άκούω...

Οι δημοσιογράφοι άλληλοκυτάχθηκαν.

— Τι να συνεδριάσουμε κ. Πρόεδρε; είπε ο κ. Δαφνης. Δηλώσεις θέλουμε!...

Ο Σοφούλης έκανε ότι... παραξενεύεται:

— Ά, δεν είσθε ύπουργοί; Δημοσιογράφοι είσθε;

— Μά... δεν ξέρετε τους ύπουργούς, κύριε Πρόεδρε;

— Εμ' που να τους ξέρω, παιδί μου; Αυτοί είνε καμμία διακωσάρια! Μπορώ να τους θυμάμαι όλους;

Ο Σοφούλης είχε τή μανία να προσποιήται άφηρημάδα δθεν λόγω γηρατειών. Έτσι άλλάζε τὰ όνόματα τὸν πολιτικόν. Τόν κ. Μορκεζίνη δεν τόν έλεγε σωστά. Τόν έλεγε ποτε Μαρκουζίο, ποτε Μοροζίνη και ποτε Σερμακέη! Τόν κ. Ζέρβα τόν είπε κάποτε... Ζέβγο! Και όταν τὸν τὸ είπαν, ο στρατηγός άπάντησε γελώντας:

— Όλο στο... Ζέβγο έχει τὸ νοῦ του ο «γέρος», φαίνεται!...

Ήταν η άπάντησι έξυπνη, γιάτί τήν έποχή εκείνη ο Σοφούλης έθεωρείτο «συνδοιπόρος». Τήν έμαθε λοιπόν ο «γέρος» και πειραχτηκε... γιάτί τόν νίκησαν στο χιούμορ! Κι' από τότε, έλεγε τόν κ. Ζέρβα... «ο μέγας Ναπολέων»!

Συντάκτης τής «Εστίας» δεν τολμούσε να μπῇ στο γραφείο του! Η «Εστία» τόν πείραζε, και ο άείμνητος Πρόεδρος... ξεσπούσε στο συντάκτη:

— Ποίος είνε τής «Εστίας»; ρωτούσε.

— Εγώ, κύριε Πρόεδρε.

— Ά, μπράβο! Νά πῇς στ' άφεντικά σου ότι όσα και να γράφουν γιά μένα δε γίνεται... Κύρου άνάδασις είνε τήν κυκλοφορία!

Τήν τελευταία φορά υπέβαλε παραίτησι στο Βασίλει, χωρίς να έχῃ ιδέα κανείς ύπουργος και μάλιστα ενῷ συνεδρίαζε... τὸ παραίτηθῃν Συντονιστικό Συμβούλιο!

Εκείνο τὸ βράδυ, ο ύπουργός τής Δικαιοσύνης κ. Μελάς, που δεν ήξερε κι' αυτός ότι έχει... παραίτηθῃ, πήγε στο σπίτι του πρωθυπουργού και τόν ρώτησε:

— Μπορείτε να μου πῇτε που βρισκόμαστε, κ. Πρόεδρε;

— Στην όδον Δημοκρίτου! είπε άπαθῆς ο Σοφούλης!

Πολλά από τὰ άγνωστα ανέκδοτα του Σοφούλη, ξερεί φυσικά, η κ. Ειρήνη, η πίστη οικονομός του.

Εν' άπ' αυτά είνε και τὸ εξής:

Όταν ο κ. Τσαλδάρης έπήγε να έπισκεφθῇ τὸ Σοφούλη στην Κηφισιά — τήν πρώτη φορά που έγινε η έπαφή μεταξύ τὸν δυο μεγάλων κομμάτων — ο μακαρίτης άρχηγός τὸν Φιλελευθέρων, τὸν είπε:

— Μη φοβάσαι, Ντίνο! Άποκλείεται να μαλώσουμε! Έδώ μέσα... βασιλεύει η Ειρήνη!

Και τήν διέταξε να φέρῃ «ό,τι έχει μέσα τὸ ψυγείο»:

— Να τὸ δώσουμε να φαν και να πιῇ καλά γιά να τόν καλοπιάσουμε! τής είπε.

Μέσα σέ τέτοια άτμόσφαιρα ήταν άδύνατον να μην κλείσῃ η συμφωνία.

Κι' ένα συγκινητικό, που μὸς άφηγήθῃ ο πρόγονός του κ. Κώστας Χατζηναγύρης. Τήν τελευταία φορά που έκινδύνευσε, άνοιξε ένα πρωτὶ τὰ μάτια του και ρώτησε:

— Ποίος ήταν εδώ;

Ο κ. Χατζηναγύρης τὸν τὸ είπε.

Και ο Σοφούλης χαμογέλασε πικρά:

— Ξέρεις, Κωστάκη; Ός τώρα έκανα πὸς δε θυμάμαι. Τώρα όμως άρχισα να μη θυμάμαι στ' αλήθεια!...

- ★ "Ένα μυστήριο. (Πλάτων)
- ★ "Ένα ατύχημα. (Κουλαντζόν)
- ★ Μιά πυρετική κατάσταση. (Στεντάλ)
- ★ "Ο έγωϊσμός δύο ανθρώπων διαφορετικού φύλου. (Μασκισία ντε Μπουφφέ)
- ★ "Ένα εμπόριο που τελειώνει με γοεωκωπία. (Σανφόρ)
- ★ Μισό ασθένεια που μπορεί να θεραπευθεί με τρία φάρμακα: τη νηστεία, τον κοινό και ένα σχαϊνί γύρω στο λαιμό. (Μαρτυρέν)
- ★ Δεν ξέρω τί είχε, δεν ξέρω από που έρχεται και δεν ξέρω πώς τελιώνει. (Δεσποίνις ντε Σκυντερύ)
- ★ Το λοζυμώδες από όλα τα πάθη, γιατί προσβάλλει ταυτόχρονα το κεφάλι την καρδιά και το σώμα. (Βολταίρος)
- ★ "Η άπισσότητα του άργουχόλου, ή διασκεδαστικό του πολεμισμού και ο σκάπελος του ήνεμόνος. (Νασολέων Α')

σκονταν στὰ μαγαζιά τους, ὁ φίλος μας «δουλεύει» καλά. Σχωρίζε τὸ βύμα του, μβαίνει τὴ διευθύνει τοῦ σπιτιοῦ του καὶ τράβαγε γραμμὴ, ζητώντας τὴ γυναῖκα του.

— Ἡ κυρία τὰδε; ρωτοῦσε μὲ σεβαρότητα.

— Μάλιστα, ὁ κύριος, παρακαλῶ;

— Ἀστυνομικός. Ἐρχομαι καὶ ἐντολὴν τοῦ συζύγου σας. Τὸν ἐκεῖ πιάσει! Ἡ Ἀγορανομία καὶ θέλει νὰ τοῦ στείλῃτε ἑκατὸ χιλιάδες δραχμὲς γιὰ τὰ πρῶτα του ἔξοδα. Ὅπως βλέπετε ἐμεῖς οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν εἴμαστε θηρία. Κάνουμε καὶ διευκολύνσεις. Δὲν κόβουμε κεφάλαι!

Ἡ γυναῖκα τοῦ ἐμπόρου, συνήθισμένη σ' αὐτὲς τὴς περιπτώσεις, δὲν πονηρεύσαν καθολοῦν. Τσακιδόταν νὰ δώσῃ γρήγορα τὰ λεφτὰ χωρὶς νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν «ἀστυνομικόν» νὰ τῆς δειλὴν τὴν ταυτότητα του.

Ἄν τὸ ἔκανε αὐτό, θὰ γλύτωνε ἀπὸ τὰ δίκτυα τῆς ἀπάτης, γιὰτὶ κάθε ἀστυνομικός εἶνε ἐφοδιασμένος ἀπὸ τὸ Ἀρχηγεῖο τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων μὲ εἰδικὴ ταυτότητα. Στὴ μιὰ πλευρὰ τῆς ἔχει τὴ φωτογραφία τοῦ καὶ τὰ στοιχεῖά του. Στὴν ἄλλη τὸ σῆμα τῆς Ἀστυνομίας καὶ διπλὰ ὅλα τὰ διακριτικὰ τοῦ Μητρώου τοῦ καὶ τὴς ἀπαραιτήτης σφραγίδες. Οἱ ἀστυνομικοὶ εἶνε υποχρεωμένοι νὰ δείχνῃ τὴν ταυτότητα του. Μὰ ποῖα γυναῖκα θὰ τολμοῦσε νὰ προσβάλλῃ ἕναν ἄνθρωπον ποὺ ἐρχεται νὰ βοηθήσῃ τὸν ἄντρα τῆς; Ἐτοί νὰ πεθάνει ἀπὸ τὸν ἀπατεῶνα, ποῦ ἔπαυρε τὰ λεφτὰ καὶ γίνονται κἄν πνός.

Ὁ ὑποστυνόμενος κ. Ν. Χειλάς μᾶς ἀνέφερε μερικὲς χαρακτηριστικὲς περιπτώσεις αὐτοῦ τοῦ ἀπατεῶνα, ποὺ ἔκανε πάντα αὐτὸ ἐκκοσι «γεγρὲς μᾶζες». Νὰ μερικὲς ἀπὸ τίς πιὸ σημαντικές:

Μία ἡμέρα πῆγε στὴ γυναῖκα ἐνὸς ἐμπόρου καὶ τῆς ἀνέφερε τὸ «κόλπο» του. Ἐκείνη ἀφού τοῦ εὐχαρίστησε γιὰ τὴν προθυμία του, παρατήρησε μ' ἀγωνία ὅτι δὲν εἶχε τόσο ποσό χρειάζοταν. Στὴν ἀπελπισία τῆς σκέφτηκε νὰ τὸ δανειστῇ. Ἐτρέξε στὸ μπακαλὶ τῆς γειτονιάς, τοῦ ἐξήγγισεν τὴ συμβαίνει, τοῦ ζήτησε τὰ χρήματα καὶ ἐκεῖνος τῆς τὰ ἔδωσε ἀμέσως, γιὰτὶ ἤξερε ἀπ' αὐτὰ τὰ βασάνα!...

Τὸ μεσημέρι ποῦ γύρισε ὁ ἄντρας τῆς τοῦ παρατήρησε μόλις τὸν εἶδε:

— Φτηνὰ τὴν γλύτωσες, ἀντρούλη μου. Εὐχαρίστησε τουλάχιστον τὸν ἀστυνομικὸν ποὺ σὲ βοηθήσε; Σ' ἔφτασαν τὰ λεφτὰ;...

— Τί θέλεις νὰ πῆς; Δὲν σὲ καταλαβαίνω, ἀπόρρησε ἐκεῖνος.

Κι' ὅταν τοῦ ἐξήγγισεν, ὁ ἐμπόρος ἔτρεξε στενοχωρημένος στὴν Ἀστυνομία γιὰ ν' ἀναφέρῃ τὸ πᾶμμα τῆς γυναίκας του.

Μία ἄλλη γυναῖκα μὴν ἔχοντας χρήματα καὶ μὴν μπορώντας νὰ τὰ βρῇ ἁμέσως, ἄρχισε τὰ κλαῖματα.

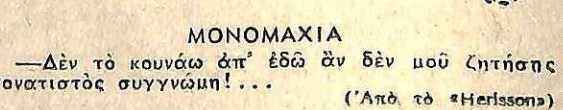
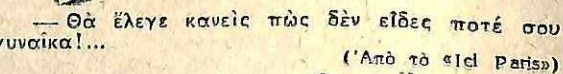
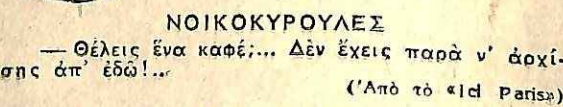
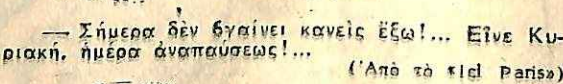
— Γιατὶ στενοχωριέστε; τῆς παρατήρησε ὁ «ἀστυνομικός». Βρῆκα ἐγὼ τὴ λύσι. Ὅα μού δώσετε τὸ χρυσὸ ρολοὶ ποὺ φοράτε στο χέρι σας! Ὅα τὸ πουλήσα, καὶ θὰ δώσω τὰ λεφτὰ στὸν ἄντρα σας!...

Πρόβλημα ἐκείνου τοῦ ἔδωσε τὸ ρολοί, ποὺ φυσικὰ ἔκανε φερέα.

Ὁ «ἀστυνομικός» αὐτὸς πιάστηκε ἀπὸ τὸν ἀστυνομικόν ἐντέλως τυχαία. Καθὼς ἕνας ἀστυνόμος, ἐκτελώντας μιὰ βιαστικὴ ὑπηρεσία, σταμάτησε ἐνὰ ἀγκαλὲ ταξὶ καὶ παρακάλεσε τὸν ἐπιβάτη του νὰ κατεβῇ, γνώρισε τὸ φοβερὸ ἀπατεῶνα!

— Καλὴς τὰ παιδιὰ! τοῦ παρατήρησε. Πῶς ἐταί βιαστικός;

Ὁ ἀπατεῶνας δὲν ἦταν διόλου βιαστικός. Ἐβγάδε μὲ τὴν «μηχανή» τοῦ ὄφθονα λεφτὰ κι' ἔκανε πλούσιον ζωῇ, ἀποφθεγνόμενος πάντα τοὺς ἀστυνομικοὺς μας. Μὰ ἐκείνη τὴν ἡμέρα δὲν μποροῦσε νὰ γλυτώσῃ καὶ φυσικὰ στάλθηκε στὴν Εἰσαγγελία γιὰ τὰς περατεινῶν.

Ἦταν μικρὸς καὶ νεαρός, λεβέντης κ' ὠμορφουλῆς
ὅταν τῇ Σάμῳ ἀγάπησε μὲ πάθος ὁ Σοφούλης.
Κι' ὅταν κ' ἡ Σάμος ἀπ' αὐτὸν ἔτσι πολὺ λατρεῖ-
ται...
καὶ φιλικὲς κ' ἐρωτικὲς, χιταῖσες σε μιὰ ὥρα,
μὰ ἔγραψε καὶ στὸν υἱὸν ἐπιστολὴ μεγάλη
κι' ἔκτοτε, ὅπως ἔμαθα... δὲν ξαναγράφει ἄλλη!

Ὁ κ. Κουλουμπάκης

...και τουφερών...
 «...έάν η Διπλωμάτισσα του κάνει κάνα σκέρτσσο
 και πάει διπλωματικά... να τονέ φέρη τέρτσσο,
 κι' αν στο δικό του «σ', αγαπώ», του λειει «δὲ σὲ
 (παίρνω),
 τὴ φέρνει ὁ Ντίνος πιὸ κοντὰ
 ...»

...και προς Κορίτσια... Δυτικά, λένε πως μετεστράφη
 κι' αυτός ζητάει "Έρωτα και... προικα και ουσία
 και γράφει δυὸ ἐπιστολὲς συγχρόνως στὴ Ρωσσία
 και γράφει ἀτελείωτα ἀπ' τὸ πρωὶ στὶς ἑξῆ.
 (Μὲ τὴν Κικὴ και τὴν Κοκῶ... θαρρὼ πὼς θὰ τ
 (μπλέξει!

Είναι ή Έρωμένη του ή Δημοσία Ταξίς
που πάντα λέει: «Άγαπη μου, έλα να διατάξεις!»
Κι' ό Στρατηγός πολύ πικρά της γράφει:
— Έχεις άφέντη
»και έραστή πολύ δανδή, τον Κωνσταντίνου Ρέντη
»κι' έχω τον παρακαλούδη, αγρήνως, κάθε μέρα.
»κι' εγώ πάλι: Χαλάλι του!... Έάν τά βγάλη πέσα!»

Γράφουμε μία έπιστολή σε μία γλυκεία κοπέλλα
της λέμε για τον πόνο μας, της λέμε για την πρέλλα
κι' αυτό το γράμμα, δρε παιδιά, τὰ κάνει πάντα
(ροϊό
γιατί τὸ σκίζουν οί μικρές, καί λένε:
— Ά, τὸ κορόιδο!
Σας δίνω μία φιλική, μεγάλη συμβουλή:

Τραγικοί έρωτες και σκληρές εκδικήσεις

Όλη την 'Ανατολή ήταν περίφημη η ομορφιά της Μπαχράτ, της κόρης του πλούσιου και ισχυρού φυλάρχου Τσομπάν, που είχε στην κυριαρχία του το Ντεκάν, το Κασιμίρ κι ένα μέρος του Πεντζάμω.

Οι παλές άφηγες, μιλώντας για την Μπαχράτ, λένε πως, όταν γελούσε φωνάζοντας τριαντάφυλλα στα μάγουλά της και πώς κυλούσαν μαργαριτάρια από τα μάτια της όταν έκλαιγε.

Ο πατέρας της την είχε παντρεύει από μικρή με τον βασιλιά του 'Ατζμέρ Χασάν κι η Μπαχράτ αγάπησε μ' όλη της την καρδιά τον άντρα της και του χάρισε τη χαρά και την ευτυχία.

Εκείνη την εποχή, βασιλεύε στο θρόνο του Μεγάλου Μογγόλου ο πολεμοχαρής σουλτάνος 'Εμπού Σαΐτ Μπεχαντίρ Χαν.

Μιά από τις πολλές εκστρατείες του ήταν η εκστρατεία εναντίον του Βελουχιστάν. Νικήτης και τροπαϊούχος, ξεκίνησε ύστερα να γυρίσει στο κράτος του. Μά, περνώντας από το 'Ατζμέρ, σταμάτησε εκεί για να ξεκουραστεί και δέχτηκε τη φιλοξενία του βασιλιά Χασάν.

Εκεί, ο Σουλτάνος 'Εμπού γνώρισε την πενταμορφη Μπαχράτ κι αισθάνθηκε ένα παράφορο αίσθημα γι' αυτήν. Όταν έφτασε, λοιπόν, στο παλάτι του, έστειλε ένα μήνυμα στο Χασάν, για να τον διατάξει να χωρίσει τη γυναίκα του και να του την στείλει.

Μά ο Χασάν ανήχηκε. Και τη σάσι του την επιδοκίμασαν ο πατέρας του και τ' αδελφία της Μπαχράτ.

'Αλλ' ο Σουλτάνος 'Εμπού Σαΐτ Μπεχαντίρ Χαν δεν ήταν απ' τους ανθρώπους που υποχωρούν εύκολα. Άρχισε, λοιπόν, να δοεύει τεράστια ποσά για να προκαλέσει ταραχές στο 'Ατζμέρ. Βλέποντας, όμως, πως δεν το κατάφερε, συγκέντρωσε το στρατό του και μπήκε στο κράτος του Χασάν.

Ένας άγριος πόλεμος άρχισε τότε. Κι' όπως ήταν φυσικό, πήραν μέρος σ' αυτόν ο πατέρας του και τ' αδελφία της Μπαχράτ.

Μά ο σουλτάνος 'Εμπού Σαΐν Μπεχαντίρ Χαν ήταν ισχυρότερος. Ο Χασάν και οι σύμμαχοί του κατατροπώθηκαν και στις σκληρές και φοβικές μάχες που δόθηκαν μεταξύ των δυο αντίπαλων στρατών σκοτώθηκε ο πατέρας της Μπαχράτ και τα πέντε αδελφία της.

Ήταν ένας δεύτερος Τρωικός πόλεμος για τα μάτια της 'Ινδης ώραιας 'Ελένης.

Ο βασιλιάς Χασάν σκέφτηκε τότε πως δεν ήταν σωστό να συνεχίσει αυτό τον πόλεμο που είχε ερημώσει το 'Ατζμέρ κι είχε ρίξει το λαό του στη φτώχεια και τη δυστυχία. Πήρε, λοιπόν, μια τολμηρή απόφαση: θα χώριζε τη γυναίκα του και θα την έστελνε στο Σουλτάνο.

Οι δυο σύζυγοι, λέει η παράδοση, πέρασαν τρεις μέρες και τρεις νύχτες μαζί, χωρίς να επικοινωνήσουν με κανένα. Το πρωί της τέταρτης ημέρας οι άνθρωποι του Σουλτάνου παρέλασαν τη Μπαχράτ και την μετέφεραν μέσα σ' ένα όλοχρυσο φορείο στο παλάτι του 'Εμπού.

Τόσος ήταν ο ένθουςισμός του Σουλτάνου, που χάρισε για ένα χρόνο τους φόρους στους υπηκόους του κι έλευθερωσε όλους εκείνους που βρίσκονταν στις φυλακές για χρέη.

Η Μπαχράτ δεν έδειχνε πως είχε λυ-

Όταν οι ΜΑΧΑΡΑΓΙΑΛΕΣ αγαπούν

πού ήταν τυφλά όργανά της. Η Μπαχράτ είχε όρκιστη να ρουφήξει το αίμα όλων εκείνων που είχαν κάνει κοκό στον άτυχο Χασάν, τον πατέρα της και τ' αδελφία της. Σε λίγο, κανείς δε ζούσε απ' αυτούς.

'Αλλ' η τρομερή σουλτάνα δεν είχε χορτάσει ακόμα. Και

Η Μπαχράτ αγάπησε μ' όλη της την καρδιά τον άντρα της και του χάρισε τη χαρά και την ευτυχία.

πήδη για το χωρισμό της από το Χασάν. Μά μέσα στην ψυχή της έβραζε ο πόθος της εκδίκησης.

Θα μπορούσε, βέβαια, να σκοτώσει η νη δηλητηρίαση τον 'Εμπού. Δεν έκαμε, όμως, ούτε το ένα ούτε το άλλο. Γιατί ονειρευόταν μια εκδίκηση πιο μεγάλη και πιο τρομερή. Για να φτάσει σ' αυτή, έπρεπε πρώτα να υποδουλώσει τον 'Εμπού. Και το κατάφερε, χρησιμοποιώντας γι' αυτό όλη τη γυναικεία γοητεία της. Ο Σουλτάνος ώρκιζόταν σε λίγο μόνο στ' όνομά της και δεν έκανε τίποτε χωρίς να την ρωτήσει.

Η Μπαχράτ, μόλις κατάλαβε τη δυναμί της άρχισε το καταχθόνιο έργο της. Και βάλθηκε πρώτα - πρώτα ν' αποξενώσει το Σουλτάνο απ' όλους εκείνους που ήταν πιστοί κι αφοσιωμένοι. Η σεταυνική σουλτάνα δεν έκανε τίποτ' άλλο από το να μηχανορραφεί πότε εις βάρος του πρωθυπουργού του, συζύγου της, πότε εις βάρος ενός στρατηγού, πότε εις βάρος αυτού ή εκείνου του εμπιστού του. Τα κεφάλια όλων αυτών των ανθρώπων έπεσαν το ένα έπειτα από το άλλο και τις θέσεις τους τις έπαιρναν άνθρωποι

βάλθηκε να ξεπαστρέψει με τον ίδιο τρόπο και την οικογένεια του 'Εμπού. Ο Σουλτάνος, σε μια στιγμή όργης, μαχαίρωσε τον ίδιο το γιο του και, λίγο καιρό αργότερα, έρριξε τ' αδελφία του στη φυλακή και διέταξε να τα στραγγαλίσουν. Την ίδια τύχη είχαν ο άντρας μιας αδελφής του και τα τρία παιδιά της.

Η Μπαχράτ ήταν ένθουςισμένη για το θρίαμβό της. Κι' άρχισε να φέρεται με υπερφία και περιφρόνηση στον 'Εμπού, που δεν της προκαλούσε πια κανένα ενδιαφέρον, από τη στιγμή που είχε γίνει τυφλό όργανο της αδυσώπητης εκδίκησής της.

Το μόνο που συλλογιζόταν τώρα η σκληρή Σουλτάνα ήταν πώς είχαν έρθει η σειρά του 'Εμπού να πληρώσει για τον άδικο χωρισμό της από το Χασάν και το θάνατο του πατέρα της και των αδελφών της. Μά η Μπαχράτ δέ βιαζόταν. Γιατί ήθελε να βρει μιά εκδίκηση μοναδική κι απαρσιμλλη στο είδος της.

Έκανε το λάθος, ωστόσο, να καλέσει κοντά της μιά ανήψια της, τη Διλσάτ, που δεν ήταν λιγώτερο όμορφη απ' αυτή κι είχε όλη τη φρεσκάδα των δεκά πέντε χρόνων της.

Η Μπαχράτ είχε εμπιστευτεί το μυστι-
κό της στην ανήψιά της κι' οι δυο γυ-

ναίκες συζητούσαν πολλές φορές για την εκδίκησή τους.

Μά, μια μέρα, ο σουλτάνος 'Εμπού είδε τη Διλσάτ και γοητεύτηκε τόσο πολύ από την ομορφιά της, που πήρε άμεσως την απόφαση να την κάνει γυναίκα του. Ήταν αγαπητικισμένος, άλλωστε, με τη συμπεριφορά της Μπαχράτ απέναντί του κι' ήθελε να της δώσει ένα σκληρό μάθημα.

Η Διλσάτ μόλις έμαθε τις προθέσεις του Σουλτάνου, έπεσε στα πόδια της βίας της και της είπε:

— Θα προτιμήσω να σκοτωθώ παρά να γίνω γυναίκα του Σουλτάνου.

Η Μπαχράτ την ανασήκωσε και την έβαλε να καθίσει κοντά της.

— Θα γίνης γυναίκα του Σουλτάνου για να συμπληρώσεις την εκδίκησι που άρχισα εγώ, της απάντησε. Η οικογένειά μου είναι και δική σου. Μήπως άλλωστε, ο πατέρας σου, ο αγαπημένος μου αδελφός Χατσίν, δεν έπεσε πολεμώντας εναντίον του 'Εμπού;

Έτσι, η Διλσάτ υπατάχτηκε στο θέλημα της μαίρας κι έγινε γυναίκα του 'Εμπού Σαΐτ Μπεχαντίρ Χαν.

Έπειτα από λίγο καιρό, ο Σουλτάνος άρχισε ν' αδυνατίζει σιγά - σιγά και, προτού συμπληρωθεί χρόνος από το γάμο του με τη Διλσάτ, πέθανε.

Ήταν τότε μόλις είκοσι εννέα χρόνων. Η Διλσάτ τον είχε δηλητηριάσει μ' ένα άγριο δηλητήριο που της είχε προμηθεύσει η βία της.

Για κακή της τύχη, όμως, μια από τις ακόλουθους της, που ήξερε το μυστικό της, την πρόδωσε. Κι' ο Αρισά Χαν, που διαδέχτηκε τον 'Εμπού στο θρόνο, καταδίκασε τη Διλσάτ και τη Μπαχράτ στην ποινή του αποκεφαλισμού.

Τα κεφάλια των δυο γυναικών έπεσαν μπροστά στον ανοιχτό λάκκο που δέχτηκε το νεκρό του 'Εμπού και το αίμα που έτρεξε από το λαιμό τους αναμίχτηκε με το χώμα που τον σκέπασε...

Περίεργες αιματηρές προκλήσεις

Μιά περίεργη συνήθεια, πού, σύμφωνα

με τον περιηγητή Λετουρνώ, διατηρήθηκε στις 'Ινδίες ως τα τέλη του περασμένου αιώνα, ήταν εκείνη που υποχρέωνε έναν άνθρωπο να μνησθί τις πράξεις του αντίπαλός του, όταν αυτές είχαν καθάρη το χαρακτήρα προκλήσεως. Επρόκειτο, δηλαδή για μια πρωτότυπη μονομαχία, με μόνη τη διαφορά ότι οι δυο αντίπαλοι δεν ήταν υποχρεωμένοι να σταθούν ο ένας απέναντι στον άλλον με τα όπλα στο χέρι.

Μιά τέτοια μονομαχία ήταν εκείνη που έγινε στο Χαμγκάν του Μπεράρ κατά τα μέσα του περασμένου αιώνα.

Ο μαχαράγιας της Μπουρχανπούρ, μερικούς μήνες μετά το γάμο του με την πριγκίπισσα Σίμλα, άγαπησε παράφορα μια νεαρή χήρα ενός αξιωματικού του, την όμορφη 'Ελλορ κι' έπειδή ήθελε ν' αποφυγή το σκάνδαλο, την εγκατέστησε σε μια έπαυλη κοντά στο παλάτι του και την έπισκεπτόταν εκεί συχνά.

Η όμορφη Σίμλα έκανε ό,τι μπορούσε για να ξεναφέρει τον άντρα της κοντά της. Κι' όταν είδε πως ήταν αδύνατο, πήρε μια τολμηρή απόφαση. Μιά μέρα, φόρεσε τα πολυτελέστερα φορέματά της, στολίστηκε με τα πολυτιμότερα κοσμηματά της και πρόσταξε τους ανθρώπους της να την πάνε στο σπίτι της 'Ελλορ. Όταν έφτασαν εκεί, η μαχαράνι κατέβηκε από το φορείο της, πλησίασε τον τοίχο του σπιτιού της αντίπαλός της και χτύπησε με τση όρμη το κεφάλι της πάνω σ' αυτόν, που σωριάστηκε άμέσως νεκρή.

Για την 'Ελλορ η υποχρέωσις ήταν ρητή. Έπρεπε κι' αυτή να πεθάνη μ' έναν τρόπο της εκλογής της. Γιατί η αυτοκτονία της Σίμλας όπως είχε γίνει, ήταν μια φανερά προκλήσις.

Εκείνο που της έδινε αυτό το χαρα-

Η 'Ελλορ ήπτε ένα δραστή-
κό δηλητήριο που της έφερε
το θάνατο μέσα σε λίγες
στιγμές.

κτῆρα ήταν το ότι η Σίμλα είχε πάει να σπάζει το κεφάλι της έξω από την πόρτα του σπιτιού της. Η αυτοκτονία της μαχαράνι απαιτούσε, λοιπόν και τη δική της αυτοκτονία. Διαφορετικά, θα έμενε χρεώστρια απέναντι μιας νεκρής και οι θεοί θα την τιμωρούσαν, γι' αυτό, ενώ οι άνθρωποι θα την ελεεινολογούσαν και θα την περιφρονούσαν.

Του κάκου ο μαχαράγιας της Μπουρχανπούρ παρακάλεσε την αγαπημένη του να μην δώσει σημασία στην πρόκληση της Σίμλας. 'Ελλορ του το υποσέχθηκε. 'Αλλά, το άλλο πρωί, βρέθηκε νεκρή στο κρεβάτι της. Είχε πη ένα δραστήκο δηλητήριο, που της έφερε το θάνατο μέσα σε λίγες στιγμές.

Οι προκλήσεις αυτού του είδους δεν περιορίζονται μόνο σε περιπτώσεις έρωτικής αντίληψης. Ο έθνομάρφας και περιηγητής Κόρ αναφέρει την ακόλουθη ανατριχιαστική περίπτωση:

Ένα θανάσιμο μίσος χώριζε από πολλές γενιές δυο οικογένειες του Νεπαλ. Κατά τις αρχές του περασμένου αιώνα μια καινούργια αφορμή οικονομικής φύσεως ξαναζωνάνεψε αυτό το μίσος και, μια μέρα, οι δυο αντίπαλοι συναντήθηκαν σ' έναν κεντρικό δρόμο κι' ανταλλάξαν δαρείες φράσεις μεταξύ τους. Το άλλο πρωί, ο πρώτος απ' αυτούς πήρε το παιδάκι του, ηλικίας τεσσάρων χρόνων, το πήγε έξω από το σπίτι του αντίπαλός του, έβαλε το κεφάλι της του άνεμα σε δυο πέτρες και το πολτοποίησε. Έπειτα από λίγη ώρα, ο δεύτερος πήρε την κόρη του, ηλικίας εννέα χρόνων, πήγε έξω από το σπίτι του αντίπαλός του και τη μαχαίρωσε. Δεν έπρεπε πια γις μια άλλη εκπληρωσι υποχρεώσεως, αλλά για μια καινούργια προκλήσις. Ο πρώτος πήρε την άλλη μέρα εν' άλλο από τα παιδιά του, το πήγε έξω από το σπίτι του αντίπαλός του και το κράτησε από τα πόδια ως που το δυστυχισμένο πέθανε από το αίμα που συγκεντρώθηκε στο κεφάλι του. Ο δεύτερος, απαντώντας σ' αυτή την καινούργια πρόκληση, δηλητηρίασε το γιο του, ένα παιδάκι έφτα χρόνων. Κι' η πρωτότυπη αυτή εκδίκησης συνεχίστηκε, δημιουργώντας άλλα δυο θυμάτα απ' το κάθε μέρος. Στο τέλος, οι δυο αντίπαλοι έμειναν μ' ένα παιδί ο καθένας. Και τότε μόνο σταμάτησαν τις αμοιβαίες προκλήσεις.

Ο μόνος περιορισμός που υπάρχει στις μονομαχίες αυτού του είδους είναι ότι οι δυο αντίπαλοι πρέπει ν' ανήκουν στην ίδια κοινωνική τάξη. Ένας ανώτερος μπορεί, όμως, να προκαλέσει έναν κατώτερο. Αλλ' η προκλήσις ενός κατώτερου δεν λογαριάζεται και δεν υποχρεώνει τον αντίπαλό του, όταν αυτός συμβαίνει ν' ανήκει σε ανώτερη κοινωνική τάξη. Κατά τα πρώτα χρόνια της εγκατάστασής τους στις 'Ινδίες, οι 'Αγγλοι έλαβαν σοβαρά μέτρα για να θέσουν τέρμα στη βάρβαρη αυτή συνήθεια.

Μ' όλες τις προσπάθειές τους, όμως, διατηρήθηκε ως τα πρώτα χρόνια του αιώνας μας σε ώριμες περιοχές, όπως το Πεντζάμπ και το Κασιμίρ.

Μια μονομαχία αυτού του είδους έγινε το 1907 μέσα στη Ντελχί, που ήταν η έδρα του 'Αγγλου αντιβασιλέως.

Οι δυο αντίπαλοι που ανήκαν σε δυο παλαιότερες και πλουσιώτερες οικογένειες σκότωσαν με τον πιο απάνθρωπο τρόπο από τρία παιδιά τους ο καθένας. Είχαν απομείνει, στο τέλος, μ' ένα αγόρι ο ένας και μια κόρη ο άλλος και, για να μη τα θυσιάσουν στο βωμό της αμοιβαίας εκδίκησής τους, εκάψαν ο πρώτος το σπίτι του και ο δεύτερος τα γειννηματά του. Έπειτα από την τελευταία αυτή πράξη, οι δυο αντίπαλοι συμφιλιώθηκαν χάρις στην προσωπική επέμβασι του 'Αγγλου αντιβασιλέως και η συμφιλίωσις τους επισφραγίστηκε με το γάμο των δυο παιδιών που τους είχαν απομείνει.

ΣΤΟ ΕΠΙΟΜΕΝΟ: ΟΙ θρυλικοί μπαγιαντέρες.

Τὰ μυστήρια τῆς Σελήνης

Πῶς θὰ ζήσουν εἰ πρῶτοι ἐξερευνηταὶ

Πρὶν ἀπὸ χιλιάδες χρόνια, οἱ Πέρσαι ἀστρονόμοι φαντάζονταν τὴ Σελήνη σὰν ἕνα πελώριο καθρέφτη κι' ἐξηγοῦσαν ὅτι οἱ σκιές τῆς δὲν εἶναι παρὰ ἀντανάκλασεις τῶν ὑπερίων καὶ τῶν ὠκεανῶν τῆς Γῆς.

Οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Αὐστραλίας πιστεύουν ἀκόμη ὅτι ἡ Σελήνη περιέχει... ἕνα πελώριο μάτι γάτας, ὁ νησιώτης τοῦ Εἰρηνικοῦ φρονεῖ ὅτι εἶναι γεμάτη ἀπὸ δέντρα μὲ ὠροιάτα φρούτα, κι' οἱ κάτοικοι τῆς Σαμόας τὴ φαντάζονται σὰν μιὰ γυναίκα ποὺ ὑφαίνει ἀδιάκοπα ἕνα πανί ποὺ σχηματίζει τὰ σύννεφα!

Οἱ ἀστρονόμοι τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς ἔχουν καταλήξει σὲ ὁρισμένα βασικά συμπεράσματα γιὰ τὶς συνθήκες ποὺ ἐπικρατοῦν στὴ Σελήνη. Διαφωτῶν ὅμως ἀκόμη μετὰ τὸν σὲ πολλὰ ζητήματα. Τὸ μεγάλο τηλεσκόπιο τοῦ Παλόμερ, ποὺ θὰ φέρνῃ τὴ Σελήνη σὲ ἀπόσταση μὲτρῶν 38 χιλιομέτρων (δηλαδὴ 10.000 φορές μικρότερη ἀπ' τὴν πραγματική), θὰ διαλύσῃ τὶς περισσότερες ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀμφιβολίες. Μ' αὐτὸ, οἱ ἀστρονόμοι θὰ μποροῦν νὰ διακρίνουν ἀντικείμενα μικρὰ ὅσο ἕνα τραῖνο.

Ἐξ ἄλλου, οἱ εἰδικοί τοῦ ἀμερικανικοῦ στρατοῦ ἐτοιμαζοῦν νὰ στείλουν στὴ Σελήνη τὴν πρώτη ροκέτα, χωρὶς ἐπιβάτες. Θὰ ἐπακολουθήσουν ἀργότερα καὶ ἄλλες, ποὺ θὰ μεταφέρουν τολμηροὺς ἐξερευνητὰς, κι' ἔτσι ὁ ἄνθρωπος θὰ μάθῃ ἐπιτέλους ὅλα τὰ μυστικά τοῦ δορυφόρου μας.

Ἐκτός ἀπ' τὴν ἐπιστημονικὴ περιέργεια, ὑπάρχουν καὶ πρακτικοὶ λόγοι τῆς προσπάθειας τῆς κατακτησεως τῆς Σελήνης. Αὐτὰ ποὺ θὰ βροῦν οἱ ἐπιστήμονες ἐκεῖ πάνω, μπορεῖ ν' ἀλλάξουν ριζικὰ τὴ ζωὴ μας, — νὰ τὴ καλλιεργεῖν ἢ νὰ τὴ χειροτερέψουν...

Ἄς πάρουμε τὸ παράδειγμα τῆς προβλέψεως τοῦ καιροῦ. Οἱ μετεωρολόγοι βλέπουν τὴ Σελήνη σὰν ἕνα μακρυνὸ σταθμὸ ἀπ' ὅπου θὰ μποροῦν νὰ κάνουν τὶς προβλέψεις τοῦ ἀσφαλτοστρώματος καὶ γιὰ μεγαλύτερο χρονικὸ διάστημα. Ἐλπίζουν ἐπίσης νὰ διαφωτίσουν τὰ μυστήρια τῆς ἐπιδράσεως τῆς Σελήνης στὶς μεταβολὲς τοῦ καιροῦ καὶ στὶς παλίρροιας.

Οἱ ἀστρονόμοι πιστεύουν ὅτι, στήνοντας τὰ τηλεσκόπιά τους στὴ Σελήνη, θὰ μπορέσουν νὰ μελετήσουν πολὺ καλύτερα τὸ Σύμπαν, ἐφόσον δὲν θὰ τοὺς δυσκολεύῃ πιά ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς Γῆς, ποὺ περιορίζει κατὰ ἑκατομμύρια χιλιόμετρα τὴν ἀκτίνια δράσεως τῶν τηλεσκοπίων.

Ὑπάρχει κατόπιν ἡ πιθανότης νὰ βρεθοῦν στὴ Σελήνη ἄφθονα καὶ πολύτιμα ὀρυκτά, μετὰ δὲ τῶν ἄλλων τὸ ἀνεκτίμητο σήμερον οὐράνιον. Πράγματι, ἔχει ἐπικρατήσει ἡ θεωρία ὅτι ἡ Σελήνη ἀποτελεῖ ἕνα κομμάτι ποὺ ἀποσπασθῇ πρὸ δισεκατομμυρίων ἐτῶν ἀπ' τὴ Γῆ, καὶ συγκεκριμένα ἀπ' τὴ θέσι ὅπου βρίσκεται τὴν ὥρην τῆς ἡμέρας. Συνεπῶς, πρέπει νὰ τὴν ἴδια σύστημα μὲ τὸν πλανήτη μας, νὰ περιέχῃ οὐράνιον καὶ ἄλλα ὀρυκτά.

Ὅσο γιὰ τὴ στρατηγικὴ σημασία τῆς Σελήνης σὲ περίπτωση μελλοντικοῦ πολέμου, ἔχουμε γράψῃ ἄλλοτε λεπτομερώς.

Στὸ μεταξύ, ἔχει γεννηθῇ τὸ ἐρώτημα ἂν θὰ μπορέσουν νὰ ζήσουν οἱ ἄνθρωποι ποὺ θὰ φτάσουν στὴ Σελήνη. Οἱ ἀστρονόμοι εἶναι βέβαιοι ὅτι δὲν ὑπάρχει στὸ δορυφόρο μας νερὸ ἢ ἀτμόσφαιρα, οὔτε καὶ κανένα εἶδος ζωῆς. Οἱ πρῶτοι λοιπὸν ἐξερευνηταὶ θὰ πρέπει νὰ φοροῦν ἕνα εἶδος μεταλλίνου σκαφιδόρου, ἐμφωδιασμένου μὲ αέρα.

Δὲν θὰ κουράζονται ὥστόσο καθόλου οἱ κινήσεις τους, γιὰ τὴ δύναμη τῆς βαρύτητος στὴ Σελήνη εἶναι ἑξὶ φορές μικρότερη παρὰ στὴ Γῆ. Θὰ μποροῦν μάλιστα νὰ κάνουν μὲ εὐκολία πηδήματα 7 — 8 μέτρων καὶ νὰ σηκώνουν πελώριους βράχους. Ἄν ὑποθεθῇ ὅτι ἐπαίξαν φούτμπολ πάνω στὴ Σελήνη, θάστελναν εὐκολὰ τὴ μπάλα, μὲ μιὰ κλωτσιά, σὲ ἀπόσταση 500 μέτρων!

Ἡ Σελήνη ἔχει βουνὰ πανύψηλα, 1.000 μέτρα ψηλότερα ἀπ' τὸ Ἑβερεστ, καθὼς καὶ 30.000 περίπου κρατήρες, μικροὺς καὶ μεγάλους. Ἄλλοι ἐπιστήμονες παραδέχονται ὅτι οἱ κρατήρες αὐτοὶ σχηματίσθηκαν ἀπ' τὴ δράσι ἡφαιστειῶν, κι' ἄλλοι ὅτι εἶναι ἀποτέλεσμα ἑνὸς «βουδαρισμοῦ» τῆς Σελήνης ἀπὸ μετέωρα. Πρέπει νὰ σημειώθῃ ὅτι παρόμοιοι κρατήρες ὑπάρχουν καὶ στὴ Γῆ.

ἀπ' τὴν πτώσι μεγάλων μετεωρολίδων, εἶναι ὅμως μικρότεροι ἀπ' τῆς Σελήνης, γιὰ τὴ ἀτμόσφαιρά μας λιγότερη τὴν ὁρμὴ τῶν οὐρανίων αὐτῶν δλημάτων. Ἀντιθέτως, στὴ Σελήνη ἕνα μετέωρο θάπεφτε τελείως ἀνεμπόδιστο, μὲ δύναμι 50.000 φορές μεγαλύτερη ἀπ' τὴ μάζα του!

Ἡ λεπτομερὴς ἐξέταση τοῦ φωτὸς τῆς Σελήνης ἀπεδείξε ὅτι αἰωρεῖται γύρω τῆς ἑνῆ στρώμα λεπτοτάτης σκόνης ἐλαφρόπετρας, ποὺ προέρχεται πιθανῶς ἀπὸ ἐκρήξεις ἡφαιστειῶν.

Ὁ ἥλιος θὰ φαινόταν σχεδὸν ἀκίνητος στὸν οὐρανὸ, ἂν τὸν κινεῖται κανεῖς ἀπ' τὴ Σελήνη. Γιὰ τὴ σεληνιακὴ ἡμέρα διαρκεῖ 14 φορές περισσότερο ἀπ' τὴ δική μας, κι' ἡ νύχτα ἄλλο τόσο. Ἐπὶ δύο βδομάδες λοιπὸν, ἡ θερμοκρασία ἀνεβαίνει σὲ ἀφάνταστο ὕψος, 20 βαθμοὺς πάνω ἀπ' αὐτὴν ὅπου βράζει τὸ νερὸ! Κατόπιν, ἐπὶ ἄλλες δύο βδομάδες, ἀπλώνεται σκραδὶ καὶ κρῦο 110 βαθμῶν ὑπὸ τὸ μηδέν!

Οἱ ἐξερευνηταὶ τῆς Σελήνης θὰ πρέπει νὰ συνεννοῦνται μετὰ τὸν μετὰ τὴν διάφορα, ἐφόσον δὲν θὰ ὑπάρχῃ ἀέρας γιὰ νὰ μεταφέρῃ τὸν ἥχο τῆς φωνῆς τους. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, ἐπικρατεῖ στὴ Σελήνη μιὰ αἰώνια καὶ νεκρικὴ σιωπὴ.

Ἄν βροῦν οὐράνιο, θὰ μπορέσουν νὰ φτιάσουν μιὰ ἢ περισσότερες ἀτομικὲς στήλες (καὶ μάλιστα σὲ μικρὸ χρονικὸ διάστημα, ἐφόσον θάβῃ ἱκανοὶ νὰ ἐργάζονται πολὺ ταχύτερα). Ἐπειτα, μὲ τὴ θερμικὴ ἐνέργεια αὐτῶν τῶν στηλῶν, θὰ μποροῦν νὰ φτιάσουν τεράστιες ποσότητες γυαλιοῦ ἀπὸ ἄμμο καὶ νὰ στεγάζουν ἕνα κράτημα μ' ἕνα γυάλινο θάλο. Ἐτοί, θὰ δημιουργήσουν ἕνα κλειστὸ χῶρο καὶ θὰ τὸν ἐφοδιάσουν μὲ ὀξυγόνο φερμένῳ ἀπ' τὴ Γῆ. Θὰ παράγουν ἐπίσης συνθετικὸ νερὸ.

Ἡ γυάλινη «στέγη» θὰ ἔχῃ τέτοια θεοί, ὥστε νὰ μὴ δεχθεῖ τὶς φλογερὲς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου. Ὅσο γιὰ τὸ νυκτερινὸ κρῦο, θὰ τὸ καταπολεμῇ ἡ θερμότης τῶν ἀτομικῶν στηλῶν.

Ἐτοί, θὰ ζήσουν ἀρκετὰ ἄνετα οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι ποὺ θὰ φτάσουν στὴ Σελήνη.

☉☉

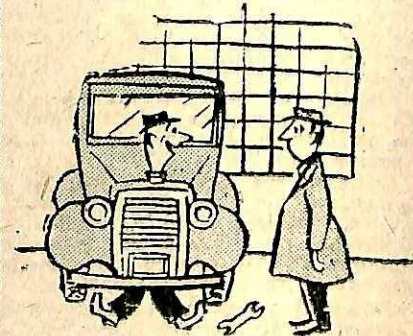
Γιὰ νὰ μὴ στὸ σπῖτι τῆς

Κάποια γυναίκα, στὸ "Ὁκ Πάρκ" τοῦ Ἰλλινόις, βρέθηκε κατὰ λάθος κλειδωμένη ἔξω ἀπ' τὸ σπῖτι τῆς. Χτύπησε γιὰ νὰ τῆς ἀνοίξῃ ὁ ἀντὴρ τῆς, μὰ αὐτὸς δὲν τὴν ἄκουε, γιὰ τὴν μανιῶδη ἐρασιτέχνη τοῦ ραδιοφώνου κι' ἔτυχε νὰ κουδεντιάξῃ τὴν ὥρα κείνη ραδιοφωνικῶς μ' ἕνα γνωστὸ του, ἐγκατεστημένο στὸ Γιοχάνεσμπουργκ τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς. Τέλος, ἡ γυναίκα εἶχε μιὰ λαμπρὴ ἐμπνευσι: Τηλεφώνησε σ' ἕναν ἄλλο ἐρασιτέχνη τοῦ ραδιοφώνου, ὁ ὁποῖος ἤρθε σ' ἐπαφὴ μὲ τὸν ἄνθρωπο τοῦ Γιοχάνεσμπουργκ καὶ τοῦ εἶπε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸ σύζυγο ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα στὴ γυναίκα του!

ΤΟΝ ΠΕΤΑΞΕ...

— Ἀνθρώπος στὴ θάλασσα!...

— Ἐπιτέλους!... Βρῆκα ποὺ τρέχει τὸ ψυγεῖο!...

ΟΙ... ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΙ!

— Δὲ βρῆκες τίποτ' ἄλλο πρὸ τοῦ χεῖρο νὰ πάρης!...

Πέτρος Πρωτοπαπαδάκης

Στὸν παλαιότερο τεχνικὸ κόσμο τῆς Ἑλλάδος ὁ Πέτρος Πρωτοπαπαδάκης, ποὺ ἔγινε δύο φορές πρωθυπουργὸς στὰ 1921 (Ὀκτώβριος) καὶ στὰ 1922 (Μάιος), ὑπῆρξε μιὰ ἐκλεκτὴ προσωπικότης. Καταγόταν ἀπὸ τὴ Νάξο.

Πρὶν νὰ μῇ στὴν πολιτικὴν εἶχε στὰ νεῖατα του σπουδάζει στὸ Παρίσι μηχανικὸς μεταλλειολόγος. Καὶ οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες ἀξιωματικοὶ τῶν θυμούνται ὡς καθηγητὴ στὴ Σχολὴ Εὐελπίδων καὶ στὴ Σχολὴ Δοκίμων ὅπου οἱ μαθηταὶ τὸν λογαρίαζαν κι' ὅταν ἐπρόκειτο νὰ μῇ στὴν τάξι, ἔλεγαν:

— Ἐρχεται ὁ Πρωτόπαπας!

Τ' ὄνομά του ἐπίσης εἶχε συνδεθῇ καὶ μὲ τὴν ἱστορία τοῦ Ἰσμοῦ τῆς Κορίνθου ὅπου, γιὰ πολὺ διάστημα, ὁ ἐπιφανὴς Νάξιος μηχανικὸς, διηύθυνε τὰ ἔργα τῆς τοῖς.

Κάποτε μάλιστα, ὅταν πῆγε στὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἰσμοῦ, ὁ βασιλεὺς Γεώργιος Α' τοῦ εἶπε χαριτολογώντας:

— Τὰ βλέπεις, λοιπὸν, κύριε Πρωτοπαπαδάκη! Εἶχες δὲν εἶχες, τὰ σμιξες τὰ νερά τοῦ Κορινθιακοῦ καὶ τοῦ Σαρωνικοῦ καὶ τὸ σκάραωες τὸ... κοκτέιλ σου!

Ἀς σημειωθῇ ὅτι ὁ Πρωτοπαπαδάκης δὲν ἔπινε καθόλου κι' ἀφῆκε ἐποχὴ ὡς γερὸ τεχνικὸ μυαλό, σὲ πολλὰ καὶ διάφορες τεχνικὲς ἐργασίες.

Ἐπειδὴ λοιπὸν θαυμάζονταν γιὰ σπουδαῖο κεφάλι, οἱ φίλοι του καὶ ἰδίως οἱ συμπολίτες του, τὸν παρακίνησαν νὰ πολιτευθῇ, χωρὶς αὐτὸς νὰ ἔχῃ στὴν ἀρχὴ πραγματικὴ διάθεσι ν' ἀφήσῃ τὶς σπουδαῖες δουλειὲς ποὺ εἶχε γιὰ νὰ γίνῃ... ὑπηρέτης τοῦ κόμου!

Ἄλλ' οἱ συμπολίτες ἐπέμεναν. Τοῦλεγον τὶς στερεότυπες φράσεις:

— Θὰ σώσεις τὸν τόπο μας! Θὰ εὐεργετήσης τὸ νησί μας καὶ ὅλες τὶς Κυκλάδες!

Ἐτοί τὸν κατάφεραν καὶ στὰ 1903 ὁ Πρωτοπαπαδάκης τ' ἀποφάσισε. Ἄλλα τὰ βασίδια τοῦ στὴν πολιτικὴν συνδέεται μ' ἕνα χαριτωμένο ἀνέκδοτο τῆς ἰδίας ἐποχῆς ποὺ ὁ νεοφώτιστος, τότε, πολιτικός, ἐδῆλωσε φιλία στὸ Θεόδωρο Δηλιγιάννη.

Ὁ Γορτύμιος πολιτικός ἂν καὶ εἶχε πολλοὺς φίλους στὶς Κυκλάδες, τὸν δέχτηκε μὲ χωριστὴ εὐχαρίστησι σὲ πα-

ραμινὲς ἐκλογῶν, γι' αὐτὸ καὶ ἡ «Πρωία», τότε (τὸ ἐπίσημο ὄργανο τοῦ Δηλιγιαννικοῦ κόμματος), ἀνέγγειλε ἐπισήμως:

«Εἰς Νάξον ἐκτίθεται καὶ ὁ ἡμέτερος φίλος κ. Πέτρος Πρωτοπαπαδάκης».

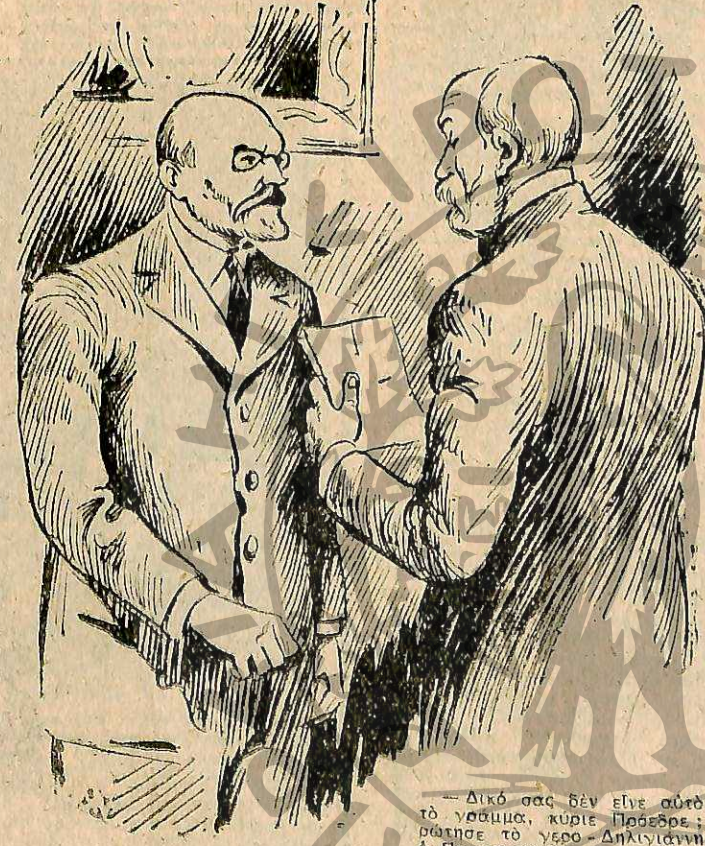
Ἐνῶ λοιπὸν, ὁ ἀρχηγὸς ἀγνοοῦσε τὸ νόμο περὶ ἀδιαχωρήτου, (ὅσον ἀφορᾷ τὸς συνδυασμοὺς), ὁ νέος φίλος τοῦ ἀνυπόπτερος πῆρε κάμποσα φύλλα τῆς «Πρωίας» καὶ πῆγε στὴ Νάξο γιὰ νὰ λάθῃ μέρος στὸν ἐκλογικὸ ἀγῶνα, νομίζοντας πὼς θάμπαινε στὸ Δηλιγιαννικὸ συνδυασμὸ.

Ἄλλ' ἐκεῖ ὁ δῆμαρχος — γιὰ μεγάλη του ἐκπληξί — τοῦ ἀνῆγγειλε ὅτι ὁ συνδυασμὸς Κυκλάδων εἶχε κλείσει καὶ ὅτι αὐτὸς εἶμνε ἀπ' ἔξω ἐπειδὴ προτιμήθηκαν ἄλλοι ἀρχαιότεροι φίλοι τοῦ Δηλιγιάννη, Κυκλαδίτες. Τοῦ ἔδειξε μάλιστα καὶ ἰδιαιτέρω γράμμα τοῦ ἀρχηγοῦ, τὸ ὁποῖον καὶ τοῦ ἔδωσε.

Ἀρραγος, τότε, ὁ Πρωτοπαπαδάκης πῆρε τὸ γράμμα, ἀλλὰ καὶ πεισματωμένος κάπως, εἶπε:

— Ἐ... δὲν πειράζει! Θὰ παλέψω κι' ἐγὼ ὀρφανός! Κι' ὅ,τι γίνῃ ἄς γίνῃ!...

Ἄλλ' ὃ τὸ θαύματος. Ἄλλαι μὲν βουλαὶ ἀρχηγοῦ καὶ ἄλλαι ψηφοφόρων. Ὁ Πρωτοπαπαδάκης, τότε, ἂν καὶ ἐκτός συνδυασμοῦ, βγήκε πανηγυρικὰ βουλευτὴς καὶ μία καὶ δύο ἑξαετίαι σὲ θριαμβευτὴς στὴν Ἀθήνα.

— Δικό σας δὲν εἶνε αὐτὸ τὸ γράμμα, κύριε Πρόεδρε; βῆτε τὸ γερο-Δηλιγιάννη ὁ Πρωτοπαπαδάκης.

Ἀπέφυγε, φυσικὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ Δηλιγιάννη. Παραδόξως, ὅμως, σὲ δύο μέρες ἔλαβε ἕνα σημείωμα τοῦ πολιτικοῦ γραφείου τοῦ ὅπου τοῦ ἔγραψαν ὅτι: «ὁ κ. Πρόεδρος, πληροφορηθεὶς τὸν θρίαμβόν του εἰς τὰς ἐκλογὰς τῆς Νάξου, ἐπεθύμει νὰ... τὸν συγχαρῇ!»

Σεκίνησε, λοιπὸν, ὁ Πρωτοπαπαδάκης καὶ πῆγε, πράγματι, στὸ σπῖτι τοῦ περιφήμου Κορινθιακοῦ — καθὼς τὸν ἔλεγαν, τότε — ὅπου ὁ ἀειθαλής «Γέρος» τοῦσφιξε τὸ χέρι καὶ, μὲ πρόσχαρο ὕφος, τοῦ εἶπε:

— Ἐχάρην, ἐξαιρετικὰ, ἀγαπητέ μου, διότι μὲ ἄνδρας ὅπως ὁ κ. Πρωτοπαπαδάκης, ἀντιμετωπίζεις τὸ αἷμα τοῦ Κοινοβουλίου! Ὁ Πρωτοπαπαδάκης τὸν κῦπτοις ἐκπληκτος. Ἄλλ' εἶχε καὶ τὴν ἀπάντησι ἑτοιμῇ:

— Εὐχαριστῶ, κύριε Πρόεδρε, εἶπε. Ἄλλ' ὅποιος συγχαίρει πρέπει καὶ νὰ χαίρεται!...

Καὶ ταυτοχρόνως βγάδε, ἀπ' τὴν τσέπη του, τὸ γράμμα τοῦ γερο-Δηλιγιάννη καὶ τοῦ τὸ παρουσιάζει.

Δικό σας δὲν εἶνε αὐτὸ τὸ γράμμα, κύριε Πρόεδρε;

Ὁ Δηλιγιάννης τὸ πρόσεξε μὲ τὴν συνηθισμένη ψυχραιμία του. Τὸ διάβασε κουνώντας ἐπιθεωρητικὰ τὸ κεφάλι του καὶ τέλος, μὲ τὸ Γορτυνιακὸ του χαμόγελο, τοῦ εἶπε:

— Μάλιστα, ἀγαπητέ μου! Ἡ γραφὴ ἐμῇ. Ἄλλα καὶ ἡ ὑπογραφή ἐμῇ. Τὸ πνεῦμα, ὅμως, ἄλλότριον τῶν ἡμετέρων σκέψεων!

Καὶ τὸ θέμα τῆς συνομιλίας ἔπειτα ἀλλάξε.

Φεύγοντας, ὁ Πρωτοπαπαδάκης, τοῦ εἶπε:

— Πάντοτε στὴ διάθεσί σας, κύριε Πρόεδρε, ἔστω καὶ ὑπὸ πνεύμα... ἀλλότριον!

Ἐννοεῖται ὅτι, τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Πρωτοπαπαδάκης εἰδοποίησε τὸ γραφεῖον τοῦ Δηλιγιαννικοῦ κόμματος νὰ μὴν ὑπολογίσῃ στὴ φιλία του!

Σπουδαῖο ρόλο, ἀργότερα, ἔπαιξε ὁ Πρωτοπαπαδάκης στὴν περιφημὴ ἐπταμελὴ ομάδα τῶν «Ἰστώνων» στὴ Βουλὰ καὶ ἡ πολιτικὴ του πορεία δὲν ἀπέβλεψε παρὰ μόνον στὰ συμφέροντα τοῦ «Εθνους καὶ τοῦ λαοῦ».

Χαριτολόγος καθὼς ἦταν ἀλλὰ καὶ ὀλιγλόγος, ἔλεγε στοὺς ἄλλους ἐξ συνδεδεμένων τοῦ τοῦ Ἰσταντικοῦ κόμματος ὅτι χρειάζεται... βαρὺ πυροβολικὸν διὰ νὰ νικήσουν οἱ ὀλιγώτεροι τοὺς περισσότερους ὅπως οἱ Ἰάπωνες τότε, τοὺς Ρώσους! Καὶ ἔλεγε στὸ Βοζίκι:

— Κύριε Χαράλαμπε, εἰς ἐνέργειαν τὰ βαρέα τηλεβόλα σας!

Ὅταν ἐπεκράτησε στὴν Ἑλλάδα ὁ ἀποσιτιστικὸς καὶ ἐπικολούθητος ἡ μεγάλη πολιτικὴ ἀναστάσις ὁ ἐντιμὸς πολιτικός, ποὺ ἐθυσίασε τὰ πάντα καθὼς καὶ τὸ ἐπαγγελμὰ του στὰ κοινὰ, ἔπεσε κι' αὐτὸς θύμα τῶν σκληρῶν περιστάσεων ἀτυχῶς βέβαια, ἀλλὰ φτωχὸς καὶ λευκὸς καὶ μὲ ὄνομα ποὺ γράφηκε στὴν ἱστορία.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΟΛΟΥΣ

Κρεατοεληές, έληές, δγκοι του δέρματος

Η αιτιολογία κι' η θεραπεία τους

Άλλοι θεωρούν επικίνδυνες τις κρεατοεληές, τις κοινές έληές και τα διάφορα σημάδια του δέρματος, κι' άλλοι απεναντίας αδιαφορούν τελείως για αυτά. Η αλήθεια λοιπόν βρίσκεται — όπως συνήθως — στη μέση. Οι δερματικές δηλαδή αυτές ανωμαλίες κρύβουν κάποτε σοβαρούς κινδύνους, αλλά σε ώριμες περιπτώσεις, που μπορεί να τις διακρίνει μόνο ο γιατρός.

Από πολλούς αιώνες, κι' από γενεά σε γενεά, δοκιμαστική αμέτοχη τρόποι θεραπείας των κρεατοεληών, οι πιο πολλοί έμπειρο κι' άστειο. Ένας απ' αυτούς π.χ. ήταν να πιά κανείς τα μεσάνυχτα σ' ένα νεκροταφείο και να πετάξει ένα κόκκαλο αλόγου πάνω απ' τον ώμο του! Συχνά ωστόσο έφερναν αποτέλεσμα αυτές οι έξωφρενικές μέθοδοι, χάρις στη δύναμη της ауθυποβολής.

Η επίδραση της ауθυποβολής αποδείχθηκε με τα πειράματα που έκαμε πρό 25 ετών ένας διακεκριμένος δερματολόγος. Διάλεξε 100 παιδιά με κρεατοεληές, έφαρμωσε στα μισά επιστημονικές θεραπευτικές μεθόδους και στ' άλλα μισά χρησιμοποίησε την ауθυβολή.

Άλειψε δηλαδή τις κρεατοεληές τους με πράσινο και μπλε χρώμα και προσοιμήθηκε πως τους έκανε ακτινοθεραπεία. μ' ένα μηχανήμα που δεν λειτουργούσε. Στα 80% λοιπόν αυτών των παιδιών χάθηκαν οι κρεατοεληές. Ο δερματολόγος συμπέρανε ότι τις εξαφάνισαν κάποιες ουσίες που παράγει ο οργανισμός με την επίδραση ζωικών συγκινήσεων. Από τότε, άρχισε να χρησιμοποιείται συχνά η ауθυποβολή σε τέτοιες περιπτώσεις. Άλλοι όμως γιατροί προτιμούν τις κλασσικές μεθόδους θεραπείας.

Το δυνατό όξικόν δξύ εξαφανίζει συχνά τις κρεατοεληές. Δεν μπορεί όμως να το χρησιμοποιήσει κανείς, χωρίς να ξέρει την κανονική δόση.

Οι δερματολόγοι εφαρμόζουν πολλές φορές την καυτηρίαση των κρεατοεληών με ειδικές ηλεκτρικές βελόνες. Ένα τοπικό αναισθητικό ελαττώνει τον πόνο που προκαλεί αυτή η θεραπεία. Όταν οι κρεατοεληές είναι πολλές, ο γιατρός μπορεί να μεταχειριστεί γενική αναισθησία, πριν άρχιση την ηλεκτρική καυτηρίαση.

Το περίεργο είναι ότι, με την ηλεκτροθεραπεία μιας κρεατοεληάς, εξαφανίζονται κάποτε ως δια μαγείας κι' όλες οι άλλες.

Άλλοτε οι κρεατοεληές θεραπεύονται με μίαν απ' αυτές τις μεθόδους, κι' άλλοτε επιμένουν κι' ανθίστανται σε κάθε θεραπεία.

Δυσκολότερα θεραπεύονται οι κρεατοεληές στα χέρια και στα πόδια — αυτές είναι συνήθως οδυνηρές και πολλαπλασιάζονται γρηγορότερα. Οι ακτίνες Χ δεν φέρνουν συνήθως ικανοποιητικά αποτελέσματα. Μερικοί γιατροί προτιμούν το βισμούθιο, ενώ άλλοι εφαρμόζουν την καυτηρίαση με ηλεκτρική βελόνη.

Οι κρεατοεληές απαντώνται συχνότερα στα παιδιά παρά στους μεγάλους — ίσως γιατί τα παιδιά είναι περισσότερο ύποκειμενα σε δερματικές μολύνσεις. Φαίνεται ότι προκαλούνται από κάποιο ιό, και γι' αυτό παρουσιάζουν μολυσματικό χαρακτήρα και μεταδίδονται από ένα σε άλλο μέρος του σώματος. Επίσης μεταδίδονται από ένα σε άλλον άνθρωπο, με την άπλη έπαση.

Μπορεί να εμφανιστούν σ' οποιοδήποτε μέρος του σώματος, ακόμη και στο τριχωτό δέρμα του κρανίου. Οι κρεατοεληές που βγαίνουν στα τέληματα των ποδιών, είναι οδυνηρές κι' εξαιρετικά μολυσματικές. Μπορεί να μεταδοθούν από γυμναστήρια, πισίνες κι' άλλα μέρη όπου περπατάει κανείς ξυπόλυτος.

Γενικά, οι κρεατοεληές είναι έντονα κνηστικές, όταν δεν εφαρμόστη η κατάλληλη θεραπεία για να παρεμποδιστεί η πολλαπλασιασμός τους. Δεν παίρνουν όμως ποτέ κακοήγη κι' επικίνδυνη μορφή.

Συχνά συμβαίνει να εξαφανιστούν με μία θεραπεία, κι' αργότερα να ξαναφανούν, γιατί δεν είχε εξουδετερωθεί έντελώς η μόλυνση.

Κοινότερες απ' τις κρεατοεληές είναι οι απλές έληές. Στις περισσότερες περιπτώσεις, είναι κι' αυτές ακίνδυνες. Κάποτε όμως, άποτελούν έστιες καρκίνου, που εξαλείφονται αργότερα. Μόνο ένας ειδικός γιατρός μπορεί να κρίνει για ποιά απ' τις δυο περιπτώσεις πρόκειται.

Πάντως, αν μια έληά, που μένει αμετάβλητη για χρόνια, άρχισή ξαφνικά να μεγαλώνει ή ν' αλλάζή χρώμα, επιβάλλεται άμέσως ιατρική εξέταση. Γιατί, αν πρόκειται για καρκίνο, η έγκαιρη θεραπεία του μπορεί να τον εξαφανίσει τελείως και οριστικά.

Επίσης πρέπει ν' αφαιρεθεί μια έληά, όταν ύποκειται σε συνεχή έρεθισμό — π.χ. απ' το τρίψιμο των ρούχων ή απ' το ξύρισμα.

Οι δγκοι του δέρματος είναι μία άλλη δερματική ανωμαλία, που εμφανίζεται κάποτε στο σώμα και σπανιότερα στο πρόσωπο, στους μεσόκοπους ή στους ηλικιωμένους. Έχουν χρώμα κιτρινωπό, καστί ή μαύρο. Παρουσιάζονται συχνότερα στους άγρότες, τους ναυτικούς και γενικά εκείνους που ζουν στο ύπαιθρο. Μερικοί δερματολόγοι πιστεύουν ότι οι άνθρωποι της μαύρης και της κίτρινης φυλής σπάνια παθαίνουν τέτοιους δγκους.

Όταν εμφανίζονται σε ηλικιωμένους, οι δγκοι του δέρματος μπορεί να είναι σοβαροί. Σκεπάζονται τότε από «έλπια» γκριζά ή μελανά. Πρέπει δε ν' αφαιρούνται το ταχύτερο, γιατί υπάρχει πιθανότητα 25% να εξαχθούν σε καρκίνο.

Άλλο είδος δγκοι είναι και οι μικροί και κιτρινωποί, που σχηματίζονται γύρω απ' τα βλέφαρα ή στις γωνίες των ματιών των ηλικιωμένων, καθώς και οι κύστες που περιέχουν κομματάκια από υλικό τριχών, δοντιών ή νυχιών. Αυτοί δεν παρουσιάζουν κίνδυνο κακοήθους εξέλιξης.

Πάντως, έπαναλαμβάνουμε ότι, σε κάθε περίπτωση, μόνο ο γιατρός μπορεί να κρίνει αν επιβάλλεται χειρουργική επέμβαση ή άλλη θεραπεία.

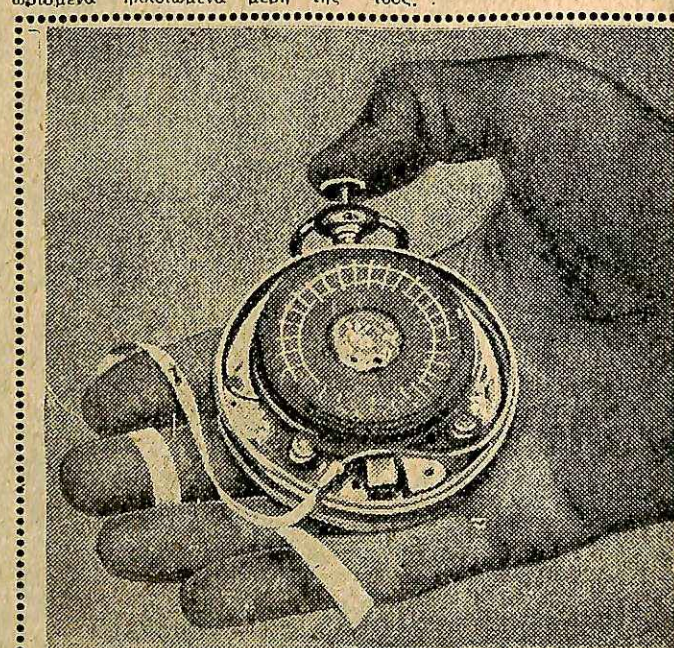
Ο καρκίνος στους τροπικούς

Φαίνεται ότι η υπερβολική έκθεση στον ήλιο προκαλεί συχνά καρκίνο του δέρματος στους λευκούς που ζουν στους τροπικούς. Στην έποικία της Κένια π.χ. ο καρκίνος του δέρματος έρχεται δεύτερος σε συχνότητα, μετά τον καρκίνο του στήθους. Τα δύο τρίτα των θυμάτων του παρουσιάζουν συγγράνας κι' ένα τύπο χρονίου ηλιοκάματος, που παρατηρείται ιδίως στους άγρότες και στους κυνηγούς. Οι γιατροί συνιστούν την προφύλαξη απ' τις ήλιωτες ακτίνες με κάσκες και άσπρες στολές.

Έγχειρσεις κατά της επιληψίας

Η θεραπεία της επιληψίας βασίζεται σήμερα στη διάγνωση της ειδικής αίτιας που την προκαλεί σε κάθε περίπτωση, και που εξακριβώνεται με «ηλεκτροεγκεφαλογραφήματα» και με ακτινογραφία του κρανίου. Πάντως, οι επιληπτικοί γενικά πρέπει ν' αποφεύγουν την πολλή κούραση, την άπλη και τα οινόπνευμα ποτά.

Όταν καθορισθεί με ακρίβεια η έστια του κακού, μπορεί να γίνει μία έγχειρση, για ν' αφαιρεθούν ώρισμένα ηλλοιωμένα μέρη της

Η ΓΡΑΦΟΜΗΧΑΝΗ ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΕΙΤΑΙ

Όταν σ' έρω πώς αυτό που βλέπετε πιο πάνω είναι μία γραφομηχανή, θα πιστέψετε πως πρόκειται για ένα κατασκευασμένο τεχνητά. Και όμως η μικροσκοπική αυτή γραφομηχανή κατασκευάστηκε το 1870 από τον Δανό καλόγυρο Χάσεν. Για να γυμνήσει ένα γραμμάριο δακτυλογράφος έπρεπε τότε να γυρίσει το δίσκο, να φέρει το ψήφιο στο κάτω μέρος κοντά στην καμιά και να πιέση κάποιο από τα επάνω κουμπιά. Πρόκειται τώρα με βάση το παλιό αυτό μοντέλο να κατασκευαστεί μία γραφομηχανή άπλούτου τελειότητας, ελάχιστα μεγαλύτερη στο μέγεθος.

φαίσε οδύας το έγκεφάλου. Με τη χειρουργική αυτή επέμβαση, η επιληψία θεραπεύεται ελάχιστα ή μερικά στα 56% των περιπτώσεων.

Υπάρχουν επίσης και μερικά καινούργια φάρμακα, πολύ άποτελεσματικά, που ελαττώνουν την ένταση των επιληπτικών κρίσεων.

Η δίαιτα των άρρώστων

Όπως έχουν αποδείξει νεότερες επιστημονικές έρευνες, η συνθισμένη έλαφρή δίαιτα των άρρώστων στα νοσοκομεία — ένα αυγό, μία μερίδα ψάρι ή κοτόπουλο, άραιά σούπα και χυμοί φρούτων — δεν περιέχει όσες πρωτεΐνες χρειάζονται για την ύγεια, την αύξησή και την άνταρση του οργανισμού. Πρέπει λοιπόν να συμπληρώνεται με την προσηχη σκόνη γαλακτος σε διάφορα φαγητά.

Τα μικρόβια πού... μεταχορίζουν

Ενώ η πενικιλίνη καταστρέφει άρισμένα μικρόβια, έπιτρέπει κάποτε σε άλλα να έγκατασταθούν σε μέρη του σώματος όπου δεν βρίσκονται φυσιολογικά. Αυτό απέδειξε μία σειρά παρατηρήσεων που έγιναν στο άμερικανικό Πανεπιστήμιο του Στάνφορντ. Στο λαϊμό δηλαδή διαφόρων άρρώστων, που έπαιρναν πενικιλίνη για μολύνσεις του λάρυγγος ή των άμυγδαλών, βρέθηκαν μικρόβια που ύπαρχουν συνήθως μόνο στο παχύ έντερο. Τα μικρόβια αυτά δεν ύπηρχαν εκεί πριν απ' την πενικιλίνοθεραπεία, και γάθηκαν άμέσως μετά τη διακοπή της.

Η επικίνδυνη σκόνη

Τα πειράματα ένος Άγγλου Α. πιστήμονος απέδειξαν ότι τα μόρια της σκόνης που διασκορπίζονται στον άέρα ένος μικρού δωματίου απ' το δόμα ένος ανθρώπου ή απ' τα ρούχα του, μπορεί να μεταδώσουν διάφορες άσθένειες. Τα 10% περίπου απ' αυτά μένουν άιωρούμενα στον άέρα έπί μισή ώρα το λιγότερο.

Το πιο περίεργο είναι ότι οι άρρωστοι που πάσχουν από άσθένειες της μήτης ή του λαϊμού, μολύνουν περισσότερο τον άέρα του περιβάλλοντος με τη σκόνη των ρούχων τους, παρά με τα σπυρίσματα τους.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

το καλοκαίρι

Η διατροφή κι' οι όροι της ζωής τους

1) Τα παιδιά είναι ύγιέστερα το καλοκαίρι;

Ναι. Συνήθως, οι έπιδημίες των παιδικών μεταδοτικών άσθενειών συμβαίνουν την άνοιξη και το φθινόπωρο. Άλλα κι' οι άσθένειες του άναπνευστικού συστήματος, απ' το άπλο συνάχι ως την πνευμονία, είναι σπανιότερες το καλοκαίρι. Είναι επίσης λιγώτερα τα κοινά σματα της άναιμίας. Τα παιδιά παίζουν στο ύπαιθρο, τρώνε με περισσότερη άρεση, γυμνάζουν τους μύς τους. Κι' ο ήλιος του καλοκαιριού κάνει πιο γέρα τα κόκκαλα.

2) Πρέπει να γυρίσει το παιδί ξυπόλυτο στην άμμουδιά; Άλλοι γιατροί έχουν τη γνώμη ότι πρέπει να φορη παπούτσια ή πέδιλα, άλλοι όμως θεωρούν την ύποληυσία σ' μία καλή άσκηση για τα πόδια. Πάντως, πριν άφίστε το παιδί σε να κυκλοφορήσει ξυπόλυτο, βεβαιωθείτε ότι το νερό δεν είναι μολυσμένο, ότι ή άμμος είναι καθαρή κι' ότι δεν ύπαρχουν γυαλιά, καρφιά, κοφτερά δαττακα, κλπ.

3) Τί πρέπει να τρώη το παιδί στις ήμερες της μεγάλης ζέστης;

Η δίαιτά του πρέπει να είναι ίσοροπημένη και άπλη. Αφίενέ το να τρώη μόνο όσο πεινάει, ποτέ περισσότερο. Δίνετε του γάλα παστεριωμένο ή του κοιτού. Το παστεριωμένο είναι προτιμώτερο να βράζεται, για να λείψη κάθε ίχνος μικροβίου. Αποφεύγετε τα άγούρα ή τα παραγινωμένα φρούτα. Μη δίνετε ποτέ στο παιδί φαγητό που έμεινε περισσότερο από 24 ώρες στο ψυγείο. Φροντίστε να πίνη άφθονο νερό και χυμούς φρούτων.

4) Είναι βλαβερά τα παγωμένα ποτά;

Μπορεί να δυσκολέψουν τη χώνευση. Προτιμάτε λοιπόν νερό κρύο, αλλά όχι παγωμένο. Το παιδί χρειάζεται άφθονο νερό, το καλοκαίρι, για ν' άναπλήρωση την άφύδαση που παθαίνει ο οργανισμός του απ' την έξάτμιση απ' το δέρμα.

5) Είναι επικίνδυνα τα παγωτά και τα άναψυκτικά που πουλιούνται στο δρόμο;

Όχι, αν προέρχονται από γνωστά και σολαρά έργοστάσια κι' αν έχουν τέτοια συσκευασία ώστε να μη μολύνονται απ' τις σκόνης του δρόμου ή απ' τα χέρια του πωλητού.

6) Πρέπει να τρώη το παιδί παγωμένα φρούτα;

Γενικά, άπαγορεύεται κάθε φαγητό ή ποτό πολύ κρύο ή πολύ ζεστό. Άν όμως τα παγωμένα φρούτα τρώγονται σιγά — σιγά, θερμαίνονται απ' το σώμα πριν να φτάσουν στο στομάχι. Πάντως, πρέπει να τρώγονται μετά το γεύμα.

7) Έπιτρέπεται να γλυφει το παιδί ένα κομμάτι πάγου;

Όχι, γιατί το πολύ κρύο νερό στο στόμα του μπορεί να βλάψει το σμάλο των δοντιών.

8) Μπορεί να τρώη γλυκίσματα άνάμεσα στα γεύματα;

Η ζάχαρη είναι πολύ καλή τροφή, αλλά πρέπει να τρώγεται τις ώρες των γευμάτων. Δίνεται τα παιδιά σε να πλέ-

νουν τα δόντια και το στόμα τους, άφου φάνε γλυκίσματα ή πούν γλυκά ποτά, για να μη χαλούν απ' τα ύπολειμματα της ζάχαρης.

9) Τί πρέπει να γίνει στην πρώτη έκδηλωση έντερικών διαταραχών;

Άπενθυνηστε στο γιατρό σας και θ' ακολουθήσετε τις συμβουλές του. (Άν παραβρίτε σε μακρινή έξοχη, φροντίστε να έχετε πάρει προκαταβολικά τις συμβουλές αυτές).

Πάντως, το παιδί πρέπει να μένη ήσυχο, μακριά απ' τους άλλους συνομήλικους του, και να πίνη πολλά ύγρα. Μην του δώστε ποτέ καθάριο, όταν έχη πόνους στην κοιλιά, γιατί μπορεί να πρόκειται για σκοληκοειδίτιδα.

10) Πρέπει να τηρηται και το καλοκαίρι η ώρισημενη ώρα του βραδινού ύπνου;

Ερ' όσον το παιδί δεν είναι λεπτοκαμωμένο ή άρρωστο, μπορείτε να το βάσετε να κοιμάται μισή ώρα αργότερα, για να μη στερηται τα παιχνίδια με τους φίλους του. Άλλωστε, άφου είναι μεγαλύτερη η διάρκεια της ήμερας το καλοκαίρι, δεν μπορείτε εύκολα να βάσετε στο κρεβάτι ένα παιδί από νωρίς, όπως το χειμώνα.

11) Μπορεί ν' άκούη ραδιόφωνο το παιδί, μετά το φαγητό;

Ναι, αλλά με τον όρο να μην του προκαλή το πρόγραμμα έξάφι, που θα το έμποδίζει να κοιμηθεί.

12) Έπιτρέπεται να πηγαίνουν τα παιδιά στον κινηματογράφο;

Έξαρτάται απ' την ηλικία τους. Για τα βρέφη, αυτό άπαγορεύεται άπολύτως. Τα μεγαλύτερα παιδιά μπορεί να πηγαίνουν σε έργα άνάλογα με την ηλικία τους, πάντοτε όμως στην άπογευματινή παράσταση, γιατί η βραδινή άργη να τελειώσει και δεν έπιτρέπεται το ξενύχτι στα παιδιά.

ΖΟΖΕΦΙΝ ΚΕΝΥΟΝ

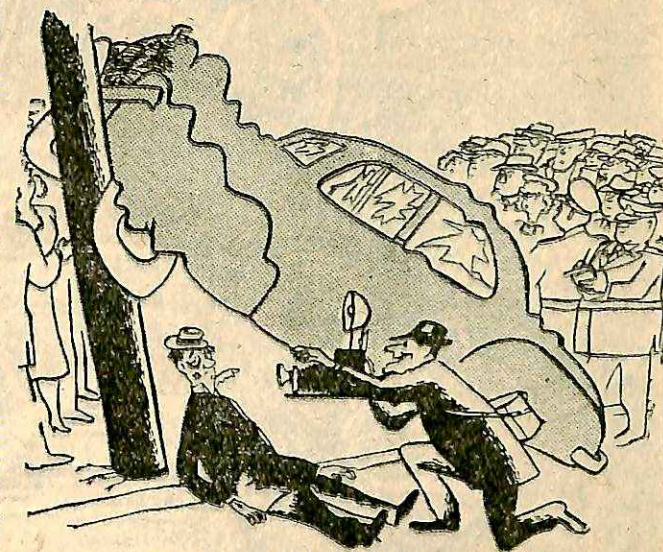
Μία άπρόσπτη συνέπεια του πολέμου

Οι περιορισμοί της διατροφής, που επέβαλε ο πόλεμος στην Όλλανδία, ώδηγησαν σε μία πολύ ενδιαφέρουσα επιστημονική παρατήρηση: Στα χρόνια αυτά, είχαν έλαττωθεί πολύ οι περιπτώσεις τοξαιμίας των έγκύων, καθώς κι' οι άποβολές. Οι Όλλανδοί γιατροί το άποδίδουν στο ότι είχε περιορισθεί τότε η κατανάλωση του ψωμιού — που είναι πολύ αλατισμένο στην Όλλανδία. Πιστεύουν δηλαδή ότι το πολύ άλάτι προκαλεί άπτηριοσκήρωσι, πνεί και τοξαιμία των έγκύων. Ός τόσο, το συμπέρασμα τους είναι κάπως άσθαίρετο, γιατί δεν είχε λιγοστέψει στον πόλεμο η κατανάλωση μόνον του ψωμιού, αλλά και άλλων τροφίμων.

Ένα μικρό λάθος

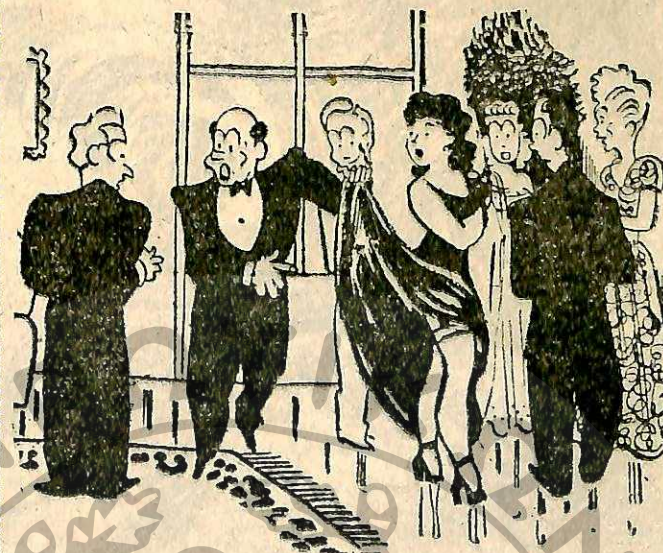
Στο περασμένο τεύχος μας και στη σελίδα 10 έγινε ένα μικρό λάθος κατά την έκτυπωση. Η εικόνα των δημοσιογραφικών άναμνήσεων: «Μαρκήσιες και βαρώνοι του παλαιού καιρού» τοποθετήθηκε έξ άδελφίας στην θέσι της φωτογραφίας του άβελίσκου των Παρισίων και τανάπαλιν. Εύτυχώς το λάθος αυτό διορθώθηκε πολύ γρήγορα κι' έτσι ελάχιστα τεύχη κυκλοφόρησαν με αυτή την άδελφία, για την οποία ζητούμε συγγνώμη από τους άναγνώστες μας.

Τελιωθεραπεία

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΦΩΤΟΡΕΠΟΡΤΕΡ!

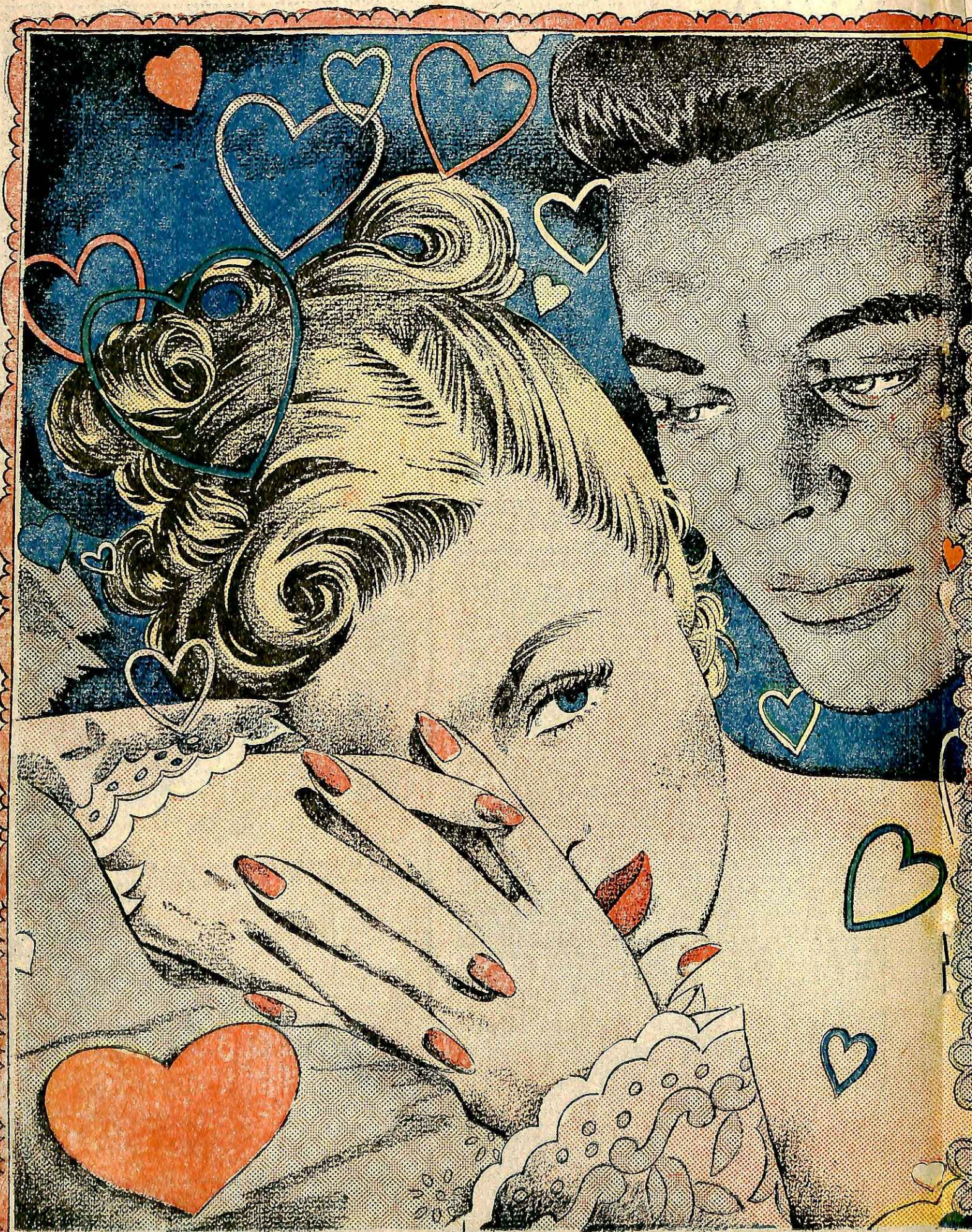
—Χαμογελάστε, παρακαλώ!...

—Οι κάλτσες του έργοστασίου που δεν είναι γερές; Τί λέτε, κύριε!... Αυτές εδώ ή γυναίκα μου τις φοράει έξη μήνες!... (Από το «Herisson»)

—Λοιπόν γειά σου, Μαρίκα μου. Κλείνω, γιατί στέγνωσαν εν τώ μεταξύ τα ρούχα μου!... (Από το «Regards»)

Μέσα στην αίθουσα έγινε μιά μικρή αναταραχή, όταν ο κλητήρας ανάγγειλε:

—Το δικαστήριο! Σηκώθηκα άμεσα από τη θέση μου, χωρίς να περιμένω να μου το πουν. Ήξερα, άλλωστε, ποιά ήταν η τύχη που με περίμενε. Και σκεφτόμουν πως ήταν δίκαιο και λογικό να πληρώσω.

Από μερικές βδομάδες τώρα περίμενα μ' ανυπομονησία τη μοιραία αύγή, που θα τερμάτιζε τα δεινά μου. Μερικοί άνθρωποι με μαύρα ρούχα και αυστηρά πρόσωπα θάμπαιναν στο κελλί μου κι' ένας απ' αυτούς βάκοδε μ' ένα μεγάλο φαλίδι το λαιμό από το πουκάμισό μου... Πιο πέρα θάστεκε ένας παπάς που θα μ' έπιανε απ' το χέρι και θα μούλεγε ένα σωρό παρηγορητικά λόγια... Έπειτα, θα μ' ώδηγούσαν σε μιά πλατεία. Κι' εκεί θα τελείωναν όλα, όπως έπρεπε να τελειώσουν.

Ο πρόεδρος άρχισε να μιλάει. "Ένα σωρό λέξεις, σαν χείμαρρος, έβγαιναν από το στόμα του. Ή βαρεία και μονότονη φωνή του μου έδινε στα νεύρα. Τί χρειαζόνταν ολ' αυτά; Γιατί δεν απάγγελλε με λίγες απλές λέξεις τη θανατική καταδίκη μου;

—Αλλά, ξαφνικά, ανατρίχιασα. Ο πρόεδρος είπε:

—Το δικαστήριο, σπριζόμενο στην έτυμγορία των ένορκων, κηρύσσει άθωο τον κατηγορούμενο.

Νόμισα πως όνειρευόμουν.

—Όχι, δεν είναι δυνατό! φώναξα.

Ο δικηγόρος μου ήρθε κοντά μου κι' ακούμπησε το χέρι του πάνω στον ώμο μου.

—Το δικαστήριο σε άθώωσε, φίλε μου, μου είπε. Είσαι ελεύθερος.

Ελεύθερος; Αλλ' οι ένορκοι ήταν λοιπόν τρελλοί; Το ίδιο κι' οι δικασταί... Διαφορετικά, δεν μπορώ να καταλάβω πως άθώωσαν έναν άνθρωπο που εγκληματήσε... Το σωστό ήταν να πληρώσω το φόνο της Μισελίνας. Έτσι μόνο θα εξιλεωνόμουν απέναντι του άλλου θύματός μου, της Μαρίας-Αννας.

Η Μάρια-Αννα ήταν η γυναίκα μου. Είχαμε παντρευτεί από αγάπη και για πέντε χρόνια το παραμικρό σύμφεο δεν σκίασε την εύτυχία μας.

Έπειτα, παρουσιάστηκε στη ζωή μας η Μισελίνα Βιλάρ η μεγάλη ήθοσιος του κινηματογράφου.

Τη συναντήσαμε ένα βράδυ σ' ένα φιλικό σπίτι. Ήταν, στ' αλήθεια, μιά γοητευτική γυναίκα. Δεν θα ξεχάσω ποτέ τη στιγμή που διασταυρώθηκαν οι ματιές μας. Ένοιωσα ασυνήθιστη ταραχή μέσα μου κι' είχα την εντύπωση πως μιά ακατανίκητη δύναμι μ' έσπρωχνε σ' αυτή. Η Μισελίνα με τραβούσε μ' όλη τη γοητεία των ματιών, του κορμιού, της φωνής της. Το έκανε με τη συνειδητή προσπάθεια μιάς γυναίκας, που ξέρεi πως κανείς δεν μπορεί να της αντισταθί.

Αντιστάθηκα όσο μπορούσα στον πειρασμό. Δεν ήθελα να λυπησω τη Μάρια-Αννα. Ένα βράδυ, όμως, τα βήματά μου μ' έφεραν ασυναίσθητα στο ξενοδοχείο όπου έμενε η διάσημη στάρ. Πέρασα στο μπάρ και παράγγειλα ένα ούισκυ.

Γιατί είχα πάει εκεί; Όρκυζομαι πως η πρόθεσίς μου δεν ήταν να συναντήσω τη Μισελίνα. Δεν ήθελα να την συναντήσω. Το μόνο που επιθυμούσα ήταν να βρεθώ για μερικές στιγμές μέσα στον ίδιο αέρα που ανέπνεε αυτό το γοητευτικό πλάσμα.

Βρισκόμουν στο δεύτερο ούισκυ, όταν ένας μικρός γκρουμ με πλησίασε.

—Είσατε ο κύριος Ζωρζ Μουτιέ; με ρώτησε.

—Ναι...

—Η δεσποινίς Βιλάρ σας παρακαλεί να περάσετε στο σαλόνι του διαμερίσματός της.

Έπειτα από μερικά λεπτά, βρισκόμουν μπροστά της.

—Γύρισα μόλις και, περνώντας από το χώλ, σας είδα μέσα στο μπάρ, μου είπε.

Είχε πιάσει τα δύο χέρια μου μέσα στα δικά της και πρόσθεσε με παραπονο:

—Γιατί άργησατε τόσο να φανήτε;... Κάθε πρωί ξυπνούσα με την ελπίδα πως θα εύρισκα πλάι στο προσκεφάλό μου ένα μπουκέτο με λουλούδια, που θα προσέχονταν από σας. Και κάθε βράδυ σας περίμενα ποτέ

Μισελίνα

Δραματικό διήγημα

Ένα φλογερό στιγμή, κατάλαβα πως ήμουν σκλάβος αυτής της γυναίκας. Η Μάρια-Αννα δεν λογαριάζονταν πιά στα μάτια μου. Μόνο οίκτο ένοιωθα γι' αυτήν.

Είνε ανάγκη να πω πως δεν έκαμα καμιά προσπάθεια για να κρύψω το σύνδεσμό μου με τη Μισελίνα. Και πως δεν ένοιωσα τόν παραμικρό δισταγμό να φύγω μαζί της για τις Κάννες;

Όταν ξαναγύρισα στο σπίτι μου, έπειτα από μιά βδομάδα, η Μάρια-Αννα με υποδέχτηκε μισοκρυβοντας το πρόσωπό της πίσω από την βεντάλια της και μουτέ:

—Ελπίζω πως το καπρίτσιο σου σου πέρασε.

Αυτή η υποδοχή, αντί να με ηρεμήσει, με εξόργισε.

—Δεν πρόκειται για άλλο καπρίτσιο, απάντησα.

—Αγαπάω τη Μισελίνα και μ' αγαπάει κι' αυτή.

Η Μάρια-Αννα έγινε κατακίτρινη.

—Τότε δεν μένει παρά να φύγω, Ζωρζ, μου είπε.

—Όχι, απάντησα. Θα φύγω εγώ...

Ξαναπήρα άμεσα τις βαλίτσες μου, μπήκα σ' ένα αυτοκίνητο και είπα στο σωφέρ να με πάη στο ξενοδοχείο Καρυό. Από κεί, τηλεφώνησα στη Μισελίνα.

—Όλα τελείωσαν με τη γυναίκα μου, της είπα. Χαρίζομαι...

—Αλλά δεν καταλαβαίνω για ποιά λόγο...

—Δεν καταλαβαίνω για ποιά λόγο;... Αλλά για να παντρευτούμε, αγαπημένη μου Μισελίνα...

Η φωνή της Μισελίνας έγινε παγερή.

—Αλλ' είσαι τρελλός, Ζωρζ! Πως σου ήρθε αυτή η

ιδέα;... Πέρασαμε μιά υπέροχη βδομάδα στις Κάννες. Αλλ' η ιδέα του γάμου που πέρασε από το μυαλό σου, φίλε μου, είναι στ' αλήθεια πολύ καμική...

Με την ευκαιρία, θα ήθελα να σ' αποχαιρετήσω, Ζωρζ. Φεύγω αύριο για τη Νεάπολη...

Η πρώτη μου σκέψις ήταν να τινάξω τα μυαλά μου στον αέρα. Τί λέω; Δεν ήταν μιά απλή σκέψις, αλλά μιά ακλόνητη απόφασις, που ριζώθηκε μέσα μου.

Κατέβηκα άμεσα, μπήκα σ' ένα όπλοπωλείο, αγόρασα ένα περιστρόφο και ξαναγύρισα στο ξενοδοχείο.

Από κεί ζήτησα να με συνδεθούν με το σπίτι μου. Ήθελα να ζητήσω συγγνώμη από τη Μάρια-Αννα.

—Ω, Θεέ μου! Στο ακουστικό ήταν η υπέρβια. Η

γυναίκα μου είχε αυτοκτονήσει, φυτεύοντας μιά σφαίρα στην καρδιά της, λίγα λεπτά μετά την αναχώρησί μου.

Δεν ήγχα στο σπίτι μου. Αλλ' έτρεξα άμεσα στο ξενοδοχείο όπου έμενε η Μισελίνα.

Την βρήκα στο χώλ. Ήταν έτοιμη να φύγει.

—Η Μάρια-Αννα αυτοκτόνησε, της είπα.

—Ανασπώσε τους ώμους της.

—Ε, λοιπόν; απάντησε. Τί θέλετε να κάνω εγώ;

—Τίποτε, είπα.

Και, χωρίς να σκεφτώ περισσότερο, έβγαλα από την τσέπη μου το περιστρόφο που είχα αγοράσει, διευθύνοντας την κάννη του προς το μέρος της και πίεσα τη σκανδάλη.

Η Μισελίνα Βιλάρ σωριάστηκε νεκρή.

Θα ήταν ψέμμα αν έλεγα πως έχω μετανοήσει για την πράξι μου! Όχι! Και σήμερα ακόμη θα την σκοτώνω, χωρίς να διστάσω ούτε στιγμή.

Καταλαβαίνω τώρα γιατί μ' άθώωσαν οι ένορκοι. Βρήκαν την πράξι μου δικαιολογημένη, αναπόφευκτη, λογική σχεδόν...

Όπως την θεωρώ κι' εγώ. Όσο για το θάνατο της Μαρίας-Αννας δεν τους απασχόλησε και δεν μπορούσε, βέβαια, να τους απασχολήσει. Ήταν κι' αυτός, ωστόσο, δικό μου έργο.

Αλλά δεν είχαν το δικαίωμα να μου κόψουν το κεφάλι, ούτε να με στείλουν στη φυλακή γι' αυτόν. Με τιμώρησαν, όμως, μ' έναν τρόπο σκληρό. Με καταδίκασαν στην αιώνια τυφλότητα.

Με καταδίκασαν στην αιώνια τυφλότητα, στον οδύκοτο σπαραγμό, στην καταφρόνησι του ίδιου του εαυτού μου. Ή ζωή που μου χάρισαν, αυτό είναι το μαρτυριό μου. Ενώ το λεπτό της λαμπτήρας θα ήταν για μένα η απόλυτασις...

ΖΩΡΖ ΒΙΝΤΑΛ